

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΛΑΣΤΙΓΞ.

ΦΥΛΛΑΔΙΟΝ ἙΚΤΟΝ.

(ΤΕΛΗ ΤΟΥ 1836 ἔΤΟΥΣ.)

ΠΟΙΗΣΙΣ.

Ἐσίγησα ὡς τὸ πτηνὸν ὁπότε τοῦ χειμῶνος
Κενόνεται ἡ λάγηνος ἐπὶ τοῦ Μαραθῶνος
Καὶ πλημμυρεῖ ὁ Ἰλισσὸς καὶ μανιώδης νότος
Μᾶς φέρει μὲ τὰ σύννεφα καὶ ὑετοὺς καὶ σκότος·
Καὶ περιτρέχω σκυθρωπὸς καθὼς περὶ τὰ ὄρη
Συστρέφονται τῶνουρανῶν οἱ μαῦροι ὄδοιπόροι.

Τὴν φωλεάν της κτίσασα ἐπάνω τῶν ὑδάτων,
Ἡ Ἰδρα, χήρα σήμερον ἠρώων ἀθανάτων,
Ὡς ἀλκυῶν τὸν νέον της Μιαούλην πικρὰ κλαίει.
Θρηνώδης, ὄλος δάκρυα καὶ ὁ Εὐρώτας ρέει·
Ματαίως τὸν Κατσακὸν της ἡ Σπάρτη περιμένει·
Ἐκείνου τὴν νεότητα κατέφαγε γῆ ξένη·
Καὶ Βάρδος Ὅσειν ἐγὼ, ἐπὶ ἐρήμων βράχων
Ζητῶ τὴν νύκτα τὰς σκιὰς νὰ ψάψω τῶν προμάχων.

Τοῦ ἐθνικοῦ ἀγῶνός μας αἱ τόσαι ἀναμνήσεις,
Λυγάζουσαι ποιήσεως καὶ ἱστορίας βρῦσεις,
Ἀπὸ τὴν χώραν βαθμηδὸν ἐκλείπουν τῆς Ἑλλάδος
Ὡς εἰς τὴν πάχνην οἱ ἀγνοὶ ἀστέρες τῆς Πλειάδος.

Μὲ ποίαν δάφνην εὖοσμον τὴν Μοῦσάν μου νὰ θρέψω;
Ποῦ τὰ ψυχρά μου βλέμματα, ποῦ σήμερον νὰ στρέψω;

Εἰς τὸ παρόν; .. Καὶ τί τερπνὸν ζητοῦν τὰ ὄμματά μου
Εἰς ἔρημίαν ἀδενδρον καὶ πλήρη ξηρᾶς ἄμμου;

Καθὼς μὲ λύχρον μαγικὸν τὴν νύκτα εἰς τὸν τοῖχον
Παρίετανται ὄντα μικρὰ χωρὶς φωνὴν καὶ ἦχον,
Τιαροφόροι βασιλεῖς ἐπὶ χρυσῆς ἀμάξης,
Πολιτικῶν, πολεμικῶν πομπαὶ καὶ παρατάξεις,
Καὶ πόλεις καὶ οἰκοδομαὶ καὶ πλῆθος θεαμάτων,
Καὶ ὅλα εἰν' ἀνύπαρκτα καὶ πλάνη τῶν ὀμμάτων,
Ὁμοίως θεωρῶ μικρὰ, εἰκονισμένα μόνον,
Καὶ Κράτος καὶ στρατεύματα καὶ Ἱπουργοὺς καὶ θρόνον.

Θερμοὶ ἰδῶ Βασιλικοὶ χωρὶς ἀρχὴν κάμμιαν,
Ἀλλὰ πιστοὶ πρὸς τὴν Ἀρχὴν καὶ τὴν νεομηλίαν,
Εἰς τὸ χρυσίον ἐμπροσθεν μὲ κεχῆνος τὸ στόμα,
Μὲ ὄψιν ὡς τοῦ ποθητοῦ μετάλλου των τὸ χρῶμα,
Τὰ πάντα βλέπουν κίτρινα μὲ ὀφθαλμοὺς τῶν ὄσσι
Τὴν κίτρινα ἔτυχεν ἰκτέρου νὰ νοσῶσι.

Προσφέρουν ἐκεῖ Κάσσιοι καὶ Βροῦτοὶ μας λατρείαν
Καὶ πίστιν χωρὶς ὄρια πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν,
Ἀπελπισμένοι ἔρασταί, ἀσθμαίνοντες κατόπι
Εἰς σῶφρονά καὶ φεύγουσαν μακρὰν των Πηνελόπην.

Τὸ γυναικεῖον φῶλόν μας περιχαρὲς παρέκει,
Προσμένον τὴν βασιλίτισσαν εἰς τὸν λιμένα στέκει,
Καὶ φανταζόμενον χοροὺς ζητεῖ ἀνυπομόνως
Τὴν ποικιλόπτερον οὐρανὸν ν' ἀπλώσῃ τοῦ ταῦνος.

Αὐτὸς, εὐχέτης πέρυσσι τοῦ Ἀρχιγραμματεῖως,
Νὰ τὸν φορέσουσαν ἤθελε καὶ στέμμα βασιλείως.
Πλὴν στερηθεὶς τοὺς χαλινούς ἐξαίφνης τῆς Συνόδου,
Ἐλευθερόφρων ἐγίνε καὶ τέκνον τῆς Προόδου.

Ἐκεῖνος Ἀρμανσπεργικὸς, ἀλλὰ προσμένει κατ' ἔτι
Καὶ πίστιν εἰς τοὺς φίλους του καὶ ὄρκον δὲν φυλάττει.

Ὡς τὸ ἠλιότροπιον γυρᾶ εὐθὺς καὶ μένει
Πρὸς τῆς Ἀρχῆς τὸν ἥλιον ἐν ὄσῳ τὸν θαρμαίνει
Ψυχραινομένου δὲ αὐτοῦ, ἢ ὄντος εἰς τὴν δύσιν,
Ἐν ἀκαρεῖ στρεφόμενος λαμβάνει ἄλλην κλίσιν.

Ἐν ταῦτοις τὸ τερατουργὸν τοῦ Κράτους Ἱπουργεῖον,
Ἐπιθυμοῦν ὑπάρξεως νὰ δώσῃ ἐν σημείον,
Τὸν Γερμανὸν, καλόγηρον ἀλλὰ πολίτην ὄντα,
Ἰπ' οὐρανὸν ἐλευθερὸν καὶ ὑπὸ νόμους ζῶντα,
Ἀρπάζει ὡς εἰς τοὺς καιροὺς τῶν Τούρκων τῶν βαρβάρων
Καὶ εἰς τὴν ἐξορίαν του τὸν σῦρει ἄρον ἄρον.

Ἄργος, Κωλέττη, κάθισαι, καὶ σὺ Μαυροκορδάτε!
Λυκοφιλίας δέσετε δεσμὸν, ὦ Διπλωμάται,
Καὶ πάλιν δώσαντες ὁ εἰς τὴν χεῖρα εἰς τὸν ἄλλον
Τὸν ἄγριον ἀρχήσετε χορὸν τῶν Κανιβαίων.
Τὴν ἀσπρὴν πάλιν κεφαλὴν τοῦ γέροντος τῶν Βλάχων
Εἰς λαίμοτόμον βάλετε, ἢ κλείσετε εἰς βράχον.
Νὰ λάμπη μὴν ἀφήσετε κάμμιαν Φουστανελλαν.
Ὡς ἀετοῦ εἰς τὸ κλουβὶ τὸν Γρίβαν, τὸν Ζαβέλαν
Καὶ τὸν Γριζιώτην κλείσετε καὶ τὸν Μαμουρην πάλιν,
Καὶ πρὶν τοὺς τουφεκίσετε ὡς τὸν Μαυρομιχάλην
Τοὺς Στρατηγοὺς μας στείλετε εἰς τοὺς Εἰσαγγελεῖς σας
Μὲ μαῦρον ὑποκάμισον, μαυρότερον τῆς πίσσας.
Τὴν κυανὴν σημαίαν μας καθὼς ὁ Γαλαξίας,
Τὸ ἱερόν μας σύμβολον τῆς Παλιγγενεσίας,
Βιάσετε τὸν Ἕλληνα μὲ πένθος νὰ τὴν βάψῃ
Καὶ εἰς Τουρκίας σπῆλαια τὴν λύπην του νὰ θάψῃ ...

Θεὲ! τί περιοδικὴ μᾶς κυριεῖαι λύσσα!
Σωτήρ, Ἐλπίς καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀναγεννηθεῖσα!
Ἐφημερίδες εἰκοσιν! .. Δι' νεαί μας Ἀθηναί
Ἀκολασίας θέατρον καὶ γῆ ἐρίδιων εἶναι.

Ω! πόσας κρύπτεις, ιερά χλαμύς Ἐλευθερίας,
 Ὑποκριτῶν σου ὄπαδων κακίας καὶ μωρίας!
 Ἀδύνατον ἐνόμιζεν ὁ ῥήτωρ τῶν Λατίνων
 Δυὼ Μάντειες ν' ἀνταμόνοντο εἰς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον
 Χωρὶς ν' ἀρχήτῃ νὰ γελᾷ ὁ εἰς διὰ τὸν ἄλλον.
 Καὶ σεῖς, ὦ φιλελεύθεροι, μὲ γέλωτα μεγάλον
 Δὲν ἀπαντᾶσθε, βλέποντες μὲ τί παχείας λέξεις,
 Μὲ ποῖα ψεύδη, τοῦ κοινοῦ πλανᾶτε τὰς ὁρέξεις;

Ἰψόνων πατριωτισμοῦ σημαίαν εἰς τὴν πρύμνην;
 Εἰς γαλῆναίαν θάλασσαν καὶ ἤρεμον ὡς λίμνην
 Ἐμβαίνων καθεὶς λόγιος, ὑπόσχεται νὰ φέρῃ
 Τὸ χρυσοῦν δέρας εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὰ ξένα μέρη.
 Πλὴν ὅλοι των ἰάσονες, ἐκπλέουν μὲ ἰδέαν
 Ν' ἀρπάσωσι δι' ἑαυτοὺς κἀμμίαν νόμφην νέαν.

Ἀπὸ τὰ πράγματα πολλοὺς αἰῶνας μακροσμένους,
 Αὐτὸς παρουσιάζεται ἀπὸ ἀγγέλων γένος
 Καὶ βλέπει τὸν πολιτικὸν ὀρίζοντα, ὦ γέλωτος!
 Ὡς μὲ τὸ τηλεσκοπίον τοὺς πόλους, ὁ Ἐρσχέλος.

Εἰς τοῦ Λαγκάστρου τὰς Σχολᾶς σοφὸς τις νεανίας
 Γεμίσας τὴν φαρέτραν του ὀξείας καὶ βαρείας,
 Νὰ τὰς τοξεύσῃ ἔρχεται καθ' ὅλων ἀτυττόλως,
 Ἐφημερίδος συγγραφεὺς δεκαεῖς χρόνων ὅλος.

Τῆς Ἀναρχίας ἐνδουθαίς ἐκεῖνος τὴν ἐσθῆτα,
 Ν' ἀρχήσωμεν πάλιν ζητεῖ ἀπὸ τὸ ἄλφα βῆτα,
 Τὰ πάντα ν' ἀνατρέψωμεν καὶ οἴκους καὶ ἀμπέλους,
 Διὰ νὰ λάβῃ τίποτε ὁ φίλος ἐπὶ σέλους.
 Τοῦ Πεισιστράτου τὴν γνωστὴν μιμεῖται πονηρίαν,
 Καὶ τὴν δολοφονίαν του ὡς τὴν δολοφονίαν
 Τοῦ Νικολάου ἀπασῶν τῶν Ρωσσιῶν κηρύττει
 Μὲ τέσσαρας δὲ φύλακας περιπατεῖ, καὶ φρίττει

Δίστι ὅλος ὁ λαὸς, πιστὴ Ἐθνοφρουρά του,
 Δὲν δέχεται ὑπὲρ αὐτοῦ τὰ βέλη τοῦ θανάτου.
 Παρουσιάζεται σωτὴρ καὶ φίλος τοῦ Κωλέττου.
 Πλὴν τοῦ Κωλέττου οἱ σκοποὶ καὶ τρεῖς ἐπιστολαὶ του
 Τρεῖς μῆνας ἐπροδίδοντο ἀπὸ αὐτὸν τὸν φίλον
 Ὅποτε ὑπὲρ Κόμητος ἐγύρισε τὸ φύλλον.

• Μᾶς φεύγει ὁ Παναρισμὸς, καὶ ἡ Ξενοκρατία
 • Ἐσήκωσε τὰ σίδηρα καὶ ἀνοίξεν ἰστία.
 • Ὁμοίως ὅταν ὄρνεον ἀπηυδημένον πίπτῃ
 • Εἰς δένδρον, ὅπου φωλεὰ πτηνὰ ὠραῖα κρύπτει,
 • Τὸ ὑποβλέπουν ἐντρομα ἐκεῖνα κατὰ πρῶτον
 • Καὶ φεύγουν τὸν ἀπαίσιον τῆς πτέρυγός του κρότον.
 • Πλὴν σώματος καὶ γήρατος ἐφάνη ἀδυνατούς;
 • Συμπκίζου μὲ τὸ ῥάμφος του καὶ μὲ τὸν ὄνυχά του.

Αὐτὰ φωνάζου ἑκατὸν Ἐφημεριδογράφοι
 Ἀλλὰ εἰς τ' ὄνυχάκι του ὁ Παναρὸς τὸ γράφει.
 Μᾶς ἔρχεται μᾶστιξ σκληρὰ μὲ τ' ὄνομα Ρουτχάρδου
 Νὰ σπάσῃ τὴν ἐλευθερὴν κιθάραν κάθε Βάρδου.
 Εἶν' ἐρασταὶ οἱ Παναροὶ τῆς κλασικῆς μας χώρας
 Ὁ ἓνας δὲν ἐπρόφθασε νὰ φάγῃ τὰς ὀπώρας,
 Ἀπὸ τὸ πρῶτον φαγητὸν ἀρχίζουν ἄλλοι πέντε,
 Καὶ ὁ Σωτὴρ τοὺς προσκαλεῖ: « ὀρίσετε, αὐθένται! »
 Ἡ Παναρία εἰλωτας μᾶς ἔχει καὶ ἀποίκους;
 Χθὲς ἔστειλε τὸν Ἐῦδεκ μὲ τρισχιλίους λύκους,
 Καὶ Κυβερνήτας σήμερον ἢ μητρυιὰ μᾶς στέλλει
 Χρηστίδας, Κυριακίδας τῆς (1), πρὸς ἰδιά τῆς τέλη.

(1). Ἀναφέρων τοὺς Κυρίους Χρηστίδην καὶ Κυριακίδην, σκοποὺν δὲν εἶναι
 νὰ τοὺς προσβάλω· θέλω μόνον νὰ παραστήσω ἐξ ἀναλογίας πῶς κατὰ
 τὸ μᾶλλον καὶ ἤττον βαθμὸν ἐπέχουσιν εἰς Παναρίαν οἱ ἐκείθεν ἄλλοι
 διαδόχοι ἀποστελλόμενοι διὰ νὰ κυβερνώσιν τὴν Ἑλλάδα.

Ἄν μᾶς ὀρίζης, δεῖξέ μας, ὦ Παύλε, τὸν χάρτην,
 Μὲ τὸν ὅποιον ἔλαβες ὡς δούλην σου τὴν Σπάρτην.
 Καὶ ὡς θεραπαινίδα σου κατέχεις τὰς Ἀθήνας.
 Ἐνθουμηθῆτε, ἦρωες, τὰς ἐποχὰς ἐκείνας,
 Ὅποτε εἰς τ' Ἀγίλλειον, εἰς βράχον φλογισμένον,
 Ἐκάθητο τὸ φάντασμα τῆς Μάνης ὠργισμένον,
 Τὸ ξίφος εἰς τὴν δεξιὰν βαστάζον, κ' εἰς τὴν ἄλλην
 Τῆς θεῆς Μεταλήψεως τὴν ἀργυρὰν φιαλὴν.
 Ὅποτε εἰς τὸ Γύθειον φρυάττων ἀποστάτης,
 Σᾶς ἐρείπτεν εἰς τοὺς κρημνοὺς ὁ ἄγιος Μανιάτης,
 Κ' εἰς τοὺς κλεισμένους οἴκους σας μὲ φλογερὸν τουφεκί.
 Ἀπὸ τὸ δῶμα ἐπιπτεν ὡσὰν τ' ἀστροπελέκι...

Ἀνωφελεῖς φωναί!.. Πατρίε, Ἐλευθερία, χαῖρε!
 Ἐδύσατε τῆς πρώτης μας λαμπρότητος ἡμέραι!

Κάμμία δόξα ἔθνικῆ! Κάνεις γενναῖος ζῆλος!
 Οὐδὲ αὐτῶν τῶν ἀγαστῶν Γραμματῶν κάνεις φίλος!
 Εἰς μάτην καθημερινῶς ἐργάζεται ὁ Τύπος
 Καὶ τῶν πισστηρίων του ἀκούεται ὁ κτύπος.
 Ἐκ τῆς κοιλοπονήσεως εἰς τὰ Τυπογραφεῖα
 Γεννῶνται τραγελαφικὰ, ἐκτρώματα βιβλία.
 Ἐκτὸς τοῦ μόνου ἐμβριθοῦς πονήματος τοῦ Σίβι,
 Ἐν γένει ὅλα τ' ἄλλα μας σκυδάλων εἶναι στοιβῆ,
 Μὲ τῆς ὁποίας τὴν πυρὰν εὐχόμεθα ν' ἀρχήσω
 Οἱ συγγραφεῖς κ' ἐκδότηι των τὸ ἔθνος νὰ φωτίσω.
 Τῆς Θεανοῦς τραγοῦδια, Γραμματικῶν τυπώσεις,
 Καὶ μεταφράσεις τοῦ Βενθὰμ καὶ Χαλιμᾶς ἐκδόσεις,
 Ὁ Ταχυδρόμος, ὁ Σωτήρ, ἡ Ἀθηνᾶ, ὁ Κλέπτης,
 Καθεὶς των τοῦ συντάκτου των πιστότατος καθρέπτης,
 Ἰδοὺ τ' ἀριστουργήματα, μὲ τὰ ὅποια τῶρα
 Δαμπρύνεται τοῦ Κέκροπος ἡ θρυλλομένη χώρα.

Κλειστὰς κρατεῖ τὰς πτέρυγας καὶ πέρυσι κ' ἐφίτος
 Ὁ ἀετὸς τοῦ Ἄμβωνος, ὁ Ἕλληνας Βασσοῦντος (1).
 Δακτύλους θέλει μουσικούς ἢ λύρα τοῦ Ὁρφέως.
 Ὁ κύκνος εἰσιώπησεν, ὁ Ραγκαβῆς ὁ νέος.
 Ὁ Ρίζος, τῆς ποιήσεως φωστῆρ ὠχρὸς καὶ δύων,
 Ἀκτίνας μόλις ἀμυδρὰς καὶ φέγγος χύνει κρῦον.
 Ὁ γέρον Ἀθανάσιος ἀπὸ ἀρκυῶν χώραν
 ἕως σέλας ἐδῶ βόρειον ἐφάνη μίαν ὥραν.
 Καὶ σὺ, ὦ διωκόμενε ἀπὸ φωνὰς ἀδίκους,
 Μὴ τῆς φιλολογίας μας ὀπλίζης τοὺς πιθήκους
 Τὰς ἀθανάτους ἀδελφὰς, τὰς Μούσας μας ἀφίνων.
 Ἡ θεῖα μόνον ἔμπνευσις ἐδύνατο ἐκείνων
 Τῆς Μνημοσύνης τὸν λαμπρὸν ναὸν νὰ σὲ ἐνοίξη
 Καὶ νικητὴν τῶν φθοερῶν κραυγῶν νὰ σ' ἀναδείξη.
 Μὲ τὴν τοῦ Προφητᾶνακτος ἀρχαίαν ἀρμονίαν
 Ἐξακολουθεῖ νὰ ὑμνῆς τὸν μέγαν σου Μεισίαν (2).
 Παρίστανέ τον κλείοντα τῆς πλάνης τὰς ἀβύσσους,
 Καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀδελφοὺς κηρύττοντα καὶ ἴσους.
 Καὶ εἰς τοὺς πόδας του τῆς γῆς τὰ εἰδῶλα ἱστόρει,
 Καὶ διψαλέους τοὺς λαοὺς ἀπὸ τ' ἀρκυῶν ὄρη
 Προστρέχοντας εἰς τὰς πηγὰς τῆς θείας διδαχῆς του,
 Καὶ προσκυνοῦντας εἰς αὐτὸν τὴν δόξαν τοῦ Ἰψίστου.
 Καὶ τὸν Σταυρὸν του δείκνυε λαμπρότερον ἤλιου
 Ἐπάνω ἀνατέλλοντα καὶ τοῦ Καπιτωλίου,
 Καὶ εἰς τὰ διαδήματα τῶν βασιλέων ὄλων
 Τὴν λάμπην ἀμαυρόνοντα τῶν ἄλλων των συμβόλων...
 Ἀλλὰ ἐγὼ μονότονον τὸν βίον πῶς νὰ ζήσω;
 Πῶς τῶν πικρῶν μου λογισμῶν τὸ βάρος ν' ἀποσείσω;

(1) Ὁ εὐλακτὸς Κωνσταντῖνος Οἰκονόμος.

(2) Ἰππόσιτος ἱερεὺς Ἀφάματος συγγραφομένου ἐπὶ Παναγιώτου Σωτήρου.

Νὰ όνειρεύωμαι λαόν, Βουλὴν καὶ Παραστάτας
 Καὶ όλας τὰς γλυκείας μου πολιτικὰς ἀπάτας,
 Καὶ ὡς τὸ ἀποθνήσκον φῶς τοῦ δύνοντος ἡλίου
 Νὰ ρίπτω βλέμμα κατηφές εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ βίου;
 Ἡ, ἀτιθάσσειτον ζῶν βιώσας ἔτη τόσα,
 ὡς ἄρκτος εἰς τῆς πόλεως τὰς ἀγυῖας σκιρτῶσα
 Μ' ἀλύσεις νὰ περιπατῶ εἰς τὸν λαιμὸν βαρείας,
 Ἀπαρνητὴς ἐμοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐλευθερίας;

Ψυχρὸς πρὸς ὅλα διατὶ κατήνησα ὡς τάφος;
 Καθὼς τὸν ἁγαμέμνονα ὁ παλαιὸς ζωγράφος
 Μὲ σκέπην εἰς τὸ πρόσωπον εἰκονισμένον εἶχε,
 Τὸ μέτωπόν μου διατὶ ἐκάλυψαν αἱ Τύχαι,
 Καὶ διατὶ μ' ἐσκίασε μελαγχολίας νέφος;
 Ἰπὸ ἰτέαν κλαυθμηρὰν ἐγκατελείφθην βρέφος;
 Ἡ Μοῖραι μ' ἀπεκοίμισαν εἰς τ' ἄρκυ τῶν μνημάτων
 Μὲ τὰ θρηνώδη καὶ πικρὰ μοιρολογήματά των; ..

Ἐν ᾧ εἰς τὸ κατώφλιον τοῦ κόσμου εὕρισκόμεν,
 Παρθένος κυανόφθαλμος καὶ μὲ ξανθὴν τὴν κόμην,
 Φοροῦσα εἰς τὰ στήθη της τοῦ Μικραθῶνος ῥόδα,
 Πλὴν ἀλυεῖδα σύρουσα εἰς τὸν λευκὸν της πόδα,
 Μ' ἐφάνη . . . Τὴν ἀγάπησα ὡς τῆς αὐγῆς ἀκτίνα,
 ὡς αὔραν τῆς ἀνοίξεως, ὡς τὰ εὐώδη κρῖνα.
 Τίς ἦτον; . . — Ἡ σεμνὴ πατρὶς, μαγευτικὴ μου Μοῦσα,
 Τὸν Πίνδον καὶ τὸ Μαίναλον εἰς ὄπλα προσκαλοῦσα.
 Τὴν ἤκουσα . . . (Τίς ἔμεινε κωφὸς εἰς τὴν φωνὴν της;)
 Καὶ ἤγγισαν οἱ πόδες μου τὴν φλογισμένην γῆν της.
 Ὁ οὐρανὸς της . . Ἦ Θεοί! τί φῶς ἀκτινοβόλον!
 Αἱ φλόγες τὸν ἐλάμπρυνον τῶν καιομένων στόλων.
 Εἰς ἐνθουσιασμοῦ πυρὰν ἐγὼ ἐθερμαινόμεν
 Ὅποτε εἰς τῆς Ἀμπλανῆς τοὺς πάγους ἐκοιμώμην . .

Πλὴν ἀνοιξα τὰ βλέφαρα καὶ, ὦ τῆς πλάνης! εἶδα
 Τὰ πάντα μας μικρότατα καὶ δούλην τὴν πατρίδα . . .
 Ὁ Ῥώσος Καποδίστριας μὲ τὸν ζυγὸν τοῦ πρώτου
 Κατόπιν τοῦ τὸ Σύνταγμα μὲ ἀναρχίας κρότον,
 Καὶ ὕστερον μὲ τρέμοντα εἰς χεῖράς των ἠνία,
 Τῆς Ἐθνοσυνελεύσεως φονεῖς τῆς ἐν Προνοία,
 Μαυροκορδάτοι Αὐλικοί, Τρικοῦπαι Διπλωμάται,
 Κ' ἐξαίφνης ἀπὸ Πευκρῶν αἱ πόλεις μας γεμάται,
 Καὶ μὲ δεσμώτου πένθιμον, βαθεῖαν γενειάδα
 Οἱ σώσαντες Ὀπλαρχηγοὶ τοςάκις τὴν Ἑλλάδα! . .
 Ἄλλ' ἕως πότε ταπεινὴ Ἐφημερίδων ὕλη
 Ἀπασχολεῖ τῆς Μούσης μου τὰ μακραμμένα χεῖλη;
 Ἀντωνιάδαι, χαίρετε, καὶ Σκουφοὶ καὶ Λεβίδαι (1)
 Καὶ τῆς Δημοσιότητος αἱ ἄλλοι Ἀριστεῖδαι!

— Δὲν ἔχει τι ἐπάξιον καὶ ὕμνου καὶ λατρείας
 Ἡ ἐμπνευσμένη αὐτὴ γῆ τῆς μεγαλοφυΐας;
 Καὶ τὸ Προσκυνητήριον αὐτὸ τῶν τόσων ξένων
 Ἀπὸ τὰ πέρατα τῆς γῆς μὲ σέβας ἐρχομένων
 Εἰς μνήμην δὲν ἀνακαλεῖ τὸν Βάρδον ὁδοιπόρον,
 Τῆς νέας Παλαιστίνης μας τὸν Ἄγγλον σταυροφόρον;
 Καθὼς τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου τοῦ τὸν δίσκον
 Ὁ Πέρσης προσευχόμενος μὲ ὄμμα βλέπει θρῆσκον,
 Πρὸς σὲ ὁ νοῦς μου στρέφεται, ὦ Βαϊρῶν, ὦ νέε
 Τῆς ἀθανάτου πάλης μας ἀθάνατε Τυρταῖ!

(1) Εἰς αὐτὴν τὴν περίοδον δὲν ἐνυπάρχει κανεὶς σκοπὸς πολέμου κατὰ τῶν
 Κυρίων Ἐμ. Ἀντωνιάδου καὶ Κ. Λεβίδου. Ὁ πρῶτος, ἀν καὶ πηλλάξος εἰς τὴν
 Ἐφημερίδα τοῦ ἠδικεῖεν ἐμὲ καὶ ἄλλους, ἐζήτησεν ὅμως πάντοτε καὶ ζητεῖ
 ἀντιπροσωπίαν ἐθνικὴν. Ὁ δεῦτερος δὲν παλινοῦθησεν εἰς σάκους καὶ δὲν κα-
 ταφρονεῖ τὴν κρίσιν τοῦ κοινῶ ἕως ὁ Κόριος Ν. Σκουφός.

Τὴν τετριμμένην παραιτῶν κονίαν τῶν αἰῶνων,
 Τοὺς διαβήτας ἔρριψες τῶν κλασικῶν κανόνων,
 Ὡς βρέφος τὰ παιγνίδια τῆς χθесινῆς ἡμέρας,
 Καὶ ἀνοιξες ποιήσεως ἀγνώστους ἀτμοσφαιρας.
 Μεγάλου φήμην ἔλαβες, καὶ μέγας εἶναι μόνος
 Ὁ ἔννοων τὸ βᾶδισμα, τὴν τάσιν τοῦ αἰῶνος,
 Κ' ἐν ᾧ οἱ ἄλλοι σύρονται ἀπὸ αὐτοῦ τὸ ρεῦμα
 Τὸν σύρει εὐτος ὡς ταχὺ πελαγιαῖον πνεῦμα.
 Τὰ ἴδια σου ζωγραφῶν τρικυμιώδη πάθη
 Καὶ εἰς ἀδύσσωσιν θλιθερῶν πλανώμενος τὰ βᾶθη,
 Τὰ δάκρυά μας ἀποσπᾶς μὲ τοὺς πικροὺς κλαυθμούς σου,
 Ἰξίων συστρεφόμενος ἐπάνω τοῦ τροχοῦ σου·
 Ἡ Μοῦσά σου δὲ πένθιμος καὶ μεγαλείου τόσου
 Ὑψόνεται ὡς Πυραμῖς ἐπὶ τοῦ μνήματός σου.
 Ἀπὸ τὰ σπλάγχνα ἔμελλε λοιπὸν τῆς Βρεττανίας
 Αὐτὸς ὁ ἦχος ν' ἀκουσθῆ τῆς τόσης θρηνωδίας
 Ὁ τὴν Εὐρώπην ἄπασαν εἰς συντριβὴν κινήσας!
 Ἀπὸ τὰς ὄχθας τῆς χρυσοῦς, τῆς ζηλωτῆς Ταμίσας
 Καὶ ἦτις εἰς τὴν δόξαν τῆς, εἰς τὸν πολὺν τῆς πλοῦτον
 Καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐπαίρεται τοσοῦτον,
 Νὰ ἐκχυθῆ ἐπέπρωτο φωνῆ δακρυβροοῦσα
 Τὴν ὄλην ἀθλιότητα τοῦ κόσμου μαρτυροῦσα!
 Ὡ Βαϊρῶν, τῆς νήσου σου καὶ ἡ μεγαλειότης
 Καὶ τῶν ἀρχαίων τῆς ἠθῶν ἡ τόση αὐστηρότης
 Καὶ ἡ νομοθεσία τῆς ἡ τόσον θρυλλομένη
 Ὡς τύπος τελειότητος εἰς τῶν θνητῶν τὰ γένη,
 Αὐτὸ τὸ οἰκοδόμημα δεκακοκτῶ αἰῶνων
 Ἀνεκαλύφθη ἀπὸ σὲ σκηνογραφία μόνον.
 Διέσχισες τὸ κάλυμμα κ' ἐφάνη, πικρὰ θέα!
 Εἰς ὄλην τῆς τὴν γύμνωσιν ἡ μήτηρ σου ἡ γραία.

Δι' αὐτὸ τοῦτο κατὰ σοῦ ἐκείνη ὀργισθεῖσα
 Καὶ πᾶσαν ἔκτοτε πρὸς σὲ στοργὴν ἀποδουεῖσα,
 Πλανήτην καὶ πανέρημον ἀκόμη σ' ἐτυράννει
 Τὰς ἀμαράντους δάφνας σου ζητοῦσα νὰ μαράνη.
 Καθὼς δὲ τὴν ῥομφαίαν του ἐφ' ὅλης τῆς γῆς σείων·
 Ὁ Βρέννος τῶν Κορσικανῶν, ἐπὶ τῶν Παρισίων
 Τὸν χάλκινόν του ἴδρυσεν καὶ μέγαν ἀνδριάντα
 Εἰς στήλην παριστάνουσαν τεράστια συμβάντα,
 Ὁμοίως τῆς ποιήσεως καὶ σὺ ὁ Ναπολέων
 Τὸ ἄγαλμά σου ἔστησες ἐπάνω τῶν τροπαίων,
 Κ' ἐπὶ τοῦ θριαμβεύοντος ἑλληνικοῦ ἐδάφους
 Τὸν τάφον σου συνένωσες μὲ ἡμιθέων τάφους...

Κἂν ἐν ποιητικώτερον τῆς μεγαλοφυίας
 Εἰς μάχην ἀδιάλλακτον μετὰ τῆς δυστυχίας!
 Ὡ Δάντη, Τάσσε, Βαϊρῶν καὶ σὺ ὦ Ναπολέων,
 Μελαγχολίας αἰσθημα μ' ἐμπνέετε ὠραῖον
 Καὶ δακρυβρέχου διὰ σὰς τὸν ἔμμουσόν μου χάρτην.
 Ὁ βράχος ἂν ἀφαιρεθῆ ἀπὸ τὸν Βοναπάρτην,
 Ὁ βράχος, ὅπου ἔζησεν ὡς Προμηθεὺς δεσμώτης,
 Τί μένει τότε; Γίγαντας ψυχρὰ μεγαλειότης...
 « Ὁ ἔλαφρός σου Πήγασος μακρὰν μας ποῦ πλανᾶται;
 (Συγχρόνως τρεῖς τῶν Ἀθηνῶν μὲ κράζουσι Διπλωμάται.)
 « Ἄντι ὡς ἀερόστατον μετέωρος νὰ τρέχῃς,
 « Καὶ εἰς τὴν Διπλωματικὴν ὀλίγον δὲν προσέχεις; »
 Ὁ Ἄγγλος Ποσειδῶν ἐδῶ τοὺς κόλπους του ἀνοίγων
 Καὶ εἰς αὐτοὺς κατάκλειστον τὴν γῆν κρατῶν καὶ πνίγων,
 Μὲ χεῖρα συνταγματικὴν καὶ τῶν Ἑλλήνων φίλην
 Ὡς σάλπιγγά του ἔλαβε βραγχόφωνον κογχύλην
 Καὶ προσκαλεῖ τὰς πόλεις μας εἰς τὴν ἐλευθερίαν,
 Μὲ ὄμμα βλέπων ὑποπτον τὴν Ρώσσην Παυαρίαν.

Ἐκεῖθεν ὁ γαλατικός Ἀλεκτρυὼν (1) φωνάζει·

- Ἡμέρας συνταγματικῆς ἰδοὺ αὐγὴ χαράζει·
- Ἰδοὺ ὁ Ἰωάννης σὰς ἀνοίξατε τὰς θύρας·
- Ὁ Εὐαγγελιστὴς ἰδοὺ μὲ Χάοτην εἰς τὰς χεῖρας·

Ὡς Ἄτλας ὑπερβόρειος εἰς θρόνον ἐκ κρυστάλλων

Ὁ Ῥώσσοις τὸ πελώριον ἀνάστημά του βάλλων,

Μὲ τὸ μακρὺ του ῥόπαλον τοὺς δύο πόλους φθάνει·

Πλὴν καὶ αὐτὸ τὰς φλογεράς εὐχάσμας προλαμβάνει,

Καὶ μὲ τοὺς τρεῖς δακτύλους του σταυρούμενος ἀρχίζει

Τὸ ἱερόν μας Σύνταγμα σιγᾶ νὰ ψιθυρίζει.

Μᾶς ἐπανήλθον ἀρά γε οἱ ἰσθμικοὶ ἀγῶνες,

Καθ' οὓς οἱ κοσμοκράτορες τῆς Ῥώμης λεγεῶνες

Ἐκ τῆς Ἑλλάδος φεύγοντες, ἐνδόξους κ' ἐλευθέρας

Διὰ κηρύκων εἰς αὐτὴν ἀνήγγελλον ἡμέρας; .

ἢ ὑποσχέσεις δολεραὶ ψυχᾶς διπλωματείας

Μὴ ἀπατῶσαι οὐδ' αὐτὸν τὸν ὄχλον τῆς πλατείας!

Εἰς μέγας τῆς Ἀπόστολος πρὸς τοὺς Συμβούλους τρέχει,

Εἰς κόλπους του τὸ Σύνταγμα τῆς Νορβηγίας ἔχει,

Καὶ τὸν Ρουτγάρδον παριστῶν Οὐάζεγκτῶνα νέον

Τὰ μέλλοντά μας ἀγαθὰ μᾶς διηγεῖται κλαίων.

Ἀλλὰ δὲν πίπτουν εἰς αὐτὰ τὰ δίκτυα τῆς πλάνης

Ζαίμης, Τσώρτσης, Βότζαρης, Βουδούρης, Δελιγιάννης,

Μαγγίνας, Βενιζέλος μας, Ρενιέρης, Μοναρχίδης,

Καὶ κράζουσι πρὸς τὸ ἔθνος μας· « Ἀκρόασις μὴ δίδης

Εἰς εἰσηγήσεις πονηρὰς Φατριαστῶν καὶ ξένων. »

Ἐκπαίδευσιν δὲ ἀληθῆ καὶ Κλήρον φωτισμένον

(1) Ὁ πετεινὸς, ἔμβλημα ἐπαγρυπνίας κορυφόνον ἔκπαλοι τὰς γαλακτικὰς σημασίας, διεδίχθη τοὺς κρίνους εἰς τὴν Γαλλίαν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ Ἰουλίου.

Καὶ Σύνταγμα ἑλληνικὸν καὶ παῦσις φόρων νέων

Καὶ τὴν φυγὴν τῶν Παυαρῶν ὡς ἔργον ἀναγκαῖον

Καὶ ἄλλα πατριωτισμοῦ ζητήματα γενναῖα

Ζητοῦσι δι' ἀναφορὰς ἀπὸ τὸν βασιλέα,

Ἡστοὶ καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, πιστοὶ καὶ εἰς τὸν θρόνον,

Καὶ ὄχι φίλοι χαμερπεῖς τῶν εὐτυχοῦντων μόνον.

Ἡμέρα εὐτυχῆς, καθ' ἣν, εὐγνώμων μὲν ἐπίσης,

Πλὴν φοβουμένη τὰς χρυσᾶς τῶν Δυνατῶν ἀλύσεις,

Ἐπιτηδείως ἡ Ἑλλὰς κ' εὐγενικῶς τὴν πλάτην

Γυρίζει καὶ εἰς Μόσκοβον καὶ Ἄγγλον καὶ Γαλάτην!

« Τὸ σκάφος τῆς, (λέγουσι πολλοί,) ὡς τῆς καλῆς τῆς μοίρας!

« Εἰς τρεῖς ἐπαναπαύεται τὴν σήμερον ἀγκύρας. »

Πλὴν δι' αὐτὸ, φρονῶ ἐγὼ, δὲν ἔμπορεῖ νὰ πλεύσῃ

Καὶ δεδεμένον, δύναμιν δὲν ἔχει νὰ σαλεύσῃ.

Χρυσῶ διψῶμεν; Ἡ Ἑλλὰς παρέχει μεταλλεῖα.

Καὶ ἄλλας χεῖρας θέλομεν; Τὰς φέρεις, Εὐνομία,

Τὰς φέρεις σὺ, γλυκύφθογος ἐλευθερίας Μοῦσα,

Διάλεκτον ἑλληνικὴν πρὸς Ἕλληνας λαλοῦσα.

Ζητοῦμεν χώρας ἔκτασιν, ἰσχίην καὶ μεγαλεῖαν;

Ἰδοὺ ἡ Κρήτη ἔμπροσθεν ἰδοὺ ἡ Θεσσαλία.

Πλὴν ἄλλα λέγει ὁ Σωτὴρ, ὁ γῆς ἀκόμα Γάλλος,

Ὁ Ῥώσσοις τὴν στιγμὴν αὐτὴν καὶ μετ' ὀλίγον ἄλλος·

Καὶ ὁ γεννάδας συγκαλεῖ διὰ σκοποῦς τῶν ξένων

Βουλὴν ἀμφικτυονικὴν λογίων ἐνωμένων.

Σωτὴρ τῆς γῆς, διὰ κοινὴν τοῦ κόσμου σωτηρίαν

Νυκτερινὴν συνέστησεν ὁ φίλος Ἐταιρείαν,

Καὶ ταύτης μέλη γίνονται τῆς Νομικῆς ὁ Ἄρης,

Ὁ τῆς Ἑλλάδος Ἀνρίων, ὁ ἄτρομος Κλονάρης,

Μανοῦσος ὁ Κοβελικός, ἡ φλόξ ὁ Φαρμακίδης

Καὶ ὁ ἀπὸ τὴν Αἰγίνας κροφανεὶς Πραϊδῆς,

Ὁ Δρόσος, ὅστις ἄχυρα, καθὼς θαρρῶν, δὲν τρώγει,
 Καὶ τόσοι λογιώτατοι καὶ τόσοι θεολόγοι.
 Ἐκστὶ τὰ ὑπουργήματα, ἐκστὶ τὰ Ἱπουργεῖα
 Πῶς μοίρασεν ἡ φίλη μας κωλεττικὴ Φατρία,
 Ἥ ἀναγκῶστα, μάθε το καὶ δάκρυα μὴ χύνης.
 Ὁ Σκοῦφος μας βαπτίζεται ὁ τῆς Δικαιοσύνης,
 Ὁ Κλεομένης χρίσται ὁ τῆς Οἰκονομίας,
 Ὁ Δοῦκας τῶν Πολεμικῶν, ὁ Ρήγας τῆς Παιδείας
 Καὶ εἰς τὰ Ἐσωτερικὰ ὁ Δρόσος μας Μανσῶλας,
 Ὡς ἄξιος νὰ διοικῆ τὰς Γραμματείας ὅλας·
 Εἰς τόπον δὲ τοῦ γέροντος καὶ ἥρωος τῆς Μάνης
 Ὁ Θεοτόκης Σύμβουλος καὶ ὁ Καρακατσάνης,
 Καὶ ὁ Χρηστίδης Ἐκτακτος Ἐπίτροπος ἀπάσης
 Ἀνατολῆς καὶ Δύσεως, ξηρᾶς τε καὶ θαλάσσης.
 Ἐτῆς δὲ μαυροκορδατικῆς Φατρίας νὰ ἰδῆτε
 Τὰς ἐκλογὰς τῶν Ἱπουργῶν καὶ τοὺς σκοποὺς ζητεῖτε;
 Κλωνάρης Ἐσωτερικὸς, Μανουῖσος τῆς Ἐρησκείας,
 Τρικούπης Ἐξωτερικὸς, καὶ τῆς Οἰκονομίας
 Ὁ προκηρῦξας ἐθνικὰς καὶ τὰς αὐλάς μας ἕως (1)
 Μαυροκορδάτος, ὁ βαθὺς Ρικάρδος μας καὶ Σαῖος. . .
 Ἀλλὰ ποῦ παρεκτρέπομαι; Ἀνεπισθητῶς πάλιν.
 Εἰς δημοσιογραφικὴν περιεπλήχθην πάλιν.
 Ἀντωνιάδαι, χαίρετε, καὶ Σκοῦφοι καὶ Λεβιδαι
 Καὶ τῆς Δημοσιότητος οἱ ἄλλοι Ἀριστεῖδαι!

— Κἀμμίαν ζῶσαν ἀρετὴν ἡ γῆ αὐτὴ δὲν τρέφει;
 Κροτάφους Ἕλληνας τινὸς ὁ Φαῖδός μου δὲν στέφει; . .
 Πρὸς σὲ τὰς τελευταίας μου ἐκπέμπω μελωδίας,
 Ἀπόστολε τῆς Ἀρετῆς καὶ τῆς Ἐλευθερίας,

(1) Εἰς ὅσας δηλαδὴ φέρεται χόρπον.

Σοφὴ μὲ ἦθος παλαιῶν, σοφὴ μὲ φρόνα πλήρη,
 Ἱεροφάντα τῶν Μουσῶν καὶ φίλε μου Καίρη!
 Δὲν σὲ ζητοῦν οἱ στίχοι μου εἰς πόλεις εὐστεγαῆστος
 Θηρεύοντα δόξας ψευδεῖς καὶ τέρψεις ἐπιπλάστους,
 Οὐδὲ εἰς ἐπιπλα λαμπρὰ πολυδαπάνων οἶκων
 Συμπαίζοντα καὶ χαίροντα μετ' αὐλικῶν πιθήκων.
 Διδάσκων καὶ φιλοσοφῶν εἰς Ἄνδρον τὴν ὠραίαν
 Καὶ βλέπων τοῦ ἡλίου σου τὴν δύσιν γαληναίαν,
 Ἐν μέσῳ ζῆς ἀπλοικῶν τῆς φύσεως εἰκόνων
 Καὶ προακούεις εὐμενῆ τὴν κρίσιν τῶν αἰῶνων.

Εἰς δουλικὰς εἶδες τὸ φῶς καὶ ἀκλεεῖς ἡμέρας.
 Ὡς ἡ σελήνη φέρουσα κατόπιν τῆς ἀστέρας
 Δὲν ἦτον πλέον ἡ Ἑλλάς ἡ τῶν ἐθνῶν ἐκείνη
 Ἀκτινοβόλος πρόδρομος . . . βαρβάρους ἐπροσκύειν.
 Τὰ πάντα ἦσαν ἄθλια, καὶ ὁ καιρὸς δὲν ἦτον,
 Καθ' ὃν ὁ Ξέρξης, ὀδηγὸς στρατῶν ἀναριβμήτων,
 Καὶ εἰς τὸ Ἀρτεμίσιον καὶ εἰς τὴν Σαλαμῖνα
 Κατεῖδε τὰ ναυάγια τῆς δόξης του ἐκεῖνα.
 Δὲν ἦτον πλέον ὁ καιρὸς, καθ' ὃν ὁ Πραξιτέλης
 Εἰς ἥρωας μετέβαλλε τοὺς λίθους τῆς Πεντέλης,
 Καὶ ὁ Ἡρόδοτος υἱὸς ἐγέννα Θεουκιδίδα
 Καὶ ὁ Αἰσχύλος Σοφοκλεῖς κ' εὐγλώττους Εὐριπίδας.

Τὰς ἐμπνευσμένας ἀδελφὰς, τὰς κόρας τὰς ἐννεά
 Ζητήσας εἰς τὰ Τέμπη των, εἰς τ' ἄλση των τ' ἀρχαῖα,
 Καὶ κατὰ γῆς τοὺς πέπλους των εὐρῶν ἀπερρίμμενους
 Καὶ τοὺς μυρτοστολιστοὺς των βωμοὺς ἐρημωμένους,
 Εἰς τὴν λογίαν ἔδραμες πλὴν δούλην Ἰταλίαν,
 Τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος τὴν χίραν τὴν ἀθλίαν.
 Ἐνεπιστεύθης, ὦ σοφὲ, τὸν πόδα σου ἐν πρώτους
 Εἰς χώρων, ὅπου κλείεται τῆς Ρώμης ἡ λαμπρότης

Ὡς βασιλίσσης παλαιᾶς ἡ πέφρα ἐντὸς κάλπης,
 εἰς χώραν, ὅπου χεῖρ Θεοῦ τὰς κολοσσαίας Ἀλπει
 ὡς τειχὸς τῆς ἀνωφελῆς κατὰ τυράννων θέττει
 Καὶ ὁ τῆς Βιέννης Ἀετὸς πλανᾶται τόσα ἔτη.

Ἀλλὰ εἰς τὰ ἡραιστεία πλευρὰ τῆς Γαλατίας
 Ἐπταετῆς ἐκόχλαζε κρατῆρ ἑλευθερίας.
 Σεισμὸς τῆς γῆς ἐξέβριπτεν, εἰς φλογεράς ἐκχύσεις,
 Τὸν Βοναπάρτην, Γίγαντα μὲ ξίφη καὶ ἀλύσεις·
 Μωάμεθ ἐπὶ κεφαλῆς γενναίων στρατευμάτων,
 Ἐκράτει τὸ Κοράνιον τῶν γαλλικῶν δογμάτων·
 Τὸ τροπαιῶχον ἄρμα του ὡς ἐκ τῆς Εἰμαρμένης
 Συρμένον ἐφέρετο ἐπὶ τῆς οἰκουμένης,
 Καὶ τρέμοντες οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τὰ Φρούριά των,
 Κοχλίας, ὑπεκρύπτοντο εἰς τ' ὄστρακόδερμά των.

Ἐκεῖ σ' ἐδίδαξαν, μακρὰν καὶ ψαλτριῶν καὶ μίμων,
 Οἱ Κονδορσέτοι καὶ Τρασεῖς τὰ δίκαια τῶν δῆμων.
 Εἰς τὴν παγκόσμιον αὐτὴν Βουλὴν τῶν φιλοσόφων,
 Καθ' ἣν τῆς βαρβαρότητος σκεδάζοντες τὸν ζόφον
 Τὸ παλαιὸν διέσχίζον ἐκεῖνοι κάλυμμα τῆς,
 Ὁ Κοραῆς συνέδρευεν Ἑλλήνων Παραστάτης.
 Εἰς τοῦ ἀρχαίου μας ἀνδρὸς (1) προσηλωθεὶς τὸ νεῦμα,
 Ἐνεφυσήθης ἄγιον ἑλευθερίας πνεῦμα·
 Καὶ δι' αὐτὸ σὲ εἶδομεν εἰς τῶν Κυδωνιέων
 Τὸ Λύκειον ν' ἀναπτεροῖς τὸ φρόνημα τῶν νέων,

(1) Βαθῶς ἡ εθνωμιστὴ ἐνεγράψεν εἰς τὴν μνήμην μου τὰς ἐνδείξεις
 τῆς εὐνοικῆς πρὸς ἐμὲ διαθέσεως τοῦ ἀοιδίμου Κοραῆ, καὶ πάντοτε ἡ διὰ
 ζωῆς φωνῆ· ἡ ἐγγράφως ἀπέδωκα τὸν λιτὸν φόνον τῶν ἐπαίνων μου πρὸς
 τὸν ἀφιερῶσαντα τὴν ζωὴν του ὅλην εἰς τὴν ἀναγέννησιν τῆς Ἑλλάδος. Ἐμὲ
 λεν ὁμῶς ἡ Ἀθῆνα καὶ κατὰ τοῦτο νὰ μὲ συκοφαντήσῃ, λέγουσα ὅτι ἐξύβρισα
 τὸν ἄνδρα.

Καὶ ὕστερον εἰς τὰς Βουλὰς καὶ εἰς τὰς Συνελεύσεις
 Ἰπὲρ τῶν νόμων καὶ θεσμῶν πολλακίς νὰ παλεύσῃ·
 Καὶ δι' αὐτὸ, ἐρχόμενον μετὰ πομπῆς καὶ κρότου
 Τὸν Ῥώσσον Καποδίστριαν ἐπὶ λαμπροῦ Δικροῦτου
 Προϋπεδέχθης, ὦ χαρὰ καὶ θάμβος τῶν Ἑλλήνων!
 Μὲ τοῦ εὐγλώττου λόγου σου τὸν κεραυνοῦν ἐκεῖνον...

Ἄλλ' ὦ σοφὲ μ' ἀτάραχον καὶ φρένα καὶ καρδίαν!
 Μετάδοσε καὶ εἰς ἐμὲ ὀλίγην νηνεμίαν,
 Καὶ βάλλον εἰς τὸ στήθος μου τὴν ἱεράν σου χεῖρα
 Κατάσβεσε τῆς λύπης μου τὸν φλογερόν κρατῆρα·
 Ἐπίχυσε τὰ νάματα εἰς τοῦτο τῆς θρησκείας·
 Εἶν' ἀνεξάντλητος αὐτῆ πηγῆ παρηγορίας.

Πολλακίς ὅταν ἤσυχος τῆς Ἀθηνᾶς ἡ πόλις
 Εἰς τῶν γλαυκῶν τὰς οἰμωγὰς ἀποκοιμᾶται μόλις
 Καὶ σέλας νυκτεροφεγγῆς ἡ ἄγρυπνος Σελήνη
 Ἐπὶ τῶν εἰρεπίων μας ἐκ τοῦ αἰθέρος χύνη,
 Τὴν σύντροφον τῆς λύπης μου λαμβάνων εἰς τὰς χεῖρας
 Αὐτὰ ἐκφράζω μὲ παλμοῦς τῆς εὐσεβοῦς μου λύρας.

- Ψευδεῖς εἰκόνες τῆς ζωῆς, σκοποὶ, ἐλπίδες, πόθοι!
- Τοῦ βίου ὄντα πρόσκαιρα, ὦ ἀπολάσεις νοθοί!
- Φιλία, ἔρωσ, χίμαιραι γλυκύταται τοῦ κόσμου!
- Καὶ σὺ, ὦ φύσις, ἄλλοτε τερπνὴ παρήγορός μου!

- Καὶ σὺ, ὦ δόξα ἐθνικῆ, πατρίς, ἑλευθερία!
- Σᾶς ἀποχαιρετᾶ νεκρά, πολυπαθῆς καρδία.
- Κατέφυγεν εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κόλπον ἡ ἐλπίς τῆς
- Καὶ μόνη τῆς εἶν' ἄγκυρα εἰς τὸ ἐξῆς ἡ Πίστις.

- Εἰς σὰς τὸ βλέμμα μου πλανῶ, αἰθέρια τεμένη,
- Καὶ ἡ θερμὴ μου προσευχὴ ἀγνώως ἐξερχομένη
- Ἐξ ὅλης τῆς καρδίας μου, ἐκ τῆς ψυχῆς μου πάσης,
- Ὡς γῆς ὑφούται καθαρᾶς αἱ ἀναθυμιάσεις.

- Καὶ ἂν εἰς τὸν ὠκεανὸν τοῦ βίου πλανωμένη
- Κἄμμία Μοῦσα φίλη μου καὶ συγγενὴς κυμαίνη,
- Ἡ προσευχὴ μου τὴν ζητεῖ, μακρόθεν τῆς Θρησκείας
- Τὸ φῶς εἰς ταύτην δείχνουσα ὡς Φάρον σωτηρίας.

- Καὶ ἂν εὐρίσκεται κανεῖς, τῆς τύχης οἰκτρὸν θυμα,
- Ἐπιθυμῶν καθὼς ἐγὼ τὸ γαληναῖον μνημα,
- Αὐτὴ τὸν λέγει: ἔλπιζε· ἰδὲ ἀνεωγμένους
- Τοὺς οὐρανοὺς, καταφυγὴν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

- «Ναί, εἰς τ' ὠχρὸν μου μέτωπον αὐτὴ μὲ τὴν σελήνην
- Τὴν νύκτα χύνει ἄνωθεν καὶ λάμπει καὶ γαλήνην.
- Αὐτὴ, ναί, καταβαίνουσα μὲ τῆς αὐγῆς τὴν δρόσον
- Εἰς τὴν ψυχὴν μου βάλσαμον γλυκὺ σταλάζει τόσον.

- Ω! εἴθε καὶ εἰς τὸ ἐξῆς, ὅποτε τῆς θαλάσσης
- Νυκτοπορῶν διέρχομαι τὰς ἀχρνεὶς ἐκτάσεις,
- Ὡς ἄστρον μου παρήγορον ἢ Πίστις ν' ἀνατέλλῃ
- Καὶ φέγγος εἰς τοῦ σκάφους μου τὸ πλεύσιμον νὰ στέλλῃ!»

— Ἄν ἄφῃσα τῆς στέγης μου τὸ ἄσυλον πολλακίς,
 Ἄν πάλιν ὀνειρεύωμαι ἀγνώστους ἄλλας γαίας,
 Ἄν πάλιν τὸν χιτῶνά μου βραχέντα μυριάκίς
 Ἐκθέτω εἰς ναυάγια ὁδοιπορίας νέας,

Δὲν φεύγω κατοικίαν γῆς τὴν θεάν μου μισούσης.

Ἀφίνω σύντροφον μ' ἐμὲ θηλάσαντα τὸ γάλα

Μιᾶς μητρὸς καὶ Μούσης.

Ἀφίνω ἐνθυμήματα τερπνὰ τοῦ βίου ἄλλα

Καὶ φίλους μου ἐκτείνοντας τὰς χεῖρας πανταχόθεν,

Πρὸς τοὺς ὁποίους ὀμιλοῦν τὰ ἔπη μου μακρόθεν.

Τί ἀναγκάζει τὰ πτηνὰ νὰ παραιτοῦν τὰ δάση,

Ὅπου τὰς πρώτας ὑμνησαν ἀκτίνας τοῦ ἡλίου;

Ὁ Πλάστης ἄφησε ποτὲ κανέν των νὰ πεινάσῃ,

Καὶ δὲν τ' ἀρκεῖ ὁ ἄσταχος τοῦ πατρικοῦ πεδίου;

Εὐχαριστοῦμαι ὡς αὐτὰ κ' ἐγὼ ὡς κόκκον σίτου,

Καὶ ὅμως πάλιν ὡς αὐτὰ καὶ φεύγω κ' ἐπιστρέφω,

Καὶ ποιητοῦ πλανήτου

Νὰ ζήσω ἄστατον ζῶν τὸν μόνον πάθον τρέφω·

Καθὼς δὲ φέρονται αὐτὰ πρὸς τῆς Αὐγῆς τὰ μέρη,

Πρὸς τὴν Ανατολὴν κ' ἐμὲ ἡ φαντασία φέρει.

Δὲν εἶδα νὰ σαλεύωσιν αἱ κέδροι τοῦ Λιβάνου

Ἀρχαίαν ἐπιχύνουσαι σκιὰν μελαγχολίας.

Δὲν ἔπια τὸ ἅγιον νερὸν τοῦ Ἰορδάνου,

Ὅπου τὸ θεῖον βῆπτισμα ἐδέχθη ὁ Μω-

τῆς Μέμφιδος τὴν ἑκατὸν ^{ἑξήκοντα} Πυραμίδα

Δὲν εἶδα εἰς τοὺς οὐρανοὺς μ' ἐκπεπληγμένον ὄμμα.

Ὡ φίλοι μου, δὲν εἶδα

Τὴν παλαιὰν Περσέπολιν, τὴν κόνιν τῆς ἀκόμα,

Καὶ τῆς ψυχῆς μου νὰ ἤχῃ δὲν ἤκουσα τὴν λύραν

Εἰς τὴν κειμένην κατὰ γῆς καὶ κλαίουσιν Παλμύραν.

Αὐτὰ ὁ νοῦς μου πάντοτε, αὐτὰ καὶ ἡ ψυχὴ μου
Ζητεῖ καὶ ὄνειροπολεῖ καὶ δι' αὐτὰ στενάζει.
Τὸ ἄγριον εἶμαι πτηνὸν, ὁ Φοῖνιξ τῆς ἐρήμου.
Ἄλλὰ ὁ βάνασος λαὸς « ποῦ τρέχεις; » μὲ φωνάζει·
• Ἀναίσθητε, τὸν ἄρτον σου δὲν τρώγεις εἰς τὰ σκότη;
• Τί τοὺς κανόνας τοὺς κοινοὺς σπουδάζεις ν' ἀνατρέψῃς; »
Ἀναίσθητοι σεῖς πρῶτοι!

Τοῦ ποιητοῦ εἶναι τροφή ἡ πλάνησις καὶ σκέψις...
Ἄντωνιάδαι, χαίρατε, καὶ Σκοῦφοι καὶ Λεβιῖδαι
Καὶ τῆς Δημοσιότητος οἱ ἄλλοι Ἀριστεῖδαι!

ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΚΑ.

ἈΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐξ Ἀθηνῶν.

Δὲν σ' ἔγραψα, φίλε μου, τέσσαρας ὀλοκλήρους μῆνας, βαρυνθεὶς καὶ τὴν μονοτονίαν καὶ τὴν μικρότητα καὶ τὴν ἀθλιότητα τῶν πραγμάτων μας. Ὁ Κύριος Νικόλαος Σκοῦφος μας διότι δὲν τὸν ἔκριναν ἄξιον οὔτε μιᾶς ταπεινῆς Ἱπογραμματοεἰρίας φέρων εἰς τὴν Ἑλλάδα τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε, ὁ Κύριος Κωνσταντῖνος Λεβιδῆς διὰ προσωπικὴν του ἀντιπάθειαν κατὰ τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Οἰκονομίας ἐπιχειρήσας τὴν σύνταξιν τῆς Ἐλπίδος, οἱ Κύριοι Παναγιώτης καὶ Ἰωάννης Σοῦτσοι διὰ νὰ μὴ προστριβῇ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ κηλίς, τὴν ὁποίαν ἡ Ἐξουσία ἐν γένει ἀρίνει εἰς πάντα Ἰπάλληλον, συγγράφοντες τὴν συνταγματικὴν Ἀναγεννηθεῖσαν, Ὁ Κύριος Ἐμμανουὴλ Ἄντωνιάδης ἐν μέσῳ τῶν νέων αὐτῶν Ἐφημερίδων στερηθεὶς ὅλους σχεδὸν τοὺς συνδρομητάς του καὶ κινδυνεύων νὰ χάσῃ καὶ τὸν νοῦν του, ὁ πλήρης φαντασίας Κύριος Παναγιώτης Σοφιανόπουλος διὰ νὰ ἐκδικηθῇ τὸν Ἀρμανασέργην, (ὅστις ἔτυχε κατὰ τὰ 1835 νὰ εἴπῃ ὅτι δὲν ἔχει χρεῖαν τῶν φώτων του ἢ Κυβέρνησις,) συντάττων τὴν πνευματώδη του Πρόσδον καὶ βαθμηδὸν καταντήσας νὰ πιστεῦν καὶ ὁ ἴδιος εἰς ὅσα γράφει, ὁ Κύριος Ἱπποκράτης Κλάδος ἐκδίδων καὶ αὐτὸς τὸν Πρωτὸν Πετεῖνόν του ἕως οὗ, κατὰ τὴν παροιμίαν

καλὸς πετεινός τὸν ἐλάλησεν, ἐν ἐνὶ λόγῳ Δημοσιογραφία περιστρεφόμενη ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον εἰς τὸν ἄξονα τῆς ἰδιοτελείας μὲ τὸν ὄχληρόν ἤχον ἀλέοντος μύλου, ἰδοῦ ποία ὕλη ἔτρεφε τὴν ὁμίλιαν καὶ τὴν προσοχὴν τῆς Πρωτεύουσός μας.

Ἐξαίφνης, οἱ μὲ τὸ τηλεσκόπιον βλέποντες τὴν μητέρα πατρίδα τῆς Ἑλλάδος καὶ περιμένοντες ἐκ τοῦ Μονάρχου τὴν μεταβολὴν τῆς τύχης τῆς παυαρικῆς αὐτῆς ἀποικίας μίαν ἡμέραν μᾶς ἀνήγγειλον ὅτι Ρουτχάρδος τις θέλει αὐθεντεύσει μετ' ὀλίγον εἰς τὴν ἑλληνικὴν Δακίαν. Ἡ νεοφανεῖσα μεγάλη Ἐπιτηρὶς τοῦ Κυρίου Κλάδου περιέχει πολλοὺς Πρίγγιπας, Κόμητας, Βαρόνους, Ἄρχοντας κ.π.λ. Ἐζήτησαμεν μὲ τὸν λύχνον εἰς αὐτὴν τὸν Κύριον Ρουτχάρδον, ἀλλὰ ποῦ ποτε δὴν τὸν ἀπῆντησαμεν. Ἐπροστρέξαμεν εἰς Ἐπιτηρίδα γερμανικὴν, καὶ μάλιστ' μετὰ τὸ μικροσκόπιον ἀνεκαλύψαμεν τὸ βασιλεῖον τῆς Παυαρίας. Ἐκεῖ, πλησίον εἰς κλάδον τινα τοῦ Ῥήνου εὑρομεν ἓνα Διοικητὴν, Ρουτχάρδον καλούμενον. Κατ' ἀρχὰς τ' ὄνομα μᾶς ἐφάνη σκληρόν. Ἐπειτα ἤρχισαμεν νὰ τὸ τεχνολογῶμεν, καὶ τέλος τὸ συνειθίσαμεν καθὼς καὶ ἄλλα τόσα παντάπασιν ἄγνωστα, τὰ ὅποια ἔλαβον εἰς τὴν Ἑλλάδα βωμοῦς, λατρείαν καὶ ἱερεῖς.

« Τίς ὑπῆρξεν ἄλλοτε ὁ Ρουτχάρδος αὐτός; (ἠρωτήσαμεν καὶ τινὰς συμπατριώτας του.) — Βουλευτὴς τῆς Παυαρίας. — Εἰς ἐξ ἐκείνων, ὅσοι, ἐπειδὴ ὠμίλησαν ὑπὲρ Ἐλευθεροτυπίας ἐφυλακίσθησαν ἀπὸ τὸν βασιλεία των, ἢ γονυπετεῖς ἐπέτυχον μολὶς τὴν ἄφρῆσιν τῆς μεγάλης των ἀμαρτίας; — Ὅχι! προλαβὼν αὐτὸς φρονίμως τὸ πρᾶγμα, ἔλαβε τότε μίαν καλὴν Διοικισίαν καθὼς καὶ ὁ καλὸς Ἄθελ ἔλαβε σήμερον ἄλλην ἀφ' οὗ διέκρηψεν ὡς προανακριτῆς φιλελεύθερος ὄλων τῶν περιοδικῶν

Συναξαρίων τῆς Παυαρίας. — Διὰ ποίας δὲ μεσιτείας ἔρχεται Κυβερνήτης τῆς Ἑλλάδος; » Ἐδῶ μᾶς διηγήθησαν τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον. Ὁ Κύριος Ὁρλόφος, (ἐπειδὴ πεπωμένον εἶναι οἱ Ὁρλόφοι νὰ πράττωσι τὰ τῆς Ἑλλάδος,) διπλωματικὸς ἀπόστολος τῆς Πετροπούλεως εἰς Μόναχον, ἐνήργησε τὴν ἀνάκλησιν τοῦ Ἀρμανσπέργου ζητήσας νὰ διορισθῇ ἄλλος τις ἀντ' αὐτοῦ. Καὶ κατ' ἀρχὰς ἡ παυαρικὴ Αὐλὴ ἔρριψε τὸ βλέμμα πρὸς τὸν Μίγγ' ἐκεῖνος δὲν μᾶς κατεδέχθη. Ἡ αὐτὴ Αὐλὴ κατέφυγεν ἔπειτα πρὸς τὸν Δερχεφελδὴν καὶ ἐκεῖνος ὁμοίως μᾶς ἀπεσκυβάλισεν, ἀλλ' εὐσπλαγγνία κινούμενος μᾶς ἐξετρέπωσε τὸν Ρουτχάρδον ἀπὸ μίαν τῶν δέκα Διοικήσεων τῆς Παυαρίας.

Ἰδοῦ, φίλε, τὸ ἱστορικὸν τοῦ Ρουτχάρδου. Ποῖα δὲ ἀποτελέσματα ὁ ἀδόμητος διορισμὸς του ἐπέφερον εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔρχομαι τώρα νὰ σ' ἐκθέσω.

Τὸ ἔθνος ἀπολαύει πολλὰς εἰδικὰς θεσμοθεσίας συνταγματικῆς Κυβερνήσεως, ἀλλὰ στερεῖται τοῦ κέντρου ἐκείνου, τοῦ μόνου ἐγγυωμένου τὴν διατήρησίν των, τῆς ἐθνικῆς, λέγω, Ἀντιπροσωπίας εἰς τὴν ὑπερτάτην διαχείρησιν τῶν πραγμάτων. Διὰ τοῦτο πάσχει καχεξίαν καὶ κατατρώγεται ἀπὸ ἐνδόμυχον πόθον, ὅστις καὶ εἰς τὰ Δημοτικὰ Συμβούλια πολλὰκις ἀναφαίνεται καὶ τοὺς καλὰ μους κινεῖ καθ' ἡμέραν τῶν λογίων. Εἰς τοιαύτην ἠθικὴν κατάστασιν τῆς Ἑλλάδος, ἡ προαγγελομένη ἔλευσις τοῦ Ρουτχάρδου, ξένου ἐπιβαλλομένου ἀπὸ Παυαρίας ἀσύντακτον δι' ἐνεργείας Ῥωσσίας ἐπίσης ἀσύντακτου, φέρει ταραχὴν καὶ σάλον γενικὸν εἰς τὰ πνεύματα. Οἱ εὐφρονῶντες φοβοῦνται μήπως ὅχι μόνον δὲν λάβωμεν τὴν τὸσον ποθητὴν Ἀντιπροσωπίαν, ἀλλὰ καὶ στερηθῶμεν

ῥσας ἐκερδίσαμεν θεσμοθεσίας, τὴν Ἐλευθεροτυπίαν, τοὺς Ὀρ-
κωτοὺς Κριτὰς, τὸ Δημοτικὸν Σύστημα καὶ τὰ Ἐπαρχιακὰ
Συμβούλια, τὰς τεσσαράκοντα ταύτας μικρὰς Βουλὰς μας.

Κατ' αὐτὴν τὴν κρίσιμον περίστασιν, τὸ Συμβούλιον τῆς
Ἐπικρατείας ἀνεδείχθη ἄξιον τῆς θέσεώς του. Παρεδέχθη ἄνευ
οὐδεμιᾶς τροπολογίας σχέδιον πατριωτικῆς ἀναφορᾶς πρὸς τὸν
βασιλέα, συντεθὲν παρὰ τοῦ Γραμματέως. Περὶ τοῦ ἐγγράφου
τούτου, ἔτι ἀδημοσιεύτου, πολλὰ ἐτοιμάζονται νὰ γραφῶσιν
εἰς τὰς Ἐφημερίδας ἀπὸ φατριαστὰς, οἵτινες δὲν τὴν ἀνέγνων.
Τὴν ἔχω ἀνὰ χεῖρας· ἰδοὺ ἐν περιλήψει τὸ περιεχόμενον.

Τὸ Συμβούλιον τοῦ Κράτους παριστᾷ πρὸς τὸν βασιλέα ὅτι
ἐπιχάει τὸ ἔθνος εἰς τοὺς ἐλευθέρους θεσμοὺς, τοὺς ὁποίους
ἀπέκτησε, καὶ ὅτι περιμένει ἀπὸ τὴν παρουσίαν του ἐθνικὴν
ἀντιπροσωπίαν· ὅτι ἀντὶ τῆς ξένης στρατιωτικῆς δυνάμεως
σωτήριον ἤθελεν εἶσθαι νὰ ἐνεργηθῇ ἀπογραφὴ ἑλληνικοῦ
στρατεύματος εἰς τὰς Ἐπαρχίας· ὅτι ἄλλοι φόροι δὲν ἐπιβάλλ-
ονται πλέον, καὶ ὅτι ἔγινεν ἡ τελευταία θυσία τοῦ ἑλληνικοῦ
λαοῦ· ὅτι τὰ ἔξοδα τοῦ Κράτους πρέπει νὰ μετριασθῶσιν· ὅτι
ὁ Κλῆρος πρέπει νὰ διευθετηθῇ καλῆτερα καὶ νὰ φωτισθῇ
ὅτι δὲν ἀρκεῖ τοῦ Πανεπιστημίου ἢ οὐστρακίς, καὶ ὅτι πρέπει
νὰ πραγματοποιηθῇ πλατύτερον σύστημα δημοσίας ἐκπαιδεύ-
σεως· ὅτι ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης θέλει εὐεργετήσῃ τὴν Ἑλλά-
δα συνιστῶσα τὴν δανειστήριον Τράπεζαν, καὶ ὅτι ἡ Κυβέρ-
νησίς του πρέπει νὰ μεταχειρισθῇ τὴν τρίτην δόσιν τοῦ δα-
νείου εἰς κοινωφελεῖς ἐπιχειρήσεις. Εἰς ἓνα λόγον δεικνύει
πρὸς τὸν βασιλέα ὅλα τὰ ἐναποκείμενα εἰς χεῖράς του μέσα
τῆς ἑλληνικῆς ἀναγεννήσεως.

Εἰς τὴν συνεδρίασιν τοῦ Συμβουλίου παρευρέθησαν οἱ Κύ-
ριοι Κουντουριώτης, Ζαΐμης, Δελιγιάννης, Τσώρτσος, Βότζα-
ρης, Βουδούρης, Μοναρχίδης, Βαλτινός, Λοιδορίκης, Μαγγίνας,
Λιναῖν, Βενιζέλος, Βότσης, Ρενιέρης, καὶ Ζαχαρίτσας. Οἱ μὲν
Κύριοι Κουντουριώτης, Βαλτινός καὶ Βότσης διῆσχυρίσθησαν
ὅτι ἄλλο δὲν ἔπρεπε νὰ ἐκφράσῃ πρὸς τὸν βασιλέα, εἰμὴ τὸ
« καλῶς ὤρισες »· οἱ δὲ λοιποὶ ἴλοι ὅτι ἔπρεπε καὶ νὰ παρα-
στήσῃ τὰς ἀνάγκας τοῦ ἔθνους. Ἐννέα ἐξ αὐτῶν, οἱ Κύριοι
Ζαΐμης, Δελιγιάννης, Τσώρτσος, Βότζαρης, Βουδούρης, Μοναρ-
χίδης, Μαγγίνας, Βενιζέλος καὶ Ρενιέρης ὑπεστήριξαν ἐν-
γλώττως τὸ σχέδιον τῆς ἀναφορᾶς, ἥτις ἄνευ οὐδεμιᾶς προ-
σθαφαιρέσεως καὶ κατὰ πλειοψηφίαν τόσον διακεκριμένην
ἔγινε δεκτὴ.

Αὐτὰ, φίλε μου, μὲ ἀνήγγειλε πρὸ μικροῦ εἰς Σύμβουλος
τῆς Ἐπικρατείας, ἄνθρωπος σεβάσμιος διὰ τὸ γῆρας καὶ τὴν
ἀρετὴν του.

Ἐδῶ ζητεῖται ἡ λύσις ἐνὸς αἰνίγματος· πῶς ὁ Κύριος Γε-
ώργιος Κουντουριώτης, ὁ παρὰ τοῦ Σωτῆρος ἐπονομασθεὶς
Πατριάρχης τῆς Συνταγματικότητος, ἐπολέμησε τοιαύτην φι-
λελεύθερον καὶ ὄντως ἑλληνικὴν ἀναφορὰν, τὴν ὁποίαν ὁ Πέ-
τρος Μαυρομιχάλης καὶ ἀσθενῶν ἐζήτησε νὰ ὑπογράψῃ; Ἰπο-
πεύουν τινὲς μῆπως οἱ περικυκλοῦντες τὸν Κύριον Κουν-
τουριώτην λόγοι ἐξηπάτησαν τὴν πατριωτικὴν του καρδίαν...

Ἄλλο ἐπακόλουθον τῆς περὶ τοῦ Ὀρλοφικοῦ Ρουτχάρδου
διακοινωνήσεως φήμης εἶναι καὶ ὁ νέος κνισμὸς, τὸν ὁποῖον
ἔδωκεν εἰς τὰς ἡδὴ κατευνασθείσας Φατρίδας τῆς Ἑλλάδος.
Ρωσικὸς Ρουτχάρδ!.. Τ' ὄνομά του δὲν ἤχει θαυμασίως
ὡς τὸ τοῦ Ρουκμάν, ὡς τὸ τοῦ Ρικὸρδ;.. Δάκρυα κατανύ-
ξεως ἔχυσαν παλαιοὶ τινες ἐν πρᾶβύστῳ κείμενοι Καπο-
διστριακοί. Καθὼς ὁ Ἰούλιος Καῖσαρ πύλλους ἐναυτοὺς με-

τὰ τὴν κατάλυσιν τοῦ Μαρίου ἐξέφερον εἰς τὸ πλῆθος εἰκόνας τοῦ κταδιώκτου αὐτοῦ καὶ ἀνεζωπύρει τὸν ἐσθεσμένον ἐνθουσιασμόν τῶν Μαρριανῶν, ὁμοίως καὶ οἱ λησμονηθέντες Κυβερνητικοὶ μας ἐτοιμάζονται σήμερον νὰ διασπείρῳσιν εἰς τὴν Ἑλλάδα εἰκόνας τοῦ Ἰωάννου Καποδιστρίου, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος Φόρστερ παρεκαλέσθη νὰ ἰχνογραφήσῃ δσον τάχος. Διὰ τί ὁ θαλασσοκράτωρ Βρεττανὸς δὲν παραχωρεῖ τὴν κυριαρχίαν του εἰς τὸν Ρῶσον; Διὰ τί δὲν ἔρχονται πάλιν εἰς τοὺς λιμένας μας Δίκροτα Ρῶσικὰ, ὥστε νὰ τρέξωσιν ἐκεῖνοι νὰ τ' ἀσπασθῶσι σταυρούμενοι, καθὼς ἔκαμαν οἱ Μανιάται εἰς τὰ 1828 μὴ προβλέποντες ὅτι ἔμελλον οἱ ἴδιοι νὰ τὰ πυροβολήσωσιν ἀπὸ τοὺς βράχους των εἰς τὰ 1831; — Ἰδοὺ λοιπὸν ἐνεψυχώθη πάλιν ἡ ῥωσικὴ Φατρία.

Ἄλλ' ὁ Κύριος Μολέ, Ἰπουργὸς Γάλλος, εἶναι Ρῶσος τὴν καρδίαν· καὶ ὁ πολίτης Βασιλεὺς Φίλιππος συνεμάχησε δι' ὀλίγας ἡμέρας μετὰ τὸν Αὐτοκράτορα Νικόλαον εἰς τὰ τῆς Ἑλλάδος· καὶ ὁ Κύριος Ρουτχάρδος, ἀπόστολος ταύτης τῆς πολιτικῆς συζυγίας, θέλει ἀναμφισβόλως περιποιηθῆ καὶ τὸ ἐδῶ γαλλικὸν Κόμμα· καὶ οἱ Κωλεττικὸι δίδουν ἐπομένως τὰς χεῖρας εἰς τοὺς Κυβερνητικούς, ὁμνύοντες ὅτι αἱ χεῖρες των αὐταὶ δὲν φέρουν πλέον τὴν μάχιραν, μετὰ τὴν ὑποίαν τοὺς ἐδολοφόνησαν εἰς τὰ 1834. Ἐκτὸς τούτου ὁ Ρουτχάρδος δὲν εἶναι ἀναντιρρήτως ἄξιος ὡς ὁ Ἀρμανσπέργης νὰ ὑποστήσῃ τὰς προσβολὰς τοῦ Τύπου καὶ τῶν διπλωματικῶν ἀντενεργειῶν τοῦ Κυρίου Κωλέττου. Ὅθεν ἡ ἀντικατάστασις τοῦ Ρουτχάρδου φαίνεται πάντοτε προκριωτέρα τῆς παρουσίας ἐλεεινῆς καὶ ἀξιοδακρύτου στάσεως, καθ' ἣν ὁ μὲν Κύριος Κωλέττης καταβροχθίζει μισθὸν ἐτήσιον πεντήκοντα δύο χιλιάδων δραχμῶν, οἱ δὲ Κύριοι Σκοῦφος, Κλεομένης, Καρακατσάνης καὶ •ιοτόκης δὲν ἔχουν καμμίαν θέσιν μετὰ τὰς καθημερινὰς

παρανοβολήσεσι τοῦ Σωτῆρος. Πρὸς τὴν γαλλικὴν Μερίδα κλίνει καὶ ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος Δρόσος Μανσώλας, ὅστις βλέπει μετὰ δερβισικὴν ἀδιαφορίαν τὴν Γραμματείαν τῶν Ἐσωτερικῶν πετῶσαν ἀπὸ τὰς χεῖρας του· καὶ συνέπεια τῆς μεγάλῃς του αὐτῆς στωϊκότητος εἶναι βέβαια καὶ τῶν Δημοτικῶν Συμβουλίων αἱ ἀναφοραὶ καὶ ὄλου τοῦ διοικητικοῦ κλάδου ἡ παραλυσία. — Ἰδοὺ λοιπὸν ἐνεδυναμώθη καὶ ἡ γαλλικὴ Φατρία.

• Ἄλλ' ὁ Κύριος Ρουτχάρδος, (λέγουσιν οἱ Μαυροκορδατικοί,) ἦτον τρόπος νὰ μείνῃ ποτὲ εἰς Μόναχον χωρὶς νὰ λάβῃ καμμίαν ἰδιαιτέραν συνδιάλεξιν μετὰ τοῦ Κυρίου Μαυροκορδάτου; • Γράμματα τῆς Κυρίας Μαυροκορδάτου, (ἐπειδὴ καὶ Κυρίαὶ ἤρχησαν νὰ βαρύνωσιν εἰς τὴν πολιτικὴν στάθμην μας,) δὲν ἐγκωμιάζουσι τὸν φιλελεύθερον χαρακτῆρα τοῦ Κυρίου Ρουτχάρδου; • Δὲν ἀναφέρουσι ὅτι μετὰ τέσσαρας περὶ πού μῆνας, τελειωθείσης μιᾶς σημαντικῆς διαπραγματεύσεως, ἐπανερχεται ὁ Κύριός της εἰς τὴν Ἑλλάδα διὰ νὰ οἰκονομήσῃ τὸ Κράτος; • Συμπερασμὸς λοιπὸν ἀλάνθαστος! Συμφωνία ἔγγραφος, (ἴσως ἔμπροσθεν καὶ Συμβολαιογράφου,) ἔγινε μεταξὺ τῶν Κυρίων Ρουτχάρδου καὶ Μαυροκορδάτου. Εἰς τὴν λαμπροτάτην αὐτὴν ἰδέαν, ὁ Κύριος Κ. . . σκεπτᾶ ἐκ τῆς χαρᾶς, ὁ Κύριος Φ. . . ψάλλει ἀλληλουΐα, καὶ ἰδοὺ ἡ μαυροκορδατικὴ Φατρία καὶ αὐτὴ ὁμοίως ἀναπτρωθεῖσα. Τὰ μέλη της ὅμως εἶναι ὀλίγα καὶ ἀδύνατα. . . Συμμαχία λοιπὸν μετὰ τῶν Καποδιστριακῶν, συμμαχία μετὰ τῶν Κωλεττικῶν, καὶ οἱ Κύριοι Δογματισταὶ, κλίνοντες εἰς τὰ ὡτα ποτὲ μὲν τῆς μιᾶς Φατρίας, ποτὲ δὲ τῆς ἄλλης, ἄλλα ψιθυρίζουσι εἰς αὐτὴν καὶ ἄλλα εἰς ἐκείνην. Κατὰ συνέπειαν τούτου ἡ μὲν Ἑλπίς ἐπήνεσε τὸν Κύριον Κωλέττην, ὁ δὲ Σωτῆρ τὸν Κύριον Μαυροκορδάτον, καὶ ἰακωβινικὴ Λέσχη συνεστήθη, ὅπου ὁ μὲν Κύριος Χ. Κλονάρης ὄρκον ἔκαμεν ἐπὶ τοῦ Εὐαχ-

γελίου νὰ μὴ προφέρῃ ποτὲ πλέον τὰ ἐπίθετα Πρωτοπα-
λῆκαρον καὶ Γενίτσαρης, ὁ δὲ Κύριος Ν. Σκουφός
τὴν λέξιν Φαναριώτης.

Καὶ τῶν τριῶν τούτων Κομμάτων οἱ ὄπαδοὶ σιγᾷ σιγᾷ
παρουσιάζονται ἔπο τὸν ἐξώστην τοῦ Κυρίου Γ. Κουντουριώ-
του, καὶ καθεὶς, ὡς ἡ ἀλώπηξ τοῦ Μύθου, ὑπερεκθειάζει τὴν
μελωδικὴν φωνὴν τοῦ ὑψηλοῦ ἰέρακος διὰ ν' ἀρχήσῃ αὐτὸς
τὸ κελάδημά του καὶ ν' ἀρπάσῃ ἐκεῖνος πίπτοντα τὸν τυρὸν ἀπὸ
τὸ στόμα του. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἐξήγησις τῶν ὑπὲρ τοῦ Κυρίου Κουν-
τουριώτου πανηγυρικῶν τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Ἐλπίδος, τῶν
πρὸς αὐτὸν ἐπισκέψεων τῶν Κυρίων Α. Σ. Κ. καὶ λυσιπῶν.

Αὐτὰ τ' ἀστεία περιέχει σήμερον ἡ Καθέδρα τοῦ βασι-
λείου μας. Ἄλλ' ὑπόθεσις, φίλε μου, διὰ μίαν στιγμὴν τὸν μὲν Κύ-
ριον Ρουτχάρδον μένοντα εἰς τὴν Διοίκησιν του πρὸς εὐτυχίαν
τοῦ παυκρικοῦ του λαοῦ, τὸν δὲ Ἄρμανσπέργην μένοντα καὶ
αὐτὸν εἰς τὴν Ἑλλάδα ὡς Πρόεδρον τοῦ Ὑπουργείου. Ἡ κω-
μικὴ αὐτὴ σκηνὴ δὲν θέλει γίνεαι κωμικωτέρα; Κατ' ἀρ-
χὰς πρόσωπα ὡχρὰ καὶ κατηφῆ, στόματα κεχρηνότα καὶ ἄφω-
να ὕστερον ὑποσχέσεις ἐνορκοὶ ἀφοσιώσεως ἀπεριορίστου, γο-
νυκλισίαι θερμοῦ λατρείας καὶ γράμματα ζητοῦντα ταπει-
νῶς τὸ ἐν Πρεσβείαν τῶν Παρισίων ἢ μίαν τοῦλάχιστον ἐκ
τῶν τεσσάρων Γραμματειῶν τοῦ Κυρίου Ρίζου, τὸ ἄλλο αὔ-
ξησιν μισθοῦ ἢ ἐπιχορηγήσιν . . . Ὅλα ταῦτα βάλλω κατὰ
νοῦν καὶ καταπρονῶ τὴν ἀνθρωπότητα. Φαντάσου ὅμως καὶ
διὰ μίαν ἄλλην στιγμὴν τὸν Ρουτχάρδον τῷ ὄντι ἐρχόμενον
εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὸν Ἄρμανσπέργην ἀναχωροῦντα εἰς Παυα-
ρίαν. Οἱ σήμερον σύμμαχοι καὶ στενοὶ φίλοι, ἐχθροὶ αὔριον
ἄσπονδοι πρὸς ἀλλήλους, θέλουν ἐκκωφαίνει τὸν πτωχὸν Παυ-
αρόν μετὰ τὰς ἀμοιβαίας των συκοφαντίας. Ὁ εἰς θέλει τὸν λέγει·
« πιστεύετε εἰς ἐμὲ τὸν καθ' αὐτὸ φῶσσον » ὁ ἄλλος· « μὴ δέξ-

δης ἀκρόασιν εἰς ἐκεῖνον· εἶναι οὐρὰ τοῦ Κωλέττου » ὁ τρί-
τος· « ἄφες τὸν ἀλιτῆριον τοῦτον· ζητεῖ νὰ φέρῃ τὸν Μαυ-
ροκορδάτον εἰς τὸν τόπον σου. » Ὡ ἔργα ὑψηλῆς Πολιτικῆς!
Ὡ σοφώτατοι, ὦ ἠθικώτατοι ἄνδρες, σᾶς συγχάριω διὰ τὴν
βαθείαν ἐπιστήμην σας, διὰ τὸ εὐγενὲς ἐπάγγελμα, τὸ ὅποιον
τόσον εὐσυνειδήτως μετέρχεσθε!

Ἰδοὺ, ὦ ἄνθρωποι τῶν Ἐπαρχιῶν, ποῖοι ζητοῦν νὰ σᾶς ὀδη-
γήσωσιν! Ἀπὸ τοιαῦτα μεμολυσμένα χεῖλη προφέρονται τό-
σοι ἄμωμοι καὶ ἱεροὶ λόγοι! Αὐτοὺς ἀκούσετε διὰ νὰ κερδίσε-
τε καὶ ἠθικὴν καὶ βελτίωσιν τῆς πατρίδος!..

Ὁ βασιλεὺς, φίλε μου, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα
χρεωστεῖ πρῶτον νὰ συστήσῃ ἀντιπροσωπικὴν Κυβέρνησιν,
δεύτερον νὰ ἐπιβάλλῃ χεῖρα στιβαρὰν εἰς τὸ πηδάλιον τοῦ
Κράτους διὰ νὰ ἐκτελῶνται οἱ νόμοι, καὶ τρίτον νὰ μείνῃ ἐλεύ-
θερος ἀπὸ πᾶσαν ἐπίρροιαν ξένης Δυνάμεως. Χωρὶς τῶν τριῶν
τούτων, προβλέπω ἢ δεσποτισμὸν, ὅστις θέλει μετ' ὀλίγον ἐπι-
φέρει γενικὴν ἀναστάτωση, ἢ ὀχλαγωγικὰς σκηναίς, εἰς τὰς
ὁποίας ἡ Μοναρχία θέλει παιζεῖ τὸ κωμικώτερον πρόσωπον . . .
Ὁ Συντάκτης τοῦ Σωτῆρος ν' ἀντιπροσωπῇ τὸ ἔθνος, ἐν ᾧ αἱ
Συμμηχικαὶ Δυνάμεις καὶ οἱ Ἕλληνες ἔθεσαν τὸν Ὀθωνα τῆς
Ἑλλάδος Ἀντιπρόσωπον, εἶναι ἡ γελοιωδέστερα καὶ ρυπαροτέρα
κωμωδία, ἣτις ἐπαίχθη ποτὲ εἰς τὴν ὑψηλίον . . .

Ἀλλὰ διακόπτομαι . . . Κρούεται ἡ θύρα μου . . . Διὰ μίαν
στιγμὴν ἀφίνω τὸν κάλαμον . . .

Ἵστεροῦγραφον.

Ταχυδρόμος τοῦ Λόρδου Παλμερστῶνος, (ἐπειδὴ καὶ τὸν
Λόρδον Παλμερστῶνα πρέπει νὰ μάθωμεν,) μᾶς ἔφθασε πρὸ
μικροῦ, καὶ ἤλλαξε τοῦ πολιτικοῦ θεάτρου μας ἡ σκηνο-
γραφία. Ὁ Ρουτχάρδος ἐπέστρεψεν εἰς τὴν Ἐπαρχίαν του,
καὶ πολλοὶ σφόδρα πατριωταὶ μας ἀπέμειναν μετὰ τὰ σχέ-

διά των μόνων εἰς τὰ κρύα τοῦ λουτροῦ. Κρίμα τόσαι προε-
τοιμασίαι, τόσαι βητορικοί καὶ φιλελεύθεροι λόγοι εἰς τὴν
ἰακωβινικὴν Δέσχην τοῦ Σωτήρος! Ἄθλία πατρίς, πόσων ἐξό-
χων νοῶν διὰ μῖα εἰστερήθης! . .

Ἄξιοπαράτητος, φίλε μου, σύμπτωσις, τὴν ὁποίαν πρέπει
νὰ μνημονεύσωσι τὰ Χρονικὰ τῆς Ἑλλάδος! Τὴν ἐνδεκάτην τοῦ
τρέχοντος, τὴν αὐτὴν ἡμέραν, καθ' ἣν συνεδρίαζε τὸ Συμβού-
λιον τῆς Ἐπικρατείας συσκεπτόμενον περὶ τῆς πρὸς τὸν βασιλέα
πατριωτικῆς ἀναφορᾶς του, καὶ ὁ Συντάκτης τοῦ Σωτήρος,
συγαλέσας τὸ ἰακωβινικόν του Συμβούλιον, ἀέγνωσε μίαν
ἄλλην ἰδικὴν του, ὅπου μὲ τὰ ζωηρότερα χρώματα ἐζω-
γράφη πρὸς τὸν Ὀθωνα ὅλα τὰ πάθη του ἀπὸ τὴν ἀπυ-
κταίαν ἐκείνην νύκτα, ὅτε ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης, τὴν πα-
ραμονὴν τῆς ἀναχωρήσεώς της, τὸν ἀπεχαιρέτησεν εἰς ἕνα
χορὸν τοῦ Κόμητος Ἀρμανσπέργου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς πᾶν
Συμβούλιον εὐρίσκεται πάντοτε καὶ μία εὐλογημένη γλῶσ-
σα, ἥτις διαδίδει καὶ τὰ μυστικώτερα πρακτικά του, ἔφθα-
σεν ἕως εἰς τὰς ἀκτᾶς μου καὶ ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἀναφορὰ,
τῆς ὁποίας ἐκφράζων ἐνταῦθα τὴν ἔννοιαν μόνον, ἀφίνω
τὴν ποιητικὴν μου γραφίδα τρέχουσαν ἐλευθέρως εἰς τὰ
χάρτην.

- Βασιλεῦ, στοῦ Ἀρμανσπέργου τὸν χορὸν κ' ἐγὼ σὲ εἶδα.
- Σοβαρὰ ἐν ᾧ σ' ἐλάλουν διὰ θρόνον καὶ πατρίδα
- Ὡσάν μέλλων Ἱπουργός σου, ὅστις ἔχει κλειτὸς θέλω,
- Εἰς τὸ Μόναχον μὲ εἶπες τὸν Σωτήρα νὰ σὲ στέλλω.
- Τῆς ἀπελιπισίας δράκων μου ἐτύλιξε τὸ σῶμα
- Κ' ἔμεινα ὡς Ἀποκόων. . .
- Μοῦ ἐδέθη καὶ ἡ γλῶσσα, μοῦ ἐκλείσθη καὶ τὸ στόμα,
- Καὶ ἀκίνητος ἐστάθην ὡς ἀγάλματα ἡρώων.

- Ἐχουσα κ' ἐγὼ εἰς ἄλλον τ' ἀσιατικά μου μῦρα'
- Ἄντι σοῦ, τοῦ Ἀρμανσπέργου ἔφαλα τὸν Ἄετον
- Καὶ πιστὸς ἀκόλουθός του, τὸ κατόπιν του ἐπῆρα
- Ὡς ὁ γερανὸς πετῶν'
- Πρὶν δὲ φύγῃς νὰ σὲ κράζω ἤρχουσα: — Δὲν φεύγεις πλέον,
- Ἦλιε μὲ τὰς ἀκτῖνας τὰς θερμὰς καὶ ὀχληρὰς,
- Στὴν σκιὰν τοῦ Ἀρμανσπέργου νὰ χαρῶμεν μέλλον νέον
- Καὶ ἡμέρας δροσεράς;—
- Πλὴν θεε! ὁ Διπλωμάτης ἐπιτήδεια μὲ παίζει.
- Ὡς ἐλέφας ἀκουμβήσας εἰς ἀπατηλὸν κορμόν,
- Ἐπеса χωρὶς ἄρμόν.
- Στὴν Γαλλίαν ὁ Κωλέττης ὡσάν τάχα νὰ μὴν ἔζη,
- Γίνομαι ὁ κληρονόμος Ἀλεξάνδρου Μακεδόνας
- Καὶ τοὺς Στρατηγούς του ὅλους πρὸς βοήθειαν καλῶ.
- Διπλοῦν θώρακα ἐνδύω τὸν Σωτήρᾶ μου συγχρόνως,
- Δόρυ τρίπηχον τὸν δίδω καὶ τὸν κόσμον ἀπειλῶ.
- Ἐνθυμεῖσαι ὁ πατήρ σου ὅταν ἦλθε στὴν Ἑλλάδα'
- Ἀναμμένην τότε εἶχα εἰς ὑπόνομον λαμπάδα
- Κ' ἐδίδα φωτιὰν, ὅπότεν ὁ πανουργὸς Ἀρμανσπέργης
- Σιγᾶ μ' ἔκραζε καὶ μ' εἶπεν: — Ἱπουργηματάκι στέργεις;—
- Τοῦ Φρουρίου μου τιμίως τὸν παρέδωκα τὰς κλεῖς
- Λέγων: — Εἶσαι Περικλῆς!
- Εἶσ' ἐνάρετος Φωκίων! Ἀριστείδης εἶσαι νέος! —
- Ἐπρεπε νὰ μ' ἀπατήσῃ ἂν αὐτὸς ἦτον γενναῖος; . .
- Βασιλεῦ, ποῦ εἶσαι, . . Τρέξες στῆς Ἑλλάδος τὰ ἐδάφη,
- Καὶ ὁ κόσμος κατεστράφη!
- Εἰς τὰ αἵματα τοῦ ἔθνους φέρεται ἡ Κιβωτός,
- Καὶ τοῦ Ἀρμανσπέργου μαῦρος ἐγένεν ὁ Ἄετός.
- Εἰς τὰ πράγματα, τὸ βλέπεις, δὲν λαμβάνω ἐγὼ μέρος. . .
- Βασιλεῦ, μὴν ἀργῆς! φθάσε!

{ 188 }

- « Ἰπουργεῖον νέον πλάσε!..
« Μὲ ὑπαγορεύει ταῦτα ὁ πρὸς τὴν πατρίδα ἔρωσ...
« Ἄθλιος! ὡς νυκτῆκόραξ πανερήμου οἰκοπέδου
« Διὰ τὴν Ἑλλάδα κλαίω...
« Στρατηγὸς καταστραφέντος ὁμοιάζω στρατοπέδου...
« Εἰς τὸ πέλαγος ὡς πλοίου συντριφέντος σάνις πλέω...
« Χαίρετε, ὦ Γραμματεῖαι τοῦ Δικαίου, τὰς παιδείας!..
« Καπνοὶ δόξης, σκορπισθέντες ὡς οἱ τῆς σκληρᾶς Μηδείας
« Ὄταν μ' ἄρπασε τὰς δύο ἀργυρᾶς μου ἐπωμίδα
« Καὶ τὰς ὄλας μου ἐλπίδας!..
« Δὲν τὸ κρύπτω· εἶπα εἶπα πάμπολλα κ' ἐκ περισσοῦ,
« Βασιλεῦ, καὶ κατὰ σοῦ.
« Βλέποντες ὅτι δὲν ἔχω ἀργὸν λάρυγγα καὶ χεῖλη,
« Νὰ μοῦ φράξωσι τὸ στόμα ἐπροσπάθησαν οἱ φίλοι.
« Ἔσπασα, πλὴν ὄχι ὄλα, τὰ δεσμὰ τῶν Κριτηρίων,
« Κε' ὁμοιάζω τὸ πτηνόν,
« Ὄ, που ἔκοψε τὸ ῥάμμα τὸ λεπτὸν τῶν παιδαρίων
« Καὶ μὲ δέμα εἰς τοὺς πόδας τριγυρᾶ τὸν οὐρανόν.
« Βασιλεῦ, ἀφ' ἧς ἡμέρας τῆς βρεττανικῆς Μηδείας
« Τὸ ἠφαίστειον βουνόν,
« Ὡς ἡ Αἴτνα διαχύνον ἀτμὸν μαῦρον καὶ πυκνόν,
« Χωρὶς Δίπλωμα μ' ἀφῆκε καὶ σ' ἐπῆρε μετὰ βίας
« Ἐκυρίευσε τὸν κόσμον γενικῆ βαθεῖα λύπη,
« Κ' ἐγὼ μάλιστα αἰσθάνθη ὅτι κατὶ τι μὲ λείπει...
« Ἀλλ' αὐτὰ παθαίνει πάντα ὄστις, τύπος χαρακτῆρος,
« Τὴν πατρίδα του δουλεύει μὲ τὴν πίστιν τοῦ Σωτῆρος.»

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ἙΛΛΗΝΙΚΗΣ ΠΛΑΣΤΗΓΟΣ.

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ,

Ἰ Π Ο

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΣΟΥΤΣΟΥ (1).

JOURNAL DES JOURNAUX,

P A R

ALEXANDRE SOUTZO (2).

(1) Διὰ νὰ καταστήσωμεν πληρεστέραν τὴν παρὰ τοῦ συγγραφέως τῆς Ἑλληνικῆς Πλάστιγγος θεθεῖσαν ὑπ' ὄψιν μας ἐξαικόνισιν τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ 1836 ἔτους, ἐπισυνάπτωμεν ὡς παράρτημα εἰς τὸ τέλος τοῦ περιοδικοῦ τούτου πονήματος τὴν ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤῶΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ, δημοσιευθεῖσαν ἤδη διὰ τῆς Ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος. Ὁ ἀναγνώστης, ἐλπίζομεν, θέλει εὐχαρίστως εὐρεῖ καὶ τὴν γαλλικὴν αὐτῆς μετάφρασιν ἐπέναντι τοῦ ἑλληνικοῦ κειμένου. (Σημείωσις τοῦ ἐκδότου.)

(2) Pour compléter le tableau que l'auteur de la Balance Hellénique a tracé de la Grèce pendant l'année 1836, nous joignons en appendice à la fin de cet ouvrage périodique le JOURNAL DES JOURNAUX qui a déjà paru dans la Grèce Régénérée. Le lecteur nous saura sans doute gré d'en reproduire aussi la traduction française en regard du texte grec. (Note de l'éditeur.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

ΠΡΟΚΗΡΥΞΙΣ.

Πρὸς τοὺς Συντάκτας τῆς Ἀναγεννηθείσης Ἑλλάδος.

Ὁ βροχερὸς Ὀκτώβριος βροχὴν μᾶς ἔφερε καὶ νέων Ἐφημερίδων. Ἐκτὸς τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος Σωτῆρος καὶ τῆς Γραικογερμανίδος Ἐλπίδος μας, ἰδοὺ καὶ ἡ χρυσοπτέρυγος Ἴρις καὶ ὁ Ἀγγελιαφόρος Ἑρμῆς κ. τ. λ.

Ἰθέλα καὶ ἐγὼ ἰδιαιτέρως νὰ συνθέσω μικρὴν μικρὴν Ἐφημερίδα, ὡς ὁ Πρωϊνὸς μας Κήρυξ, καὶ νὰ τὴν ὀνομάσω ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΩΝ ΕΦΗΜΕΡΙΔΩΝ. Ἀλλ' ἐπειδὴ κατὰ τὴν νομοθεσίαν μας καὶ τὴν ἐπικρατοῦσαν τῆς Ἑλλάδος συνήθειαν ἔπρεπε νὰ μεταβάλω εἰς ἑξῆς ἄλλων ὑπεύθυνον Συντάκτην τὸν ὑπὲρ τὴν μου, αὐτὸς δὲ μὲ χρειάζεται· ἀλλ' ἐπειδὴ ὅλον ἡ ἀγγλικὴ Τράπεζα μᾶς ἔρχεται καὶ ποτὲ δὲν φθάνει, ἔπρεπε δὲ διὰ ν' ἀποφύγω τὴν χρηματικὴν ἐγγύησιν νὰ προστρέξω εἰς Πραγματογνώμονας, οἵτινες ἐνώπιον τοῦ Πταισματοδικείου ν' ἀποδείξωσιν ἐπιστημονικὴν τὴν πολιτικὴν Ἐφημερίδα μου· διὰ τοῦτο καὶ δι' ἄλλα καταφεύγω εἰς τὴν ἰδικήν σας καὶ ζητῶ, δι' ὅσον καιρὸν κρίνω εὐλογον, μίαν τὸ πολὺ στηλὴν δις τῆς ἐβδομάδος.

Ὁ ζητούμενος τύπος δὲν εἶναι πολὺς· ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον, περὶ τοῦ ὁποίου θέλω πραγματεῦσθαι, εἶναι ἄπειρον· ἐπιθεώρησις τῶν ἀρχῶν τῶν Ἐφημερίδων μας ὅλων, ἀληθῆς ἔπαινος ἐνίοτε, ὀλίγη σατυρικὰ βέβηλα ἄλλοτε καὶ δικαιοσύνη πάντοτε εἰς τὴν ἐπίκρισιν.

JOURNAL DES JOURNAUX.

PROSPECTUS.

A Messieurs les Rédacteurs de la Grèce Régénérée.

Le pluvieux Octobre nous a soudainement apporté une averse de nouveaux Journaux; le Sauveur qui a tant souffert, la Gréco-tudesque Espérance, l'Iris aux ailes d'or, Hermès le messager, etc.

Je voulais à moi seul aussi faire un Journal tout petit comme notre Héraut Matinal et l'appeler JOURNAL DES JOURNAUX. Mais, comme d'après notre législation et l'usage reçu, je devais transformer mon domestique en Gérant responsable et que j'ai besoin de lui; comme, la Banque d'Angleterre arrivant toujours et ne paraissant jamais, il me fallait pour satisfaire au cautionnement trouver des Experts qui certifiassent devant le Juge de Paix que mon Journal politique était scientifique; j'ai pensé que je ferais mieux d'avoir recours à votre Feuille; et je viens vous demander tout au plus une de vos colonnes deux fois par semaine.

La place que je demande n'est pas étendue, mais le sujet dont je traiterai est très-large; l'analyse des principes de tous nos Journaux, la critique ou la louange de leurs idées et toujours une justice impartiale sur eux.

De cette manière il existera un nouveau Journal dans le vôtre, et vous conviendrez avec moi que, si

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, Κύριοι, θέλει ἐνυπάρχει μία νέα Ἐφημερίς εἰς τὴν Ἐφημερίδα σας... Ὡ! ἂν δὲν φωτισθῆ σήμερον τὸ ἔθνος, εἶναι πολὺ βαρुकέφαλον. Ἴδου οἱ λόγιοί μας ἀπ' ὅλα τὰ μέρη κοπιᾶζουσι νὰ τοῦ ἐγγύσωσι μὲ τὸ χωνίον γράμματα εἰς τὰ ὦτα, καὶ τοῦτο ἐν ἐλλείψει τῆς ἐπιτῆς Δημοσίου Ἐκπαιδύσεως Γραμματείας. Ὁ Θεὸς ἠυδόκησεν ὥστε ἄλλοι μὲν λόγιοι ἐξῆλθον ἀπο τὰ Γραφεῖα, ἄλλοι δὲ δὲν κατάρθωσαν νὰ ἐμβωσιν εἰς αὐτὰ, ἄλλοι δὲ θέλουσι νὰ διαμένωσιν εἰς τριπλᾶς Γραφῶν θέσεις, καὶ σήμερον ἡμεῖς ὁ χυδαῖος λαὸς ἔχομεν ν' ἀναγινώσκωμεν στοίβας Ἐφημερίδων, τῶν ὁποίων ἐν παρόδῳ ἢ κορυφαία εἶναι ὁ Ταχυδρόμος.

Ἐπειδὴ, καθὼς ἐλέπω, ἀποστρέφεσθε ὡς τὰς ἀμαρτίας σας τὰς προσωπικὰς ὕβρεις, σὰς ὑπόσχομαι ὅτι δὲν θέλω σὰς ἀναγκάσει ποτὲ νὰ ἐπικαλεσθῆτε νέαν τινὰ νομολογίαν τοῦ Ἀρείου Πάγου διὰ ν' ἀπαλλαγθῆτε ἀπὸ καταδίκην κένενδς Πλημμελειοδικείου. Ἡ ἀνάκρισις μου θέλει περιορίζεσθαι εἰς πράγματα μόνον καὶ ιδέας.

Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔχετε ὑποψίαν ὅτι ἐξ αἰτίας μου θέλετε εἰς ἓνα κάποιον τρόπον χάσει τὴν ζυγοσταμίαν, τὴν ὁποίαν φυλάττετε εἰς τὸ μεταξὺ ἔθνους καὶ Κυβερνήσεως περιπάτημά σας, σὰς ὁμνῶ, Κύριοι, ὅτι πιστεύω εἰς ἓνα Πατέρα Μονάρχην, εἰς ἓνα Υἱὸν τοῦ Λαὸν καὶ εἰς ἓν Ἅγιον συνταγματικὸν Πνεῦμα, Τριάδα ἀδιάρητον. Σὰς πληροφορῶ δὲ συγχρόνως ὅτι οὔτε Ἰπουργὸς ζητήσας νὰ γένω ἀπέτυχα, οὔτε Ἰπουργὸς ζητῶν νὰ γένω βραδίουργῶ, καὶ ὅτι ἐπομένως οὔτε μῖσος τρέφω κατὰ τῆς Κυβερνήσεως, οὔτε πόθον ἔχω μεταβολῆς ταχείας πραγμάτων διὰ νὰ συμμεταβληθῆ καὶ ἡ τύχη μου.

la nation ne s'éclaire pas, c'est qu'elle aura la tête bien dure: tous nos hommes de lettres s'efforcent de lui transmettre par le cornet acoustique des idées nouvelles, et cela à défaut du Ministère de l'instruction publique. Le bon Dieu a permis que quelques-uns d'entr' eux soient sortis des Bureaux, que d'autres n'aient pu y entrer et que d'autres ne veuillent y demeurer qu' en cumulant trois emplois. Voilà comment il se fait que nous autres pauvres ignorans nous avons à lire aujourd'hui tant de Journaux dont, par parenthèse, la parangon et la quintessence est le Courrier.

Comme je vois que vous avez une antipathie bien prononcée contre les personnalités, je vous promets de ne jamais vous obliger d'avoir recours à une nouvelle jurisprudence de l'Aréopage pour vous absoudre d'un jugement du Tribunal de première instance (1). La critique ne portera que sur des faits ou des idées.

Et, afin que vous ne craigniez pas que mes écrits vous fassent perdre l'équilibre de votre marche entre le gouvernement et la nation, je vous proteste que je crois en la Sainte Trinité constitutionnelle, le Monarque, le Peuple et la Charte. Je n'ai jamais échoué cherchant à être Ministre; je n'ai même pas envie de le devenir; de sorte que je n'ai de ce côté-là aucun motif de haine contre le gouvernement, et l'impatience ne me persécute pas pour chercher ma fortune dans un changement de personnes.

(1) Allusion au procès du Sauveur dont la condamnation, prononcée par le Tribunal de police correctionnelle, fut illégalement annulée par la Cour de cassation.

Ἐλπίζω λοιπόν, Κύριοι τῆς Ἀναγεννηθείσης, ὅτι, χωρὶς νὰ προσβάλῃ τὰς ἀρχάς σας, ἡ ἘΦΗΜΕΡΙΣ ΤῶΝ ἘΦΗΜΕΡΙΔΩΝ θέλει φέρει ἐμφύχωσιν καὶ ζωὴν μεγαλύτεραν εἰς τὴν πλήρη δογματῶν καὶ συλλογισμῶν Ἐφημερίδα σας.

Τ' ἄρθρα μου ὅλα θέλουν αἶς ἀποστέλλεσθαι μὲ τὴν υπογραφὴν μου. Προλέγω δὲ ὅτι, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἤθελα ἰδεῖ ἐν ἐξ αὐτῶν κολοβωθὲν εἰς τὴν Ἐφημερίδα σας, παύω ἀμέσως τὴν ἰδικήν μου καὶ γίνομαι ἄρπυξος μὲ τὸν ταχὺν ἐκείνων τρόπον, μὲ τὸν ὅποιον εἰς δ' ἓξ μῆνας θέλουν ἀναληφθῆ δύο τρία ἐκ τῶν δώδεκα περιοδικῶν μας φύλλων. Ἐχω τὴν δυστυχίαν νὰ μὴ ἀγαπῶ τὰς ἀκρωτηριάσεις τῶν φρονημάτων καὶ οὔτε ν' ἀρίνω νὰ μοῦ μαδῶσι τὰ πτερὰ καθὼς ὁ Δημοσιογράφος μας Πετεινός, ὅστις κατ' ὀλίγον ὀλίγον ἀπέμεινεν ἄπτερος καὶ γυμνός ὡς ὁ ἄνθρωπος τοῦ Πλάτωνος, μονομαχῶν μὲ τὸν θεῖον ὄρνιν τοῦ Διός, τὸν ὑψιπέτην φίλον μας τῆς Προόδου.

Δὲν ἔχω νὰ εἰπῶ γρῦ κατὰ τῆς Ἐφημερίδος σας. Εἶμαι μάλιστα ἔτοιμος, κατὰ τὴν εὐγενῆ συνήθειαν τῶν ὅσοι ἀπευθύνονται πρὸς Ἐφημεριδογράφους, νὰ τὴν ὀνομάσω ἀξιότιμον, τιμαλφῆ, ἀμίμητον κ. τ. λ. Ἀλλ' ὁ Ἕλλην ὁ φύσει ἐνθερμος καὶ φιλόνομος, ἀλλ' ἡ παροῦσα γενεὰ ἡ μόλις ἀπὸ πάλιν ἐπαναστάσεως ἐξεληούσα, δὲν ἀπαιτεῖ πόλεμον ἰσχυρότερον ἰδεῶν; Τοῦτο ἴσως θέλη ἀναπληρωθῆ παρ' ἐμοῦ εἰς τὴν Ἀναγεννηθείσαν.

Γνωρίζω καλῶς ὅτι τόσον πολὺ δὲν γέυσται τὸ νέκταρ τῆς Ἀναγεννηθείσης ὁ Πατὴρ τῆς Προόδου, Πατὴρ ἀνδρῶν τε Θεῶν τε, καὶ χθὲς εἰς ἐν Δικαστήριον σοφὸν ἀπεδείκνυς τρανώτατα ὅτι τὸ παρὰ τῆς Ἀναγεννηθείσης πρεσβευόμενον Σύνταγμα εἶναι ὀλέθριον, εἶναι καθ' αὐτὸ Κοράνιον, καὶ

De façon que je crois, Messieurs de la Grèce Ré-générée, que, loin de nuire au développement de vos principes, mon JOURNAL DES JOURNAUX sera assez avantageux au vôtre si rempli de doctrine, en lui prêtant un peu plus d'animation.

Tous mes articles vous seront adressés revêtus de ma signature, et je vous avertis que, si par hasard l'un d'eux était mutilé par votre Journal, je suspendrais le mien à l'instant et je disparaîtrais avec autant de rapidité que les trois ou quatre de nos Journaux, dont on ne parlera plus dans trois mois. Vous voyez que j'ai le malheur de tenir à ce que mon opinion paraisse tout entière, et que je ne laisserais pas volontiers rogner mes ailes comme ce pauvre Coq du matin (1) qui, après s'être laissé enlever toutes ses plumes, est demeuré avec sa peau comme l'homme de Platon, exposé à la pluie et au soleil et s'escrimant de son mieux contre le divin oiseau de Jupiter, notre ami du Progrès (2), qui plane dans les cieux.

Je n'ai pas un mot à dire contre votre Journal, et je suis de trop bonne compagnie pour ne pas me conformer à l'usage qui veut qu'on ne s'adresse jamais à une Gazette sans la traiter d'honorable, d'estimable, d'incomparable, etc. Mais le Grec si ardent, si causeur, qui sort à peine du vacarme et du tumulte des batailles révolutionnaires, n'exige-t-il pas, croyez-vous, un peu plus de choc entre les idées, un peu plus de vie dans la discussion? Pour moi, j'en suis convaincu; et c'est ce que je tâcherai d'apporter à votre Journal.

Je sais bien que le Père du Progrès, Père des hom-

(1) Sobriquet que le public a donné au Héraut Matinal. (2) Ouvrage périodique.

φιὰ τοῦτο βέβαια τὸ ἐπολέμει καὶ ὁ χριστιανὸς Σωτὴρ εἰς τὰ 1834. Ἐρητόρευεν ἐκεῖνες, καὶ ὁ Κύριος Εἰρηνοδίκης καὶ οἱ παρεστῶτες ἔμενον πεπεισμένοι ὅτι ἡ Πρόοδος τοῦ εἶναι σύγγραμμα ἐπιστημονικώτατον, τὸ Συμπόσιον τοῦ Ἡρώδου παράφρασις τοῦ Συμποσίου τοῦ Ξενοφῶντος, τὸ σπηλαιον τοῦ λέοντος μῦθος τοῦ Αἰσώπου καὶ ἡ ἐπιστολὴ τοῦ Πάπα τῆς Προόδου πρὸς τὸν Ὀθωνα ἐπιστολὴ τοῦ Ἀριστοτέλους πρὸς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα. Λέγουσι δὲ ὅτι ὁ Κύριος Καλεურᾶς, Εἰρηνοδίκης ἀπὸ κορυφῆς μέχρι ποδῶν προοδευτικώτατος, ἀνεγνώρισε πρὸ πάντων τὴν πρὸς τὸν βασιλέα ἐπιστολὴν, ἥτις, πλήρης σοφίας καὶ ἀρχαϊσμοῦ, φέρει ἐπὶ κεφαλῆς τὸ ἑλληνικὸν τῶν προγόνων μας « Χαίρειν ». Ἄβυσσος ἡ σοφία τῶν Εἰρηνοδικῶν μας καὶ πολλῶν ἐτι Δικαστῶν μας, χάρις εἰς τὴν μεγαλοφυῆ ἐκλογὴν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, ἥτις ἐχέμισε τὰς ἑδρας τῶν Κριτηρίων μας ἀπὸ κριτικωτάτου ἀνδρα!

Ἀθῆναι, τῆ 8 Ὀκτωβρίου 1836.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΣΟΥΤΣΟΣ.

mes et des Dieux, ne savoure pas avec délices le nectar de la Grèce Régénérée. Hier encore il prouvait devant un docte Tribunal que la Constitution qu'elle proclame serait funeste et que c'est du Coran tout pur. C'est par la même raison aussi que le très-chrétien Sauveur la combattait en 1834. Le saint Père pérerait; le Tribunal et les assistants demeureraient convaincus que le Progrès est tout scientifique, que le Banquet d'Hérode est une paraphrase du Banquet de Xénophon, que l'autre du lion est une fable d'Ésope et que l'épître du Pape du Progrès au Roi Othon une épître d'Aristote à Alexandre le Macédonien. On dit que le Juge de Paix, M. Calévras, homme progressif jusqu'à s'en casser les jambes, a surtout reconnu la sagesse antique de l'épître au Roi, qui porte en tête l'ancienne formule de politesse. Quelle abîme que la profonde sagesse de nos Juges! Honneur au Ministère qui a encombré les places judiciaires d'hommes si judicieux!

Athènes, le 8 Octobre 1836.

ALEXANDRE SOUTZO.

Ούτε προνομιαῖον ἱερατεῖον, καθὼς εἰς τὴν Ἰσπανίαν, νέ-
μεται τὸ ἥμισυ τῆς ἐθνικῆς μας γῆς κηρύττον συγχρόνως
τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· οὔτε πλουσία καὶ δυνατὴ Ἀρισ-
τοκρατία, καθὼς εἰς τὴν Ἀγγλίαν εἰς τὸ πείσμα τοῦ Ὀκον-
νέλου, ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸν λαὸν τῆς Ἑλλάδος ὡς τὸ ἄλευρον
ἀπὸ τὰ πίτυρα καὶ λέγει « ἐγὼ εἶμαι τὸ ἄνθος τῆς κοινω-
νίας, ἡ κορυφὴ τοῦ γάλακτος; » οὔτε χιλιετῆς Δυναστεία, κα-
θὼς εἰς τὴν Γαλλίαν, θέλει ἐπιμόνως ἐν σύστημα πρᾶγμα-
των ἀντικείμενον εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους...

Ἡ Κυβέρνησις τῆς Ἑλλάδος!.. ὦ! ἡ πτωχὴ δὲν ἐξουσιάζει
οὐδὲ τοὺς Ἰπαλλήλους της... Ἰδέτε τὸν ἄκακον Γραμμα-
τέα τῶν Ἐσωτερικῶν, καὶ εἰπέτε ἂν δὲν ἦναι ὁλοσ ἐλευθερία,
αὐτόγραμμα ὁ Ἅγιος Ἐλευθέριος. Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον
τῶν Ἀθηνῶν ἐξορκίζει τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τῆν Ἀναγεννηθεῖσαν;
Ὁ Ἰπουργὸς μας μὲ ἄκραν εὐλάβειαν ψάλλει « ἄλληλούϊα ».
Τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον τῶν Θεβῶν καθιδρύεται αὐτόκ-
λητος Βουλὴ ὅλης τῆς Ἑλλάδος; Ὁ Ἰπουργὸς μας μὲ κερ-
λὴν σκυμμένην κανοναρχεῖ « γεννηθήτω τὸ θέλημά σου ». Πι-
στεύσατέ με καὶ πάρτετὸ κατὰ γράμμα· ὁ τυχὼν ἄνθρωπος
τοῦ δρόμου ἡμπορεῖ ν' ἀναβῆ σήμερον εἰς μίαν Γραμματείαν,
(τὴν ὁποίαν ἐγὼ ἠξέυρω,) καὶ νὰ θρονισθῆ ἐπὶ τῆς ὑπουργι-
κῆς καθέδρας χωρὶς κανεὶς νὰ τὸν εἰπῆ « Σήκου, καλέ· ποῦ
κάθεςαι; » Ἔω; καὶ ὁ καλὸς μου Ἀδὸν-Παρασκευᾶς, πρῶτος
Διεκπεραιωτῆς τῆς Ἑλπίδος, εἰς τοὺς τέσσαρας δρόμους
τῶν κλεινῶν Ἀθηνῶν συνδιαλέγεται μὲ τὴν σκιὰν τοῦ Σόλω-
μος περὶ νόμων. Ὁ ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν διεφύλαξεν, ὡς φαίνε-

En Grèce point de Clergé privilégié qui, comme
en Espagne, jouisse de la moitié de notre sol, tout
en proclamant le règne des cieux; point d'Aristocra-
tie riche et puissante qui, comme en Angleterre en
dépit d'O'Connell, se sépare de la plèbe comme le bon
grain du mauvais en disant: Je suis le sommet de la
pyramide sociale; point de Dynastie opiniâtre qui,
comme en France, réclame malgré la volonté natio-
nale un droit de tradition, un pouvoir absolu renié
du peuple...

Le gouvernement grec!.. Il ne peut arriver le
malheureux à dominer même sur ses Employés... Vo-
yez notre bon Ministre de l'intérieur. N'est-ce pas
une incarnation du libéralisme? Le Conseil muni-
cipal d'Athènes prononce l'exorcisme sur la Grèce Ré-
généree dont il traite charitablement les Rédacteurs
de démons, et le dévotieux Ministre chante lui-mê-
me à genoux l'alleluia de la cérémonie. Le Conseil
municipal de Thebes s'établit en Assemblée Constitu-
ante, et le Ministre, la tête penchée sur son livre d'O-
raison, murmure encore: Que ta volonté soit faite!
Oh! vous pouvez m'en croire; aujourd'hui le premier
venu peut entrer dans le Bureau d'un Ministre que
je connais, et s'étendre tout de son long sur le fau-
teuil ministériel sans que personne lui vienne dire:
Que fais-tu là? lève-toi et sors. Aussi n'y a-t-il pas
jusqu'à Don-Paraskéva, le premier expéditionnaire
de l'Espérance, qu'on ne rencontre dans les rues et
les carrefours d'Athènes s'entretenant librement avec

ται, μόρια παλαιά επιδημικῆς δημοκρατίας και μᾶς τὰ φέ-
ρει σήμερον κατὰ πρόσωπον.

Ἐν ᾧ λοιπὸν ἀντίστασις πούποτε και πούποθεν δὲν φαί-
νεται ἀμμίια, πρὸς τί τέλος αἱ τόσαι και τόσαι πολεμικαὶ
προετοιμασίαι τοῦ τύπου;

Σᾶς βλέπω και σᾶς χαίρομαι, ὦ Ἐφημερίδες νέαι, δίκροτα
και τρίκροτα παρατεταγμένα εἰς μάχην με ἀνοιγμένα τ' ἄρ-
μενα και με στίλβοντα τὸν χαλκὸν τῶν ὀπλοστασίων σας...
Ἄλλὰ σᾶς ἐρωτῶ· ἑκατὸν τὸ πολὺ Ἕλληνας ἢ ξένοι δὲν εἶ-
ναι οἱ σημαντικώτεροί μας ὄλοι; Ἄφ' οὗ εἰς ὀλίγας ἡμέρας
ἢ κάθε μία ἐπιδαψιλεύσετε τὴν ὕβριν εἰς δέκα ἐξ αὐτῶν
και κατεξοδεύσετε οὕτως ὅλα σας τὰ πολεμερόδια, τί θέ-
λετε κάμει ὄλοι ὕστερον; Πῶς θέλετε ζήσει ὄλοι μετέπειτα;
Εἰς δύο ἢ τρεῖς ἐβδομάδας θέλω σᾶς ἰδεῖ, ὡς οἱ χάρτινοι
ἐκείνοι ἀετοὶ τῶν παιδαρίων οἱ μένοντες ἐξάιφνης εἰς νηνε-
μίαν, νὰ κολοκυνθίζετε εἰς τὸν ὄριζοντα. Καὶ σὺ πρὸ πάν-
των ἄθλιε Ταχυδρόμε, Νκυρχίς ὑπουργικῆ, ὅταν αἱ πυρῶ-
δεις σπρίραι τῶν ἐναντίων σου κατασπάσῃσι τὰ πλευρά σου
ὄλοι και φθάσῃ εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ νὰ καταποντισθῆς, δὲν
θέλεις και σὺ, πρὶν γένης ἄφαντος, ρίψει μίαν κᾶν ἐόμβαν
κατὰ τοῦ ἐχθροῦ;..

Μᾶς ἐφάνη πάλιν ὁ Σωτήρ, εἰς τοὺς πόδας με τὰ στίγ-
ματα τῶν ἀλυσίδων τοῦ Πρωτοδικείου και εἰς τὰς χεῖρα-
με τοῦ Ἀρείου Πάγου τὴν ἔγγραφον ἀδειαν νὰ συκοφαντῇ
ἀτιμωρητῶς ἕνα κόσμον. Γύρω εἰς τὴν ἀσπίδα του ἔχει με
μεγάλα γράμματα « ΣΥΝΤΑΓΜΑ », πρὸς τὸ ὅποιον ὁμως
μόλις τολμᾷ νὰ στρέψῃ τὰ ὄμματα, διότι ὑποκάτω τῆς λέ-
ξεως αὐτῆς εἶναι με ἀνεξέλιπτα στοιχεῖα λέξεις· ἄλλαι τοῦ
1834 ἐτους ἀπὸ τὸν ἴδιον χαραχθεῖσαι « ΜΗ ΣΥΝΤΑ-
ΓΜΑ! ΦΥΛΑΚΙΣΜΟΙ! ».

l'ombre de Solon sur la législation des peuples; et,
en verité, on est tenté de croire qu'on respire en-
core dans l'air d'Athènes quelques contagieuses mo-
lécules de l'antique démocratie.

Ainsi donc, lorsqu'il n'y a nulle part aucune résis-
tance, à quelle mystérieuse entreprise doivent servir
les immenses préparatifs de la Presse?

Je vous vois et je me réjouis, ô Journaux nouveau-
nés! Semblables à une flotte superbe, voilà que vais-
seaux et frégates vous vous rangez en bataille les
voiles au vent et les sabords hérissés d'une reluisan-
te artillerie... Mais je vous le demande; tous les
personnages que vous voulez combattre, Grecs ou
étrangers, sont-ils plus de cent? Et lorsque dans quel-
ques jours chacun de vous aura prodigué l'outrage
à une dizaine d'entr'eux et que vous aurez épuisé
toutes vos provisions d'injures, comment ferez-vous
alors pour vivre? Ah! je le sais d'avance; dans quin-
ze ou vingt jours je vous verrai tous tomber à plat
comme des cerf-volans auxquels le vent vient tout à
coup à manquer. Et toi surtout mon pauvre Cour-
rier, forteresse flottante du Ministère, quand
les boulets rouges de tes adversaires t'auront brisé
toutes les côtes et que, faisant eau de toutes parts,
tu seras sur le point de t'abîmer, disparaîtras-tu
sans lancer une seule bombe à l'ennemi?..

Voici revenir le Sauveur, portant encore aux
pieds la marque des fers du Tribunal de première in-
stance et tenant à la main la sentence de l'Aréopage,
permission bien et dûment légalisée d'insulter et de
calomnier. Il a inscrit sur son écu en caractères gi-
gantesques le nom de la CONSTITUTION vers laquelle
il ose à peine tourner les yeux, car depuis 1834 une

Μᾶς ἐφάνη πάλιν ὁ Σωτὴρ καθὼς ἐκεῖνος ὁ ἀπὸ τὸν Δάγ-
την εἰς τὴν κόλασιν ζωγραφούμενος, ὁ τρίζων τοὺς ὀδόντας
περὶ τὸ κρανίον τοῦ ἐχθροῦ του, μᾶς ἐπαρουσιάσθη καὶ αὐ-
τὸς μὲ ἀφρίζον στόμα κατὰ τοῦ Ἀρμανσπέργου... Ὡς ἀστασία
τῶν ἀνθρωπίνων πραγμάτων! Ποῦ εἶναι, Σωτὴρ, οἱ γλυ-
κεῖς ἐκεῖνοι λόγοι σου, οἵτινες εἰς τὰς πατριωτικὰς σου ἐκ-
χύσεις καὶ διὰ τὸ καλὸν βέβαια τοῦ ἔθνους ὡς μέλι ἔρρεον
ἀπὸ τὰ χεῖλη σου; Ἦσουν ἔπιμος νὰ κρεμασθῆς, ὦ Σωτὴρ, ὡς
παράσημον τοῦ Σωτῆρος εἰς τὸ κομβίον τοῦ Ἀρχιγραμμα-
τέως πρὸς στολισμὸν τῆς διπλωματικῆς; Ἀπὸ τοῦ Ἐξοχότητος
καὶ πάλιν διὰ τὸ καλὸν βέβαια τοῦ ἔθνους... Καὶ ὁμως, ὦ
οὐρανέ! ποία τῆς τόσης σου ἀφροσύσεως ἢ ἀνταμοιβῆς!.. Μα-
ταιότης ματαιότητων καὶ τὰ πάντα ματαιότης!

Μᾶς ἐφάνη πάλιν ὁ Σωτὴρ σύμβολόν του ἔχει ὁ ἀρεϊμά-
νιος τὸν κάλαμον διευθύνοντα τὴν μάχαιραν. Ὁ Θεὸς νὰ εὐλο-
γήσῃ τὸν πατριώτην, ὅστις μέλλει νὰ ὀδηγήσῃ τὰ στρα-
τεύματά μας εἰς τὸν νέον τῆς δόξης ἀγῶνα! Φωνὴ Κυρίου
μᾶς ἀπεκάλυψεν τὸν Μεσσίαν αὐτὸν τῆς πολιτικῆς μας πα-
λιγενεσίας. Ἄς ἔμβῃ τὸ ἑλληνικὸν ἔθνος εἰς νέας πάλιν δο-
κιμασίας. Ἄς βαπτισθῆ πάλιν εἰς τὸ αἶμά του· θέλει κερδίσει ἑ-
θνικὸν τι, μέγα τι. Δὲν βλέπετε; ὁ Σωτὴρ ἐνεργεῖ ἑλληνικὴν
Βουλὴν, ὑπευθύνους Ἰπουργοὺς, Δικαστὰς ἀπαρασαλεύτους,
δικαίωμα ἀναφορῶν, ἐθνικὴν Φρουράν.

Ὁμοιος μὲ τὸν Βότζαρην πρὶν ἐφορμήσῃ κατὰ τοῦ στρα-
τοπέδου τοῦ Μουσταφᾶ τῆς Σκόδρας, ὁμοιος μὲ τὸν Ὀλύμ-
πιον Γεώργιον πρὶν ὑπὸ τοὺς πόδας του βάλῃ πῦρ εἰς τὴν
ὑπόνομον τοῦ Μοναστηρίου τῆς Σέκας, ὁ χριστιανὸς μας Σω-
τὴρ, πρὶν ἀνασηκώσῃ τὴν ποδιάν του καὶ ριφθῆ κατακέφα-
λα εἰς τὴν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους πάλιν, μεταλαβάνει τῶν ἀχράν-
των μυστηρίων, ζητεῖ τὴν εὐγὴν ὄλου τοῦ ἔθνους, τὴν

autre inscription, tracée par sa propre main, n'apu
encore être recouverte par la dernière; elle porte:
Point de Constitution! La proscription!

Voici revenir le Sauveur; semblable à ce damné
de Dante, qui grince des dents en pressant avec rage
le crâne d'une victime, il apparaît la bouche torse et
laissant répandre sa bave sur le Comte d'Arman-
perg... O inconstance des choses de ce monde! Où
sont, ô doux Sauveur, ces tant douces paroles que,
dans tes épauchemens patriotiques et pour le bien
de la nation, tu laissais si complaisamment cou-
ler de tes lèvres mielleuses? Oh! certainement alors
tu aurais volontiers consenti à orner, nouvelle
Croix du Sauveur, la boutonnière du Comte, toujours
pour le bien de la nation... Et pourtant, ô
ciel! quelle fut la récompense de ton sublime dé-
vouement!... Vanitas vanitatum et omnia vanitas!

Voici le Sauveur; son ton est maintenant mar-
tial; son symbole est une plume dirigeant l'épée.
Dieu protège et bénisse le patriote qui va guider
nos armées dans une nouvelle carrière de gloire!
C'est la voix du Très-Haut qui nous à révélé l'Apôtre
d'une nouvelle révolution politique. Que la nation
subisse donc de nouvelles épreuves. Qu'elle se plon-
ge de nouveau dans le baptême de sang. Elle y gagne-
ra quelque chose: car ne voyez-vous pas que le Sau-
veur travaille pour une Assemblée législative, des
Ministres responsables, des Juges inamovibles, le
droit de pétition et la Garde nationale?

Tel que Botzaris avant de fondre sur le camp de
Moustapha-Pacha, tel que Georges l'Olympien avant de
mettre le feu à la mine du Monastère de Séka, le très-
chrétien Sauveur, avant de se jeter tête baissée dans

συδρομήν όλων τῶν χρησῶν πολιτῶν, ὅλων τῶν χριστιανῶν. Ἄς ἔχη καὶ τὴν ἰδικήν μου εὐχὴν! Ὁ Θεὸς νὰ διευθύνῃ τὰ βήματά του εἰς τὸ μέγα ἔργον, τὸ ὅποιον ἀναλαμβάνει, τὴν μεταρρύθμισιν τῆς διοικητικῆς μηχανῆς!..

Ἀλλὰ τί θέλω!.. Πλάνη, Ἕλληνας, καὶ ψεῦδος! Μᾶς ἀπατᾷ ὁ πονηρὸς· φέρει γράμματα εἰς τοὺς κόλπους του πρὸς τὸν Μίγγ· θέλει ἄλλον πάλιν αὐθέντην. Ἀκούσατε· μᾶς τὸν παριστᾷ ἐρχόμενον κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς· ἐσήκωσεν ἀπὸ τὴν Φραγκφώρτην τὸν καλὸν γέροντα καὶ μᾶς τὸν περιφέρει μὲ τὸν βασιλέα. Ἡ φιλονεικία λοιπὸν δὲν εἶναι διὰ σκοπὸν τινα ἐθνικόν, δὲν εἶναι ὑπὲρ συντάγματος. Ὁ δοξομανὴς θέλει ἓνα πάλιν Βαυαρὸν διὰ νὰ τὸν σύρῃ ἀπὸ τὴν μύτην·

Ὁ ἓνας τὸν Ἀβελὸν του·

Ὁ ἄλλος τὸν Κοβελὸν του.

Ἀεὶ τῆς Ἑλλάδος, ζῆς εἰς γῆν δυναμένην νὰ θρέψῃ δεκαπλασίους παρ' ὅσους ἔχει σήμερον κατοίκους. Δὲν ἔχεις τὴν φθειρίασιν τῶν προνομιαίων εὐγενῶν καὶ ἱερῶν. Χρηματικὰ κεφάλαια, συνταγματικὴ Κυβέρνησις καὶ ὀργανισμὸς γενικῆς ἐκπαιδείσεως, αὐτῶν ἔχεις χρεῖαν, αὐτὰ χρεωστεῖς νὰ ζητῆς..

Ἰδοὺ καὶ ἡ Ἑλπίς!.. Οὐδὲ οἱ παλαιοὶ πῶς νὰ παραστήσωσιν εἰς τὴν μυθολογίαν ἤξευρον τὴν ἰδικήν των, οὐδ' ἐγὼ πῶς νὰ παραστήσω εἰς σὰς ἡξεύρω τὴν ἰδικήν μας. Μήγαρ ἐνόησα ποίου γένους ἢ ποίου εἴδους εἶναι; Φαίνεται μὲν Γερμανὶς ῥομαντικὴ ἀπὸ τ' ἄνθη τῶν πορτοκαλεῶν τοῦ Ἄστρου, ἐκ τῶν ὁποίων εὐδοιάζει κατὰ τὴν πρώτην ἐμφάνισίν της. Μὴν τὴν νομίσετε ὅμως πάλιν παντάπασιν αἰσθηματικὴν· ἔβριψε παρευθὺς καὶ βλέμμα ἐλιωότατον εἰς τὸ τοῦ χαρτοσήμου ὠρολόγιον, καὶ, βασιλικὴν περιβάλλουσα δύναμιν εἰς τὸν χαρτόσημον Πλοῦτον, ἐστεῖλεν εἰς τὴν Ἀδλὴν του ὡς Δορυφόρου τοῦ Κυρίου Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας,

la mêlée, reçoit le saint sacrement; il invoque les vœux de la nation et le concours de tous ceux qui croient en Jésus-Christ. Ah! qu'il reçoive aussi mes bénédictions, et puisse Dieu le diriger dans la grande réforme qu'il entreprend de notre société!..

Mais que vois-je, ô Grecs!.. Duplicité et mensonge! Il porte dans son sein des lettres à M. Mieg. Il veut s' inféoder à un autre maître. Ne voyez-vous pas qu' il nous présente Mieg comme venant pour juger les vivans et les morts? Il a enlevé le bon vieillard de Francfort et le fait courir à la suite du roi. Ainsi la querelle n'est pas nationale. Seulement l'ambitieux veut encore un Bavaois pour le mener par le nez. C'est toujours comme avant; l'un pour son Abel, l'autre pour son Kobel.

Peuple grec, tu vis dans un pays qui peut nourrir dix fois plus d'habitans qu'il n'en possède aujourd'hui. Tu n'es pas rongé par la plaie des vieilles sociétés, l'Aristocratie et le Clergé. Des capitaux, un gouvernement constitutionnel, une bonne organisation de l'instruction publique; voilà tes vrais besoins, voilà ce que tu dois demander..

Voici poindre l'Espérance... Les anciens ne savaient pas comment représenter la leur, et je ne sais pas non plus comment peindre la nôtre. Ai-je compris de quel genre et de quelle espèce elle est? Semblable à une romantique Allemande, elle sort comme un bouquet des orangiers d'Astros, dont elle répand le parfum autour d'elle. Ne vous y trompez pas cependant; elle ne vit pas seulement de rêveries et de sentimentalisme: car elle jette tout d'abord un regard très-matérialiste sur le cadran du

ὡς Κλειδούχους καὶ Αὐλάρχας τὸν Κύριον Κουντουριώτην, (εἰς τὸ πείσμα τῆς Προόδου,) καὶ τὸν Αὐλικὸν Σύμβουλον Ζαΐμην. Εἶναι φρόνιμα ἐν τούτοις ὅσα λέγει περὶ τοῦ Ρός. Καιρὸς εἶναι οἱ ξένοι νὰ μάθωσιν ὅτι, τρεφόμενοι ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας, δὲν πρέπει νὰ τοὺς ἐξυβρίζωσιν. Οὔτε κατεκτήθημεν ἀπὸ αὐτοὺς, οὔτε τῆς Βαυαρίας ἀποικία εἶναι ἡ Ἑλλάς, καὶ τὸ Ἑλληνικὸν Κράτος ἐφθασεν εἰς τὴν ἠηλικιότητά του συγχρόνως μὲ τὸν Ὄθωνα ἐκ τῆς 20 Μαΐου 1835.

Ἡ Ἀθηνᾶ, (εἶναι ὁλόκληρος μὴν,) δίδει σημεῖα φρονήσεως ἀρετῆς καὶ κλησιάζει νὰ κερδίσῃ μέρος τοῦ οὐνοκράτους της. Ἀνατροπῆς καλυπτέρας, ἐξέκοψε σχεδὸν τὴν κακὴν τῆς τῶν ὕβρων ἔξιν. Ἀλλὰ τὸ παράδειγμα τῆς αἰματωμένης Ἰσπανίας, τὸ ὅποιον ἐσχάτως ἐβαλεν ὑπ' ὄψιν μας, δὲν ἦτον πολὺ θελκτικόν. Ἰπουργεῖον ὑπεύθυνον ζητεῖ, καὶ κατὰ τοῦτο ἔχει δίκαιον. Πλὴν παρουσιάζουσα τὸ Πολίτευμά μας, ὅποιον σήμερον εἶναι, καὶ παριστῶσα ἀνεύθυνον τὸν Ἀρχιγραμματέα, δὲν ἀντέγραψε τὴν ἀναγεννηθεῖσαν, τὴν ὁποίαν ὅμως προλαβόντως δ' αὐτὸ τοῦτο κλιμὸνον κατέκρινεν αὐστηρῶς; Ἰπουργεῖον πραγματικῶς ὑποκείμενον εἰς εὐθύνην καὶ Ἰπουργεῖον καλῶς συγκεροτημένον, ἰδοὺ τί ζητοῦμεν ὁμοφώνως οἱ φρόνιμοι ὅλοι.

Ἐχομεν τὸν ὀλίγον νοῦν οἱ Ἕλληνες νὰ μὴ πιστεύωμεν εἰς τὸν πολλὸν τινῶν Ἰπουργῶν μας μὲ τὴν ἐντελῆ τῶν Ὄθωμανῶν ἐκείνην πίστιν εἰς τὸ πεπρωμένον. Οἱ ἀνόητοι! δὲν θέλομεν πλέον Ἰπουργοὺς γράφοντας πρὸς τὸν βασιλέα μὲ προσθέτους χεῖρας ὑπουργικῶν Συμβούλων, ἢ ὁμιλοῦντας πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας μὲ δάνεια στόματα βασιλικῶν Ἐπιτρόπων. Εἶν' ἀληθές ὅτι εὐρίσκουν οἱ ἔξοχῶτατοι τὴν μέθοδον ταύτην ὁπωσοῦν ἀναπαυτικὴν. Τὸ ἔθνος

contrôle du Timbre, et, voulant entourer le Plutus timbré d'une splendeur toute royale, elle lui envoie pour pages et pour courtisans tous les Conseillers d'État, pour Chambellans et pour Maréchaux de Cour M. Counduriotis, (au grand déplaisir sans doute du Progrès,) et le Conseiller Aulique Zaïmis. Tout ce que dit d'ailleurs l'Espérance sur M. Ross est d'une grande justesse. Il est temps que les étrangers, nourris par les Grecs, apprennent à ne pas les outrager. Nous ne fûmes pas conquis par eux; la Grèce n'est pas une colonie bavaroise et le peuple grec a atteint sa majorité en même temps que le roi Othon, le 20 mai 1835.

La Minerve, enfin, donne depuis un mois entier des signes d'une louable sagesse et s'approche de la conquête de son nom. Depuis lors, mieux élevée et plus polie, elle paraît avoir renoncé aux gros mots. Mais l'exemple de l'Espagne ensanglantée, qu'elle a étalé dernièrement aux yeux des Grecs, n'a pas paru très-atrayant. Elle demande un Ministère responsable, et en cela elle a raison. Cependant, en expliquant notre organisation politique et en représentant l'Archichancelier comme non responsable, n'a-t-elle pas copié la Grèce Régénérée qu'elle avait pourtant vertement réprimandée sur cette faute prétendue? Un Ministère réellement responsable et bien combiné, voilà ce que réclament tous les hommes sages du Royaume.

Nous autres Grecs, nous avons si peu d'esprit que nous ne saurions nous fier à tout le grand génie de quelques-uns de nos Ministres avec la foi parfaite que les Musulmans ont dans la fatalité. Sots que nous sommes, nous ne voulons plus de Ministres qui

δμως, ὠφελούμενον ἀπὸ τὴν ἀκραν εὐμένειαν, κατὰ συνέπειαν τῆς ὁποίας ἡ σεβαστὴ Κυβέρνησις παραχωρεῖ τὴν Ἐλευθεροτυπίαν εἰς αὐτὸ, ἐκφράζει ἀναφανδὸν τὰς περὶ τῆς μεγάλης τῶν ἰκανότητος ἀμφιβολίας του μὲ ὅσην αὐθάδειαν ἀρνεῖται τὸ ἀξιώπιστον τοῦ Κινέζου Ταχυδρόμου ἐκθειάζοντος τὴν ἐφετεινὴν αὐξήσιν τῶν ἐθνικῶν προσόδων, αἱ ὁποῖαι ἐξέπεσαν 20 τοῖς 100. Δὲν ἀρκεῖ τοῦτο· πληρόνον τὸ Χαρτόσημον, τολμᾷ καὶ μέμφεται τοὺς Ἱπουργοὺς χωρὶς νὰ συλλογῆται τὸ ἀδιάκριτον ὅτι ὁ φόρος οὗτος διὰ τοὺς Ἐκλαμπροτάτους καὶ τοὺς Ἱπαλλήλους τῶν σμικρύνει τοῦλάχιστον κατὰ πέντε ἡμέρας τὸν μῆνα, καὶ ὅτι τῶν μισθῶν τῶν ἡ ταχύτερα πληρωμὴ τοὺς φέρει καλητέραν χώνευσιν καὶ καλῆτερον χυλόν. Ἄλλ' ὅσον τὸ κατ' ἐμὲ, μὰ τὴν ἱερὰν ἀλήθειαν! ὅταν καταβάλλω τὸν τοῦ Χαρτοσήμου δασμὸν, ἔρχομαι καὶ εἰς κατάνυξιν στοχαζόμενος διὰ ποίους εὐγενεῖς στομάχους δίδω τὴν δραχμὴν μου.

n'écrivent au roi que par la main de Conseillers ministériels, ou qui ne s'expriment devant le Conseil d'État que par la bouche de Commissaires royaux. Il est vrai que leurs Excellences trouvent cette manière de se tirer d'affaire fort commode. Mais la nation, profitant de la haute condescendance par la quelle l'auguste gouvernement lui octroie la liberté de la Presse (1), se permet d'exprimer sans gêne ses douter sur leur grande capacité de même qu'elle nie la véracité du Courrier Chinois, quand il lui vante l'heureux accroissement des revenus de l'année qui ont baissé de 20 pour 100. Ce n'est pas tout encore; en acquittant le droit du Timbre, elle ose murmurer contre les Ministres. Elle n'a pas la bon esprit de songer que pour ces honorables Messieurs et leurs subalternes cette taxe réduit le mois à 25 jours, et que la promptitude avec laquelle ils touchent leurs appointemens aide puissamment à la célérité de leur digestion. Quant à moi pourtant, j'atteste que, chaque fois que je paye le Timbre, je me sens attendre pensant aux nobles estomacs pour lesquels je débourse mes drachmes.

(1) Expressions du Courrier.

Τὸ προβλέπω καὶ τὸ προλέγω· θέλω καλασθῆ ἄδικα τῶν ἀδίκων. Τὸν Κύριον ἰάκωθον Ρίζον καὶ ἀγαπῶ καὶ τιμῶ. Ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν μου καὶ διὰ τὴν ἰδικὴν του καὶ δι' ἄλλων πολλῶν ἀμαρτιῶν τὸν ἔθαψαν ζωντανὸν ὑποκάτω εἰς τέσσαρας Γραμματείας, ἐν ᾧ ἦτον ἄξιος ὁ χριστιανὸς ἀρκετὰ καλὰ νὰ οἰκονομήσῃ μίαν. Τί μὲ συμβαίνει λοιπὸν; . .

Ἰπάγω νὰ εἰπῶ εἰς ἓνα κἄποιον τρόπον ὅτι αἱ τριακόσιαι χιλιάδες δραχμῶν, αἱ κατ' ἔτος εἰς τὰ Σχολεῖά μας δαπανόμεναι, εἶναι τόσαι δραχμαὶ ριπτόμεναι εἰς τὴν θάλασσαν, μὲ ὅλον τὸν μακρὸν, τὸν πλατὺν καὶ τὸν εὐθύγραμμον Πίνακα τῶν ἐκπαιδευτικῶν Καταστημάτων, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος Νικολαΐδης Λεθαδιεὺς μᾶς ἐξέπλωσεν εἰς τὸν Ταχυδρόμον; « Σιωπή! (μὲ λέγουν οἱ φίλοι μου) ὁ Κ. Ρίζος. . . »

Ἰπάγω νὰ προφέρω κἄτι διὰ τὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Κλήρου, διὰ τὴν δικαιοτέραν διανομὴν τῶν ἐκκλησιαστικῶν Ἐδρῶν; « Βοῦβα! (μὲ λέγουν) ὁ Κ. Ρίζος. . . »

Ἰπάγω νὰ ἐπικρίνω καὶ ἐγὼ κἀνένα Φετῶν τῆς ἐπὶ τῆς Δικαιοσύνης Γραμματείας, μ' ὅλον ὅτι οὔτε τοῦ Καρμινιάνου ποτὲ εἶδα τὸ πρόσωπον, οὔτε τοῦ Ἐννεκίου ποτὲ μ' ἐγαργάλισαν τὰ Λατινικά; « Γρη! (μὲ λέγουν) ὁ Κ. Ρίζος. . . »

Εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ταχυδρόμου, ὅλος ναυτίασις ἐκφώνῳ; « Ἦ εἰς τὴν σφαιραν τῶν Συναξαρίων τὸ ἀνοσσότερον Συναξάριον! Ἦ κατάζηρον Φύλλον, ὡς τὰ τοῦ φθινοπώρου πίπτοντα φύλλα τῶν δένδρων, σὺ, τὸ ὁποῖον τὸ ἱατρικὸν τῆς Πρωτευούσης μας Συνέδριον χρεωστὲ νὰ συστήσῃ ὡς τὸ δραστηριώτερον ὑπνωτικὸν εἰς ὅλας τὰς Ἐπαρχίας! » « Φάγω τὴν γλῶσσάν σου! (μὲ λέγουν πάλιν) ὁ Κ. Ρίζος. . . »

Je le prévois et le prédis; je serai damné sans l'avoir mérité. J'aime et j'estime M. Rizo. Mais, pour mes péchés et pour les siens comme pour ceux de plusieurs autres, on l'a enterré tout vif sous quatre Ministères, tandis qu'en vérité il était capable lui aussi d'en diriger un. Que m'arrive-t-il donc? . .

J'aurais presque envie de dire d'une certaine manière que les trois cent mille drachmes consacrées à l'instruction publique sont employées aussi bien que si on les jetait à la mer, n'en déplaie au long et large Tableau des Écoles que M. Nicolaidès vient de nous étaler dans le Courrier. « Taisez-vous! me disent mes amis; M. Rizo. . . »

Je dirais bien quelque chose sur l'instruction du Clergé et sur la distribution de nos Chaires ecclésiastiques. « Mais chut! me disent encore mes amis; M. Rizo. . . »

Je critiquerais bien moi aussi quelques-uns des fetvas du Ministère de la justice, quoique je ne me sois jamais trouvé en face de M. Carminiani et que le latin de M. Hénnécus ne m'ait jamais chatouillé les oreilles. « Mais silence donc! me répètent mes amis; M. Rizo. . . »

À la nauséabonde lecture du Courrier, je m'écrie: « O de tous les Bréviaires le plus insipide et le plus ennuyeux! O Feuille mille fois plus sèche et plus pâle que toutes les feuilles d'automne; toi, que le Conseil Médical d'Athènes aurait dû recommander dans toutes nos Éparques comme le plus efficace de tous les soporifiques! » « Mords ta langue! s'écrient mes amis; M. Rizo. . . »

Ἰὰς κάμνω δὲ, φίλοι μου, ὄρκον καὶ τὸ πέρνω εἰς τὴν ψυχὴν μου· τῶσον εἶναι ἀθῶος ἀπὸ τὴν σύνθεσιν τοῦ Ταχυδρόμου ὁ πνευματώδης συγγραφεὺς τῆς Κούρκας, ὅσον ἐγὼ αὐτός. Ἐνας κάποιος μ' ἔνα κάποιον ἄλλον τὸν μαγειρεύουν καὶ τὸν φέρουν ψυχρὸν καὶ ἀνάλατον ἐμπροσθεν τοῦ τετραπλοῦ Ἱπουργοῦ εἰς τὴν κρίσιμον ἔκλεινην καὶ φοβερὰν στιγμήν, ὅτε εἰς τὰ ἐξακόσια ἐγγραφα τῶν Συμβούλων του φωνάζόντων μὲ θαυμασμὸν « τί χαρτιὰ τί χαρτιὰ—γράφομεν εἰς μῆν νυκτιὰ! » βάλλει τὰς ἐξακόσιας καθημερινὰς ὑπογραφὰς του. Ἐκ τῆς ὑπουργικῆς τότε καθέδρας τοῦ Βασιλικοῦ Οἴκου ρίπτων ἓν βλέμμα εἰς τὸν Ταχυδρόμον, ψιθυρίζει μὲ χασμηρητὰ « exequatur! ἄς ἐκτελεσθῆ ἡ δημοσιεύσεις του! »

Ἀποδίδων ἀνθρώπινον καὶ ὄχι ὑπὲρ φύσιν προτέρημα εἰς τὸν Κ. Ρίζον, ἀναγνωρίζων συγγραφῶς παιδεῖαν καὶ ποιητοῦ εὐφυῖαν εἰς τοῦτον, τὸν παρακαλῶ, καθὼς ἐγὼ ἀφίνω αὐτὸν κύριον ἀπαραβίαστον εἰς τὴν Γραμματεῖαν τῶν Ἐξωτερικῶν, οὕτω καὶ αὐτὸς ν' ἀφήσῃ ἐμὲ κύριον ἀνοικτόστομον εἰς τὰς ἄλλας τρεῖς Γραμματείας του καὶ εἰς τὸν παραπληρωματικόν του σύνδεσμον, τὸν ἀσύνδετον Ταχυδρόμον.

Μ' ὄλον ὅτι ἐσχάτως εἰς τὴν Πλάστιγγά μου εἶχα τάζει καὶ ὁμοσεὶ νὰ παραιτήσω διὰ πάντοτε τὴν Δημοσιογραφίαν, ὅμως, διὰ νὰ δείξω πόσον τὰ ταξίματα καὶ οἱ ὄρκοι τῶν ἀληθῶν ποιητῶν εἶναι ἄξιοι πίστεως, ἐμβῆκα πάλιν, καθὼς βλέπετε, εἰς τὸν χορόν.

Ὅλον αὐτὸ τὸ προοίμιον τὸ ἐστοχάστην ἀναγκαῖον διὰ νὰ ἦμαι εἰς τὸ ἐξῆς μάχιρα πλέον κοπετὰ καὶ πρόχειρος εἰς τὴν Ὀπλοθήκην τῆς Αναγεννηθείσης· τὸ ἔρριψα δὲ μὲ εἶαν εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου, ὠφελούμενος ἀπὸ τὴν ἀνακωχὴν, τὴν ὑποῖαν δι' ὀλίγας στιγμὰς μὲ δίδει ὁ Σωτήρ. Ἐπειδὴ οὐ-

Mais sur mon âme, mes bons amis, je vous proteste que le spirituel auteur du Coq d'Inde (1) est comme moi-même innocent de la rédaction du Courrier. C'est un certain quidam, assisté d'un certain autre, qui le cuisine et le sert tout froid et sans sel devant le quadruple Ministre au moment critique, où il appose ses six cents paraphes aux six cents actes de rigueur que lui présentent ses Conseillers en s'écriant avec admiration: « Que de papiers nous barbouillons dans une nuit! » C'est alors que, du fauteuil ministériel de la Maison du Roi et jetant un regard fatigué sur le Courrier, M. Rizo murmure: « exequatur! »

En accordant à M. Rizo des qualités humaines et non point surnaturelles, en lui reconnaissant un talent d'auteur et même de poète, je le prie, de même que je le laisse en paix dans le Ministère de l'extérieur, de souffrir que je me serve en liberté de ma langue quant à ses trois autres Ministères et à sa particule conjonctive, l'insignifiant Courrier.

Quoique dernièrement dans ma Balance j'aie juré de renoncer au publicisme, pour prouver que les sermens de poète sont chose sacrée, je reviens encore dans le chœur des Journalistes.

Tout ce préambule que je viens de faire n'est pas inutile: il servira à me rendre comme une arme tranchante et prompte dans l'Arsenal de la Grèce Régénérée. Je l'ai jeté en hâte à mes lecteurs, profitant de la trêve que m'accorde le Sauveur pour quelques instans. Car celui-ci, résolu de m'attaquer à outrance, sonde déjà le terrain sur lequel il veut marcher, et, pour me servir d'une des pompeuses

(1) Poème héroï-comique de M. Rizo.

τος, ἀν δὲν ἀπατώμαι, ἀποφασίσας ἤδη· νὰ μὲ πολεμήσῃ, παρατηρεῖ ἔξωθεν. πρότερον τὸ στάδιον τῆς μάχης, καὶ κατὰ μίαν τῶν πομπικῶν παραβολῶν, τὰς ὁποίας ὁ Ἰδιος μετεχειρίσθη τόσον καταλλῆλως εἰς τὴν ἐγκωμιστικὴν ἐξεικόνισιν τοῦ Κόμητος Ἀρμανσπέργου κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς Ἀρχιγραμματείας του, ὁμοιάζει *Ἄετον ἀτέκοντα καὶ βλέποντα γύρω πρὶν ἀπλώσῃ τὰ πτερά του*. Ἐκτὸς τούτου δὲν ἔχω πρὸς τὸ παρὴν καὶ πολλὰς Ἐφημερίδας νὰ ἐπικρίνω, ἐπειδὴ ὁ προμηνυθεὶς Ἀγγελιαφόρος Ἑρμῆς, ὅμοιος μ' ἐκείνους τοὺς νυκτερινούς μας ἀγγελιαφόρους, τοὺς ὁποίους εἰς τὴν ἐπανάστασιν οἱ Ὀθωμανοὶ συνελάμβανον καθ' ὄδον, ἐγίνε καὶ αὐτὸς ἄφαντος εἰς τὸν δρόμον του· μόνη δὲ ἡ Ἴρις, ἐν ᾧ ἐπεριμένομεν ἐκ νέου ῥαγδαίαν βροχὴν Ἐφημερίδων, μᾶς ἀνεφάνη ἐκτυλίττουσα, διὰ νὰ ἐκφρασθῶ ποιητικῶς, τὴν ποιητικὸν ζῶνην τῆς εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἀφ' οὗ διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὴν ἰδικήν των καὶ τὴν ἰδικὴν μας οἱ Κύριοι Κωλέττης, Μαυροκορδάτος καὶ Μεταξᾶς, θρασεῖς σχοινοβάται πολιτικοὶ, χάσαντες τὴν ἰσορροπίαν τῶν εἰς τὸ τρέμον σχοινίον τῆς Τύχης, ἔπεσαν εἰς τὰ μαλακὰ στρώματα τῶν Πρεσβειῶν, ἔκτοτε τὰ Κόμματα ἐλειψαν καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐτέθησαν ὑπὸ τὰς σημαίας ὄχι προσώπων πλέον, ἀλλὰ δοξασιῶν. Τριῶν δὲ εἰδῶν ἄνθρωποι σήμερον εἶναι εἰς τὴν Ἑλλάδα. Ὀλίγοι τινὲς ἐν Ἰπουργήμασιν, εὐρίσκοντες τὰ πάντα λίαν καλὰ, ἐπιθυμοῦν μόνον, πρὸς ταχυτέραν πληρωμὴν τῶν μισθῶν των, διὰ βασιλικῶν διατάγματος οἱ μὲν μας ὄλοι νὰ μετεβάλλοντο εἰς εἰληνικὸς τουρκικὸς τριάκοντα ἡμερῶν, ἢ κάλλιον νὰ ἐγίνοντο εἰσοσικτωῆμεροι κολοβοὶ Φευρουάριοι. Ἄλλοι πάλιν, κρατοῦντες τὸν δογματικὸν διαθήτην εἰς χεῖρας, νέοι Ῥοαγεκολλάρδοι καὶ Βενιαμὶν Κώνσταντες, μετροῦν τὰ δικαίωματα

comparaisons qu'il employait lui-même en traçant un portrait flatteur du Comte d'Armansterg à son début dans la Chancellerie, il ressemble à un Aigle qui se prépare avant de prendre son essor. En outre, je n'ai pas pour le moment beaucoup de nouveaux Journaux à critiquer, puisque notre Hermès le messenger annoncé, pareil à ces messagers de nuit que dans notre guerre les Musulmans saisissaient souvent, a disparu chemin faisant, et, tandis que nous étions dans l'attente d'une nouvelle averse de Journaux, l'Iris seule (1), pour m'exprimer poétiquement, a déployé ses vives couleurs dans les cieux.

Depuis que, pour le repos de la Grèce et pour le leur propre, Messieurs Coletti, Mavrocordato et Métaxa, téméraires acrobates politiques, ont perdu l'équilibre en marchant sur la corde vacillante de la Destinée et sont tombés sur le moelleux édredon des Ambassades, les partis ont disparu du pays et les hommes ont de plus en plus quitté les drapeaux des personnes pour suivre ceux des idées. On peut distinguer aujourd'hui en Grèce trois classes d'individus. Certains Employés, optimistes fervens, sont contents de tout et n'ont rien à désirer. Seulement, impatiens qu'ils sont toujours de toucher leurs appointemens, ils voudraient qu'une ordonnance royale changeât tous les grands mois de l'année en petits mois de vingt-huit jours comme le court Février. D'autres, tenant en main le compas doctrinaire, nouveaux Royer-Collard et Benjamin Constant, mesurent avec scrupule les droits populaires et les droits royaux dans une monarchie constitutionnelle. D'autres, enfin, qui sont en petit nombre, ayant perdu l'espoir de s'élever, s'

(1) Feuille périodique.

τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ βασιλέως εἰς συνταγματικὴν Μοναρχίαν. Ἄλλοι τέλος πάντων ὀλίγιστοι, ἀπελπισθέντες ἢ ἀναβῶσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν κλάσιν τῆς κοινωνίας, ζητοῦν νὰ καταβιδάσωσιν αὐτὴν εἰς τὴν ἰδικήν των καὶ θέλουν τὴν κατάλυσιν τῆς Μοναρχίας, τὰ συσσίτια τοῦ Λυκούργου καὶ ἴσως τὴν κοινότητα τῶν γυναικῶν. Οἱ τελευταῖοι οὗτοι φοροῦν εἰς τὴν κεφαλὴν τὸν αἱματωμένον τῆς Ἀναρχίας σκοῦφον, καὶ εἰς τὰς ἀγορὰς τρέχουν συνάζοντες φρύγανα διὰ νὰ καύσωσι τὴν Θεὸν τῆς τάξεως, καθὼς καίοιεν οἱ χριστιανοὶ τὸν Ἑβραῖον τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς. Ἡ Ἴρις, τὸ νέον αὐτὸ οὐράνιον τόξον μας, θέλει παριστᾶ, ἐλπίζω, καὶ τὰ τρία ταῦτα χρώματα τῶν ἀνθρώπων τῆς Ἑλλάδος.

Ὀνομάζει αὐτὴ τὸν Ἀθανάσιον Χριστόπουλον πρῶτον ποιητὴν τῆς νέας Ἑλλάδος. . . Κατὰ τὴν ἐποχὴν· μάλιστα. Ἀλλὰ στιχοῦργος ἄρμονικὸς μᾶλλον ἢ ποιητής, ὁ Χριστόπουλος δὲν ὑμνησε τὴν Ἐλευθερίαν, ἥτις μόνη κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦτον κινεῖ τὰς χορδὰς ὅλας τῆς ἀνθρωπίνης καρδιάς.

Ἀναφέρει αὐτὴ ὡς ἐν παρόδῳ τὸν ἀθάνατον Ῥήγαν· ἐγὼ δὲ καὶ ἀνακαλῶ εἰς τὴν μνήμην τοὺς ἀκολούθους στίχους· του, οἵτινες δύνανται νὰ δείξωσιν εἰς τοὺς Κυρίους Ἰπουργούς μας πόσον ὁ ἔρωσ τοῦ ἀντιπροσωπικοῦ συστήματος ἦτον ἀνέκαθεν εἰς τὰς ψυχὰς ἡμῶν ἐνριζωμένοις.

« Συμβούλους προκομμένους, μὲ πατριωτισμῶν,
 Νὰ βάλωμεν εἰς ὅλα νὰ δίδουν ἔρισμόν·
 Ὁ νόμος νάβη πρῶτος καὶ μόνος ἐδῆγες,
 Καὶ τῆς πατρίδος ἕνας νὰ ᾄεται ἀρχηγός. »

Ἰδέαι, ἀναφαινόμεναι καὶ εἰς τὴν πρώτην πρὸς τὸ ἔθνος προκήρυξιν τοῦ ἐνδόξου πλὴν δυστυχοῦς Ἀλεξάνδρου Ἰψηλάντου, καὶ εἰς τὴν τελευταίαν πρὸς τοὺς Ἕλληνας προκήρυξιν τῶν τριῶν Συμμάχων Δυνάμεων.

Ἡ Ἴρις εἰς ἐν ἄρθρον τῆς ἐξεικονίζει τὴν ἐνεστῶσαν δικ-

efforcent d'abaisser les hauts rangs de la société à leur niveau. C'est pourquoi ils désirent le renversement du trône, les repas communs de Lycurgue et peut-être aussi la communauté des femmes. Ces derniers sont coiffés du sanglant bonnet de l'Anarchie, et dans les marchés publics ils vont ramassant des copeaux dont ils se promettent de faire un bûcher pour le Dieu de l'ordre, de même que le Vendredi Saint dans quelques pays de la chrétienté on brûle le Juif immonde qui trahit l'Homme-Dieu. L'Iris, notre nouvel arc-en-ciel, représentera, j'espère, toutes ces trois couleurs.

Dans un article de l'Iris Athanase Christopoulo est appelé le premier poète de la Grèce moderne. . . Pour l'époque, d'accord. Mais versificateur heureux, Christopoulo n'a point chanté les hymnes de la Liberté, qui de notre tems font vibrer toutes les cordes du cœur humain.

L'Iris cite comme en passant Riga d'immortelle mémoire; et moi, je rapporterai ici le sens de quelques vers de ce Martyr de la Liberté pour prouver à nos Ministres combien l'amour du gouvernement représentatif fut de tout temps gravé dans le cœur de Hellènes. « Nommons, s'écrit Riga, des Députés instruits et patriotes afin qu' ils président aux destinées de la patrie! Que la loi soit notre seul guide et qu'elle règne sur le pays! » Ces mêmes idées se retrouvent encore dans la première proclamation d'Alexandre Pypsilanti, chef aussi malheureux qu' illustre, et dans la dernière proclamation adressée aux Grecs par les Puissances Alliées.

L'Iris signale encore le mouvement intellectuel de la nation. « De toutes parts, dit-elle, des Jour-

νοητικὴν κίνησιν τοῦ ἔθνους. « Πανταχόθεν, λέγει, ἔφημερίδες· πανταχόθεν βιβλίων ἐκδόσεις. » Μὴ διὰ τοῦτο ἀρὰ γὰρ καὶ ὁ ἐν Γαλλίᾳ Πρέσβυς τῆς Αὐτοῦ Ἑλληνικῆς Μεγαλειότητος Κ. Ι. Κωλέττης, προοδευτικώτατος ἀπάντων Πρέσβων, ἔβουλε μικρὸν μέρος τοῦ μεγάλου μισθοῦ του καὶ πρὸς τὸν Συντάκτην τοῦ Σωτῆρος ἐπέμψε κατ' αὐτὰς μίαν ὥραϊαν Τυπογραφίαν; Πρέπει δὲ νὰ πιστεύσωμεν ἔτι ἐξέτεινε τὴν μεγαλοδωρίαν του μέχρις ἀποστολῆς καὶ μετρητῶν, διὲ νὰ δύναται ὁ ὑπέρμαχος τῶν ἑλευθεριῶν μας Σωτῆρ νὰ γαμίζει τὰ πυροβόλα του μὲ ἀργυροῦς καὶ χρυσοῦς ὄθωνα; ; . .

Ἀλλὰ δικόπομαι. . . ἰδοὺ ὁ Ταχυδρόμος μας. . . Μὲ φωνὴν διαλείπουσαν καὶ ἀσθμαίνων μᾶς λέγει· « ἡ ἀξιολογία τῶν διεπόντων τὰ πράγματα καὶ ἡ κοινὴ ἡσυχία ἀπαιτοῦσι νὰ γαλιναγωγηθῇ ὁ φιλοτάραχος καὶ ἀναρχικὸς τρόπος τοῦ γράφειν. »

Προανάκρισιν, καλέ μου Ταχυδρόμε, μᾶς ἐτοιμάζεις; Νομοσχέδιον καταθλίψεως τοῦ Τύπου μᾶς φέρεις εἰς τοὺς ταχυδρομικοὺς σάκκους σου; . . Ἄκουσε λοιπὸν τώρα καὶ ἐμέ. Ἡ ἑλευθεροτυπία εἶναι τὸ πολυτιμώτερον λάφυρον ἀφ' ὅσα ἐκέρδισεν ὁ ἑλληνικὸς λαὸς ὁμοῦ μὲ τὰ φρούρια τῶν ὀθωμανῶν, ὁμοῦ μὲ τὴν προγονικὴν του γῆν. Μετ' αὐτῆς συνανετράφη δεκαπέντε ἤδη χρόνους. Προσέξτε μὴ βάλετε χεῖρα ἱερόσυλον εἰς τὴν τροφὸν αὐτῆν καὶ διδάσκαλόν του. Τὸ ἔθνος πλέον δὲν εἶναι νήπιον. Ἐφθασεν εἰς ἡλικίαν ἔφηβον καὶ δύναται νὰ ἐκδικῆσῃ τὴν τροφὸν του. Ἐχετε Δικαστήρια· περιστείτε τὰς καταχρήσεις τῆς Δημοσιογραφίας. Ἐχετε Συμβούλιον Ἐπικρατείας, Συμβούλιον Ἰπουργικῶν· διορθώσατε τὸ ἀτόπημα τῶν ὑπευθύνων Συντακτῶν, ἀληθῶν καπῆλων

nau; de toutes parts des livres nouveaux. » Et c'est pourquoi, ajouté-je aussi, l'Envoyé de Sa Majesté Hellénique en France M. Jean Coletti, le plus progressif de tous les Diplomates du monde, a dernièrement sacrifié une mince portion de son énorme traitement pour envoyer une Presse au Rédacteur du Sauveur; et, à en croire quelques-uns, sa générosité a été jusqu'à lui fournir aussi des espèces sonnantes afin que les canons du Sauveur puissent être chargés avec des othons d'or et d'argent. . .

Mais je m'arrête. . . Voici notre Courrier qui arrive. . . Tout haletant et d'une voix entrecoupée il s'écrie: « La dignité du gouvernement et la tranquillité publique exigent qu'on impose un frein à cette anarchique manière d'écrire. »

Serait-ce pas, gentil Courrier, une petite censure que l'on nous prépare? Serait ce pas un charmant projet de loi sur la Presse que tu nous apportes dans tes dépêches? . . . Alors je demanderai aussi qu'on m'écoute un peu. La liberté de la Presse est la plus précieuse conquête que la Grèce ait jamais faite en délivrant son sol du joug ottoman. C'est avec la liberté de la Presse que la Grèce a grandi depuis quinze ans. Qu'on prenne donc garde d'y porter une main sacrilège. La nation n'est plus mineure. Elle pourrait bien la venger de toute offense qui lui serait faite. Il existe des Tribunaux pour réprimer la licence du Journalisme, un Conseil d'État et un Conseil des Ministres pour remédier à l'inconvénient de ces Gérans responsables qui trafiquent des libertés publiques. Mais la liberté de la Presse! . . Craignez l'indignation de tout un peuple! . .

ἀνακρινόντων ὅλην τὴν κοινωνίαν. Ἀλλὰ τὴν ἐλευθεροπύαν!.. Φοβηθῆτε τὴν ἀγανάκτησιν Ὀλοκλήρου ἔθνους!..

« Σιωπή! (φωναίει ὁ σοφὸς καὶ φιλελεύθερος Συντάκτης τῆς Ἀθηναῆς Κύρ' Ἀντωνιάδης) ἐγὼ μόνος ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ὁμιλῶ περὶ ἐλευθερίας. — Σὺ μόνος ἔχεις τὸ ἀποκλειστικὸν δικαίωμα τοῦ νὰ ὑβρίζῃς καπηλικῶς. — Συνέγραψες Σατύρας. — Ἄλλ' εἰς αὐτὰς ὕμνησα πολλάκις τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν ἐλευθερίαν. — Ζητεῖς νὰ καταστήσῃς γελοῖον τὸν Τύπον. — Ἀλλὰ σὺ τὸν κατέστησας ἤδη μισητὸν μὲ τὰς ἀκολάστους ὕβρεις σου, καὶ καταφρονητὸν μὲ τὰς ἀσυρράπτους φράσεις σου. — Ἵπῃρξες Φαναριώτης ἄστατος. — Σταθερὸς λάτρης τῆς ἐλευθερίας, δεκαπενταετῆς παιγῆς τοῦ ἀγῶνος, ἐζῆσα πάντοτε μακρὰν τοῦ πολιτικοῦ σταδίου. — Γνωρίζεις τὸ πρὸς καιρὸν πολιτεῦσθαι. — Ἐδῶκα ὄνομα εἰς τὸν Κωλέττην ὅτις ἠκολούθει τὰς ἀρχάς μου, καὶ δὲν ἔλαβα οὐδὲν ἀπὸ αὐτὸν τότε, καὶ οὐδὲν ὁ Ἄρμανσπέργης νὰ μὲ δώσῃ δύνανται σήμερον. — Σ' ἔβαλαν νὰ γράψῃς. — Ἄνθρωποι ὡς σὺ βιάλλονται. Ἀλλ' ἐγὼ ἐμπνέομαι μόνον ἀπὸ Μοῦσαν ἀνεξάρτητον. — Θέλω καταστρέφει τὴν ὑπόληψίν σου μὲ ἄρθρα μου. — Ἐγὼ μὲν ἀφίνω μετὰ θάνατον τὰ ἔπη μου εἰς τὴν Ἑλλάδα, σοῦ δὲ καὶ ζῶντος οἱ μαρτυροῦντες παχυλὴν ἀμάθειαν καὶ σόλοικοι λίβελλοὶ λησμονοῦνται μολὶς γραφόμενοι.»

« Silence! me dit le docte et libéral Rédacteur de la Minerve; il n'appartient qu'à moi seul de parler de liberté. — A toi seul appartient le privilège de parler le langage des cabarets. — Tu as écrit des Satires. — Mais dans ces Satires j'ai souvent célébré la vertu et chanté la liberté. — Tu veux ridiculiser la Presse. — Mais, toi, ne l'as-tu pas fait haïr par tes paroles licencieuses et mépriser par tes phrases découeuses? — Tu as vécu en Fanariote inconstant. — Adorateur constant et fidèle de la liberté, chanteur durant quinze ans de nos glorieuses guerres, j'ai toujours vécu loin de la politique et de ses intrigues. — Semblable aux roseaux, tu sais plier sous tous les vents. — J'ai contribué, quand ses principes s'accordaient avec les miens, à donner du renom à Coletti, et je n'en ai point acquis par lui. Quant au Comte d'Armanberg, il ne peut rien me donner. — On t'a chargé d'écrire. — Des hommes comme toi pourraient obéir à de tels ordres. Mais je ne m'inspirerai jamais que d'une Muse indépendante. — Je te diffamerai par mes articles. — A toi permis; après ma mort la Grèce héritera de mes poésies, et les ridicules fruits de ta honteuse ignorance seront oubliés de ton vivant.»

... Καὶ ὁ φίλος παρέχων τοὺς δύο τοῦ μεγάλου δακτύλους εἰς τὴν ταμβακοθήκην του, ἔπειτα τοὺς ἐσήκωσε φορτωμένους καὶ, παραγεμίζων τοὺς ῥώθωνάς του, « ἀνάθεμα! (μὲ εἶπεν) ὑγεία γενικὴ! κἀνεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας δὲν ἔχει ὄρεξιν διὰ τὸν ἄλλον κόσμον. Ἀπὸ τὴν χολόσκασίν των οἱ καλοὶ μας ἱερεῖς ἔχασαν τὰ ῥοδοκόκκινα πάχη των, καὶ ἡμεῖς οἱ δεκαπέντε ἰατροὶ τῶν Ἀθηῶν θέλομεν ἀποθάνει ἀπὸ ἀτροφίαν πρὶν κἀνεὶς δημότης ἢ πάροικος τινάξῃ τὰ πέταλα. » Καὶ, ἀκολουθῶν νὰ δίδῃ τροφήν εἰς τὴν προβοσκίδα του, « ὦ! τὸν περασμένον χρόνον, (ἐπέφερον,) ἦτον εὐλογία Θεοῦ. Αἱ Ἀθηναί ἦσαν μία χαρὰ, σωστὸν Νοσοκομεῖον. — Ὁ Θεὸς βοηθός, καὶ μὴν λυπησάι· (ἀπεκρίθην ἐγὼ) ἴσως ἢ χολέρα, ἴσως ἢ πανώλης ἔλθῃ καὶ ἡσυχάσετε καὶ σεῖς καὶ ἡμεῖς. — Ἐφραντάσθην, (ἐπᾶνέλαθεν ἐκεῖνος,) ὅτι θέλω κἀμει κᾶτι μὲ τὴν Ἐφημεριδογραφίαν καὶ, ἀκούων « τοὺς λαγούς μὲ πετραγήλια — τὰ κουβούκλια μὲ σταγύλια » ἐνὸς τρανοῦ μας Πολιτικοῦ, ἐρρίφθην εἰς τὴν ἀντιπολίτευσιν. Ὅλα ἔμωσ μὲ ἦλθαν ἀνάποδα. Οἱ εὐλογημένοι μας Ἱπουργοί, ὡς ν' ἀπέλαμεν ὁ γεννητικὸς των νοῦς, δὲν ἐφευρίσκουν πλέον κἀνένα νέον Χαρτόσημον, κἀνέναν νέον νόμον περὶ Ἐπιτηδευμάτων. Πῶς θέλεις λοιπὸν νὰ γεμίσωμεν τὰς στήλας μας;.. Τί νὰ σὲ εἰπῶ; Ὁ διάβολος ἔβαλε τὸ δάκτυλόν του. Διὰ τὰς ἁμαρτίας μας ἡσυχία γενικὴ, καὶ ὅλαι μας αἱ Ἐφημερίδες ὑπάγουν νὰ πέσουν. — Ἐγὼ δὲ ὁ Θεὸς μὴν ἀπελπίζεσαι, πατριῶτα. Οἱ Γραμματεῖς μας νὰ ἦναι καλὰ, καὶ μὲ τὸ πνεῦμα τὸ πολὺ τοῦ ἐνός, μὲ τὴν μεγάλην δραστηριότητα τοῦ ἄλλου κᾶτι θὰ βρέξῃ. Ἰσως μᾶς φανῇ κἀνεὶς νέος κατάλογος

... Et l'ami, plongeant ses deux énormes doigts dans sa tabatière et les retirant chargés de tabac dont il se farcit les narines, « malédiction ! me dit-il; tout le monde se porte à merveille, et personne ne veut mourir dans Athènes. Le chagrin dont nos bons prêtres sont dévorés leur a fait perdre leur teint vermeil, et nous autres quinze médecins de la Capitale nous mourrons de faim avant qu'un indigène ou un étranger se décide à l'éternel voyage. » Puis, continuant toujours à se garnir la trompe, il poursuivit: « Oh ! l'année passée ce fut une bénédiction du ciel. Athènes était un vrai paradis; on eût dit un grand Hôpital. — Dieu vous soit en aide ! lui répondis-je; ne vous désolez pas; peut-être que, vous protégeant, le ciel enverra le choléra ou la peste pour vous consoler. — Je me suis imaginé, reprit-il, que je pourrais faire quelque chose dans le Journalisme, et, après avoir entendu le déluge de promesses d'un grand homme d'État, je me suis lancé dans l'opposition. Mais quelle fatalité ! Il semble que tout me doit être contraire. Nos grands Ministres ont, à ce qu'il paraît, épuisé les ressources de leur esprit inventif; ils ne trouvent plus une seule pauvre petite loi du Timbre ou des Patentes, dont je puisse m'alimenter; et, dites-moi, comment voulez-vous que je remplisse mes colonnes, mon pauvre ami? .. C'est le diable qui s'en mêle. Pour comble de misère, une tranquillité parfaite règne dans le pays, en sorte que tous les Journaux vont de mal en pire. — Dieu est bon; ne vous désespérez pas, patriote. Que nos

Σταυρῶν διὰ τὰ σταυροφόρους οἱ ἄξιοι σταυρώσεως. Ἰσως μᾶς γένη πάλιν εἰς τὴν Σύνοδον κάμμία ἐκλογή ἀπ' ἐκείνας... — Ἀδελφὲ, χαμὸς Θεοῦ! Κάμμία ἐκανάστασις οὔτε εἰς τὴν Ἀκαρνανίαν, οὔτε εἰς τὴν Μεσσηνίαν. Μ' ὄλον ὅτι κολάζε-ται κἀνεὶς νὰ εἰπῇ γρῦ διὰ τὸν Κύριον Μανσῶλαν, κάμμία Δημοτικοῦ Συμβουλίου ἀναφορὰ δὲν μᾶς ἦλθε, καὶ ὁ πτω-χὸς μας Σωτὴρ κατάντησεν οἰνόπνευμα, τὸ ὅποιον ἐξα-τμίσθη καὶ ἀπέμεινε νερὸν ἀνούσιον. — Παρηγορήσου ὁμως, καλέ μου· δὲν πάσχεις σὺ μόνος. Ἀπὸ τὴν παγκόσμιον εἰ-ρήνην τοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμισφαιρίου οἱ ἔμποροι τῆς Ἑρμουπό-λεως ὑπάγουν νὰ χρεωκοπήσουν, καθὼς ἀπὸ τὴν γενικὴν ἡσυχίαν τῆς Ἑλλάδος σεῖς οἱ Δημοσιογράφοι νὰ σβύσετε. Εἶθε, κοσμοπολιταί μου, ν' ἀνάψῃ ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος πό-λος, ἡ Μεσόγειος νὰ κοκκινίσῃ ἀπὸ αἷμα, ἡ Ἑλλάς νὰ ἔλθῃ ἄνω κάτω, καὶ ὄλων σας αἱ ὑποθέσεις νὰ ὑπάγουν κατὰ ῥοὴν! — Ἀπὸ τὸ στόμα σου, φίλε μου, καὶ εἰς τοῦ Θεοῦ τ' αὐτί, κα-θὼς λέγει ὁ λόγος!.. Φέρε, φέρε με, ὑπεύθυνε Συντάκτα τὰ ὑποδήματα νὰ πάρω ἔξω τὸν ἀέρα μου ὀλίγον καὶ νὰ διασκεδάσω... »

Εἰς αὐτὴν τὴν περιφρονητικὴν διαταγὴν πρὸς ἓνα ὑπεύ-θυνον Συντάκτην, νὰ σᾶς εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, ἐνόμισα ὅτι τὸ δῶμα ἐμελλε νὰ πέσῃ καὶ νὰ μᾶς πλακώσῃ σύσσωμα. Ἦμην ἔτοιμος καὶ νὰ τὸν ζητήσω ἱκανοποίησιν διὰ τὴν τοιαύτην ὕβριν πρὸς ἓνα τῶν σεβαστῶν Ἀντιπροσώπων τῆς γενικῆς γνώμης, ὅτε εἶδα τὸν βασιλέα τοῦτον τῆς κοινῆς δοξασίας, τὸν κριτὴν τῆς ὑδρογείου σφαίρας, δεκαπεν-ταετῆ σχεδὸν νέον μὲ χεῖρας ῥυπαρὰς καὶ μ' ἐμπροσθοπο-διὰν παραμαγεύρου νὰ φέρῃ τὰ ὑποδήματα τοῦ αὐθέντου του. « Ἄς προσμένῃ νὰ λάβῃ τὸ μνησιαῖόν του » (εἶπεν ὁ Δόκ-τωρ Δημοσιογράφος πρὸς ἐμὲ, ἀφ' οὗ ἔφυγεν ὁ ὑπεύθυνος-

Ministres se portent bien, et il finira par sortir quel-que chose du grand esprit de l'un et de l'activité sans pareille de l'autre. Nous verrons encore des dé- corations pleuvoir à foison, et tous ceux qui l'auront mérité porteront leur croix. Peut-être verrons-nous aussi dans le Synode quelque nouvelle élection du genre de celles que vous connaissez . . . —Frère, c'est une désolation! Pas une seule révolution en Acarna- nie ni en Messénie; et, bien qu'on soit damné pour parler de Monsieur Mansola, pas un seul Conseil communal qui fasse quelque adresse contre le gou- vernement. Aussi notre pauvre Sauveur ressemble- t-il à ces liqueurs insipides dont le gaz s'est évaporé. — Consolez-vous, mon cher; vous n'êtes pas le seul dans la souffrance; et, grâce à la paix générale des deux hémisphères, les négocians d'Hermopolis vont faire faillite, de même que par la tranquillité du pays les Journalistes se meurent d'inanition. Plaise à Dieu, mes cosmopolites, que le monde s'embrace d'un pôle à l'autre, que la Méditerranée rougisse de sang et que la Grèce soit sens dessus dessous, afin que vos af- faires aillent leur train! — Que Dieu vous entende, mon ami!.. Holà, Gérant responsable! apporte-moi mes bottes; il faut que j'aïlle prendre l'air. . . »

En entendant cet ordre méprisant donné à un Gé- rant responsable, j'avoue que j'ai craint un instant que le toit de la maison ne s'abimât sur nos têtes. • J'étais prêt à protester contre cette injure à l'un des • respectables représentans de l'opinion publique, quand je vis paraître ce prince de la pensée, ce juge du globe entier. C'était un garçon de quinze à seize ans aux mains noires, décoré d'un tablier de mar- miton, et il apportait les bottes de son maître. • Qu'

υπερήτης.) Οἱ Κύριοι συνδρομηταὶ μου οὐδὲ κἀν ἀποκρίνον-
ται εἰς τὰς ἀλληπαλλήλους περὶ πληρωμῆς προσκλήσεις
μου. — Καὶ πόσους ἔχεις, φίλε; — Διακοσίους εἴκοσιν...
ὀνομαστικούς ὄμως καὶ ὁμοίους μ' ἐκείνους τοὺς ὑποθετικούς
στρατιώτας, τοὺς ὁποίους ἐπλήρουν οἱ Στρατηγοὶ μας εἰς
τὸν καιρὸν τοῦ Συντάγματος. — Καὶ δὲν σὲ γράφουν, λέγεις;
— Οὐδὲ λέξιν ἐξ μῆνας, οἱ κατάρτοι! — Δὲν εἶπες ὄμως, μὲ
φαίνεται, εἰς τὸ χθεςινὸν Φύλλον σου ὅτι, Ἀντιπρόσωπος
τοῦ ἑλληνικοῦ ἔθνους, διαμαρτύρῃσαι κατὰ τῆς Ἀγγλίας
χορηγίωσης τὴν τρίτην σειρὰν τοῦ δανείου; Ἀντιπρόσωπος
τῶν Ἑλλήνων ὄλων, καὶ δὲν λαμβάνεις οὐδὲ ἀπόκρισιν ἀπὸ
διακοσίους εἴκοσι μόνον πατέρας οἰκογενειῶν! Ἐγὼ, ἀναγι-
νώσκων τὴν φιλαλήθη Ἐφημερίδα σου, ἐνέμιζα πάντοτε
ὅτι ἔφερες εἰς τοὺς κόλπους σου ἐπὶ καλοῦ χαρτοσήμου γε-
γραμμένον κἀνὲν νόμιμον ἐπιτροπικὸν τῶν ἑκατὸν πεντήκον-
τα χιλιάδων οἰκογενειῶν τῆς Ἑλλάδος. — Ω, δὲ! καὶ σὺ
τὰ πέρνεις ὅλα κατὰ γράμμα!.. Αὐτὰ εἶναι σχήματα ῥητο-
ρικῆς, τρόπος μας τοῦ λέγειν... Πρόσεχε ὄμως καλὰ μὴν
τύχη καὶ βάλῃς εἰς τὸν τύπον τὰ ὅσα εἴπαμεν τὰ ἐν οἴκῳ
μὴ ἐν δῆμῳ... — Ἐγὼ! καλύτερα νὰ φάγω τὴν γλῶσσάν
μου.»

Ἐξήλθομεν ὁμοῦ εἰς περιδιάβασιν καὶ διευθυνόμεθα πρὸς
τὸ μέρος τῆς μεγαλοπρεπεστάτης οἰκοδομῆς τοῦ Θεάτρου,
ὅτε εἶς Ἐφημεριδογράφος σκυθρωπὸς ἐχαίρετῃσε τὸν σύντρο-
φόν μου καὶ ἠθέλησε νὰ τὸν εἰπῇ κατὰ μυστικά. « Ὁ φίλος
αὐτός, (εἶπα κατ' ἐμαυτὸν,) εἶναι λυπημένος βέβαια διότι
ἐφάνησαν Ἐφημερίδες νέαι καὶ τοῦ ἐπέταζαν οἱ πλειότεροι
συνδρομηταὶ... Τί ὄψις τοῦ θανάτου! Ἄν δὲν τὸν ἔλη μα-
νία, νὰ μὴν ἔμαι ποιητής!» Ἐπεριπάτου ἐκεῖνοι ὀλίγα βή-
ματα μακρὰν μου, καὶ ἄλλοτε εἶς Σύμβουλος τῆς Ἐπικρά-

ἰλ attende ses gages; me dit le Docteur-Publiciste
quand le domestique-responsable se fut retiré. Mes
abonnés ne répondent seulement pas à mes invita-
tions réitérées de paiement. — Et combien en avez-
vous, lui demandai-je? — Deux cent vingt;.. mais
en chiffres seulement, comme les bataillons que
payaient nos Généraux du temps de la Constitution.
— Ils ne vous écrivent point, dites-vous? — Pas un
mot depuis six mois, les maudits! — Mais, si je ne
me trompe, vous avez dit dans votre dernier Numé-
ro que, représentant de la nation, vous protestiez
contre le paiement de la troisième série de l'emprunt.
Comment donc! représentant de tous les Grecs, vous
ne pouvez obtenir de réponse de deux cent vingt
pères de famille! Moi, à la lecture de votre véridi-
que Journal, j'ai toujours cru que vous aviez dans
la poche une belle et bonne procuration sur papier
timbré des cent cinquante mille pères de famille dont
à peu près se compose la population de la Grèce. —
Oh, mon Dieu! vous prenez donc tout à la lettre!..
Ce sont des figures, des manières de parler... Gar-
dez-vous bien de publier notre dialogue au moins...
— Moi! Dieu m'en préserve!

Nous sortîmes là-dessus et dirigeâmes notre pro-
menade vers le magnifique théâtre. Un sombre Jour-
naliste que nous rencontrâmes salua mon compagnon
et voulut lui parler à l'oreille. « Le pauvre homme,
pensai-je, est triste probablement parce qu'il vient
de paraître de nouveaux Journaux, ce qui lui a fait
perdre la plupart de ses abonnés... Quel teint blême
et quel visage de réproché! S'il ne deviend pas fou,
que je ne sois plus poète! » Ils allaient à quelques pas
devant moi, et tantôt passait un Conseiller d'État

τείας τούς ἐπροσκύνηει ταπεινότητα, ἄλλοτε εἰς Ἰπουργός τούς ἐκβαλλε τὸ σκιάδιον ὑποκλιθέντατα. « Φρίκη καὶ τρόμος κυριεύει τὰ Γραμματικίδια ὅταν μᾶς ἀντικρίζουν! (εἶπεν ὁ Δόκτωρ-Ἐφημεριδογράφος πρὸς ἐμὲ καὶ πρὸς τὸν περίλυπον συναδελφόν του Ἰερειμίαν.) Ἄς ὀραολογήσωμεν ὅτι ἔχει καὶ τὰ καλὰ τῆς ἡ Ἐφημεριδογραφία.—Εἰσθε, Κύριοί μου, (ἀπεκρίθη ἐγὼ,) οἱ ἀντίζηλοι τοῦ Ὄθωνος. Ἐκεῖνος ἔχει δύναμιν ὡς διανεμῶν ἀξίας καὶ τιμὰς· σεῖς εἰσθε δυνατοὶ ὡς διαμοιράζοντες τὴν ἀτίμωσιν καὶ τὰς ἐξυβρίσεις. Οἱ μὲν Ἰπουργοὶ, ὑβρίζόμενοι, τρέφονται παρὰ τοῦ κοινοῦ· σεῖς δὲ φορολογεῖτε τὸ κοινὸν καὶ ὑβρίζοντες. »

Ἄφησα τούς δύο συνομιλοῦντας μὲ ἀγῶνα, καὶ μόνος ἐπροχώρησα ὀλίγον. Ἰδοὺ καὶ ὁ Συντάκτης τοῦ... Μὲ ανοικτὰς ἀγκάλας, ὡς νὰ ἐπέστρεφα τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἀπὸ τὸ Περου, πῖπτει ἐπάνω μου. « Φίλε μου!.. ἀδελφε μου!.. Αἰῶνες εἶναι ἀφ' οὗ δὲν σᾶς εἶδα... — Εἶδα ἐγὼ τὴν Ἐφημερίδα σας. Μὲ ὀνομάζετς τὸ ἐλαφρὸν σῶμα τοῦ βαρυτάτου Πυροβολικοῦ τῆς Ἀναγεννηθείσης. Εἶμαι τὸ Ἰππικόν τῆς, τὸ ὁποῖον ἠξέυρει νὰ ὀρμᾷ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ... — Ἡμεῖς ἐχθροί!.. φίλοι αἰῶνιοι... φίλοι ἀθάνατοι... — Δὲν ἔχετε ὁμως μνημονικὸν εὐτυχὲς εἰς τὸ περὶ κολάκων κεφάλαιον. Ἄλλον ἴσως κἀνένα παρ' ἐμὲ εἶδετε εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εἰς τὰς τραπέζας Ὀσποδάρου τινὸς τῆς Βλαχίας μὲ δερμάτινον πύργον Φαναριωτίσκου εἰς τὴν κεφαλὴν· ἄλλον ἴσως κἀνένα εἰς τὰς ἐσπερινὰς συναναστροφὰς τοῦ Ἀρμανσπέργου στεκόμενον ὄρθων καὶ τηκόμενον ὡς κηρὸν, ἕως οὗ λάβῃ εὐκαιρίαν νὰ ὀμιλήσῃ μετὰ τοῦ Ἀρχιῦπουργοῦ... διὰ τὸ καλὸν βέβαια τῆς Ἐλλάδος.— Ἄς τ' ἀφήσωμεν αὐτὰ, φίλε. Ἄλλα τὰ πολιτικὰ, καὶ ἄλλα τὰ ἰδιωτικὰ. »

qui leur faisait la révérence très-humblement, tantôt un Ministre qui leur tirait son chapeau avec beaucoup d'empressement. • Quelle frayeur ont donc les Employés quand ils nous rencontrent! dit le Docteur-Publiciste en s'adressant à moi et à son confrère Jérémie-le-désolé. Il faut avouer que le Journalisme a aussi ses attrait. — Sans doute, Messieurs, leur dis-je à tous deux; vous êtes les rivaux du roi Othon. A lui appartient le droit de distribuer les honneurs, et à vous le privilège de répandre l'injure. Les Ministres, insultés, sont entretenus par le public; et vous mettez le public à contribution tout en insultant. »

Je les lessai s'entretenant avec chaleur, et voilà que je rencontre le Rédacteur du... Les bras ouverts, il s'avança vers moi comme si je venais de retourner du Pérou. « Mon ami!.. mon frère!.. Il y a bien long-temps que je ne vous ai vu... — J'ai vu, moi, votre Journal, lui dis-je. Vous m'y appelez le corps léger de la Grèce Régénérée. J'en suis la Cavalerie qui sait poursuivre l'ennemi... — Nous ennemis!.. des amis perpétuels... éternels... immortels... — Mais vous n'avez pas, ce me semble, bonne mémoire sur le chapitre des flatteurs. Ce n'est pas moi, c'est un autre que l'on avu brigant les faveurs et rôdant autour de la table de l'Hospodar Soutzo. C'est un autre encore que l'on a vu roide comme un cierge dans les salons du Comte d'Armansterg et fondant comme la cire jusqu'à ce qu'il ait pu s'entretenir un moment avec l'Archichancelier... pour le bien être de la nation, s'entend. — Laissons cela, mon cher. La vie privée est une chose; la vie politique en est une autre. »

Χάλαζα Ἐφημεριδογράφων!.. Ἴδου καὶ ἕτερος Καπαδόκης!.. Στρέφω τὸ πρόσωπόν μου διὰ τὴν ἀποφυγῶν, καὶ ἀπαντῶ ἄλλον... Ὁ τελευταῖος οὗτος μὲ σταματᾷ λέγων « Ἐγραψες ὅτι εἶναι ἀτόπημα νὰ ἔχωμεν ξυλίνοὺς ὑπευθύνους Συντάκτας... Θέλεις λοιπὸν τὴν κατάργησιν τῆς Ἐλευθερωτικίας;—Θέλω νὰ ὑπογράφεται καθεὶς σὰς ὡς ἐγὼ μακρὺς πλατὺς, καὶ νὰ μὴ κρύπτεται ὀπίσω ἀπὸ τὴν πλάτην ἄλλου.—Ἐγὼ ἐνόμισα ὅτι ἐζήτεις τὴν Τυποκτονίαν, καὶ ἔρθρον ἐτοίμασα κατὰ σοῦ εἰς τὴν Ἐφημερίδα μου.—Ἀλλὰ τῶρα ἴδου σ' ἔδωκα διασαφίσεις ὄθεν...—Ἄν ἦτον ἄλλος τις, τὸν ὅποιον γνωρίζω, ἤθελε, Κύριε, καταχωρήσει τὴν διατριβὴν του, ἀφ' οὗ μίαν φορὰν ἔλαβε τὸν κόπον νὰ τὴν συνθέσῃ.

Πρὸς σὰς ἀποτείνομαι, Κύριοι Δημοσιογράφοι! Ἀγυρτεία καθ' αὐτὸ καὶ ὁ Ἰπουργηματισμὸς καὶ ἡ Ἐφημεριδογραφία. Εἰσελθε εἰς τὴν οἰκίαν ἐνὸς Ἰπουργοῦ. Ὡ! ἀφανίσθη ὁ ἄθλιος δουλεύων διὰ τὸ ἔθνος· ἀνέλυσε ὡς λαμπὰς φωτίζων τὴν Ἑλλάδα· ὁ πατριωτισμὸς εἰς τὰ χεῖλη του· ἡ Ἀρετὴ καὶ ἡ Ἐλευθερία αἱ δύο Θεαὶ τοῦ Εἰκονοστασίου του. Ἐμβάθυνε ὀλίγον τὸ πρᾶγμα· φιλαυτία καὶ ἰδιοτέλεια.

Ἄκουσε τῶρα καὶ τὰ ὠραῖα προοίμια ἐνὸς Ἐφημεριδογράφου. « Ὁ μέγας πατριωτισμὸς μας... ἡ ἄκρα πρὸς τὸ ἔθνος ἀφοσίωσίς μας... ὁ διακαὴς πρὸς τὴν Ἐλευθερίαν ἔρωσ μας κ.τ.λ.» Παρατήρησε καὶ τὸ κάτω τῆς γραφῆς· καθύλου ἢ ὀλίγη καὶ εἰς ὀλίγους ἢ ἀγάπη τοῦ κοινοῦ.

Ἄλλ' ὦ Δημοσιογράφοι! εἰσθε ἀναγκαῖοι πάντοτε καὶ μὲ ὄλας τὰς παρεκτροπὰς σας, διότι ὁ λαὸς ἡμεῖς, ὠφελούμενοι ἀπὸ τὰς μετὰ τῶν Ἰπουργῶν ἔριδάς σας, προσβαίνομεν εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῶν δικαιωμάτων μας. Ἀναγινώσκοντες τ' ἄρθρα σας, λαμβάνομεν ἡμεῖς τὰς σποράδην ἐβριμέναις καλὰς

Grèle de Journalistes!.. Encore un autre Capodocien!.. Je me retourne pour l'éviter, et je tombe sur un autre... Celui-ci m'arrête en me disant: « Vous avez écrit que c'est un grand mal d'avoir des Gérons responsables de paille... Vous voulez donc l'abolition de la liberté de la Presse, n'est-ce pas? — Je veux que comme moi-même on signe son nom tout entier, et qu'on ne se cache pas derrière les épaules d'un autre. — J'ai cru que vous demandiez la chute de la libre pensée, et j'ai préparé un article contre vous. — Mais voici que je vous donne des éclaircissements; ainsi... — Un tel autre que je connais aurait inséré sa dissertation après l'avoir une fois composée. »

Je m'adresse à vous, Messieurs du Journalisme! Vous mêmes, véritables charlatans avides de portefeuilles, allez, entrez dans la maison d'un Ministre; il vous dira: « Je me suis épuisé en travaillant; je me suis consumé comme une lampe en jetant ma lumière sur la Grèce. » C'est toujours, le patriotisme sur les lèvres, qu'il vous parle. La Liberté et la Vertu sont les deux idoles de son Oratoire. Mais approfondissez son cœur; vous n'y trouverez qu'égoïsme et que froideur.

Écoutons maintenant les préambules de rigueur et les protestations brillantes d'un Journaliste: « Notre ardent patriotisme... notre dévouement à la nation... notre amour de la liberté, etc. » Voyons le revers de la médaille; nous n'y trouvons pas la moindre parcelle des choses promises.

Cependant, ô Publicistes! vous êtes toujours nécessaires malgré vos écarts et l'hypocrisie de vos paroles, parce que, nous autres prolétaires, profitant

συμβουλὰς σας καὶ ἀφίναμεν εἰς σὰς τὰς ἀρθόλους σας ὑβρεῖς. Ἀλλ' ὑπερασπισαθῆτε τὸν πολίτην κατὰ τῶν καταχρήσεων τῶν Ἰπαλλήλων· φωτίσατε τὸ ἔθνος εἰς τὴν πολιτικὴν ἐπιστήμην, τῆς ὁποίας ἀκόμη Καθέδρα διδασκαλικὴ δὲν συνεστήθη κατὰ δυστυχίαν εἰς κἀνὲν Σχολεῖόν μας, κα ἀναπτύξτε τὰς ἀρχὰς τῆς συνταγματικῆς Μοναρχίας, ἥτις μετ' ὀλίγον θέλει στεφανώσῃ τοὺς ἀγῶνας ὄλων ἡμῶν!

de vos querelles avec les Ministres, nous avançons toujours à la conquête de nos droits. En lisant vos articles, nous glanons parfois çà et là quelques bons conseils, et nous vous abandonnons vos injures. Mais protégez les citoyens contre les abus du Pouvoir; dévoilez à la nation la science politique qui n'a pas encore de Chaire parmi nous, et développez les principes de la Monarchie constitutionnelle qui doit bientôt nous récompenser de tous nos travaux!

Ὅτε εἰς τὰ 1833 ἡ σεβαστὴ Ἀντιβασιλεία ἐθεμελίωσε τὸ οἰκοδόμημα τῆς βυζαντινῆς κατακτῆσεως τῆς εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγὼ τότε γελῶν ἔλεγα πρὸς τινὰς συνεργάτας τῆς « Κτίζετε σήμερον σεῖς. Θέλει ἔλθει αὐριαν καὶ τοῦ ἔθνους ἡ ἡμέρα. Θέλει τὸ κτερίον σας πέσει ὡς τὰ ἐκ χαρτοπαιγνίων ἐκεῖνα οἰκίδια τῶν παιδαρίων μετ' ὀλίγον, ὅτε καταναλώσαντες τὸ δάνειον εὐρεθῆτε ἀναγκασμένοι νὰ συλλογισθῆτε ὅτι καὶ ἡμεῖς ὑπάρχομεν. »

Ματαίως ὁ μέγας ἥρως τῆς Ἀθηνᾶς, ἀφ' οὗ κρυφίως παρεκίνησε τὴν Αὐλὴν τοῦ Μονάρχου νὰ περιστοιχίσῃ τὸν ἐρχόμενον βασιλέα μας μὲ ξενικὰ στρατεύματα, ἀφ' οὗ ἀθλιῶς ἀνέτρεψε τὴν Συνέλευσιν τῆς Προνοίας καὶ ἀρῆκε τὸ ἔθνος ἐστερημένον συνταγματικῶν θεσμῶν, ματαίως ἔγραψε μετὰ πομπῆς μεγίστης πρὸς τοὺς Ἕλληνας « ἐν ὀνόματι τοῦ Βασιλέως καὶ τοῦ Κυρίου μου ». Οἱ Ἕλληνες ἐβλέπομεν ὑπὸ τὸν γελοῖον αὐτὸν τύπον τὴν ἀθλιότητα καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Ἰπουργείου καὶ ὄλων τῶν συναδελφῶν του. Ἐγνωρίζομεν ὅτι καὶ ὁ Τρικούπης καὶ οἱ ἄλλοι τοῦ Συντάγματος μας ὑπέρμαχοι, Κωλέττης καὶ Μαυροκορδάτος, δὲν ἐξουσίαζον ὄχι μόνον τὴν ὑπογραφήν των, ἀλλ' οὐδὲ τὸ μέγεθος τῶν στοιχείων τῆς, διότι ἰχνογραφομένην πρότερον διὰ μολυβδίνου καλάμου ἀπὸ τὸν Ἄβελ ἠναγκάζοντο νὰ τὴν εἰσάγωσιν ὑστερον αὐτοὶ διὰ βαθυτέρου χρώματος, τῆς μελάνης.

Ἦλθε τέλος πάντων αὐτὴ τοῦ ἔθνους ἡ ἡμέρα. Εἶν' ἀληθές ὅτι, καθ' ὅσον αὐτὴ ἐπλησίαζε, καθ' ὅσον ὁ λέων ἐξί-

Lorsqu'en 1833 la Régence d'auguste mémoire travaillait à fonder l'édifice de la conquête bavaroise en Grèce, je disais en riant à quelques-uns de ses col-laborateurs: « Vous bâtissez aujourd'hui. Mais la nation aura bientôt son tour. Vos travaux s'écrouleront comme des châteaux de cartes; ils s'évanouiront comme une vapeur, dès qu'ayant consumé l'emprunt il vous faudra de nouveau avoir recours à nous.

En vain le grand héros de la Minerve, après avoir sourdement suggéré à la Bavière d'entourer le trône naissant de la Monarchie grecque de troupes étrangères, après avoir traitreusement amené la catastrophe de l'Assemblée de Pronia et laissé la nation sans aucune garantie constitutionnelle, en vain écrivait-il aux Grecs avec une morgue solennelle sous la formule « au nom du Roi mon Maître ». Tous les Grecs ne voyaient dans une si risible emphase que l'abjection du Président du Conseil ministériel et de ses collègues. Ils savaient que Tricoupi aussi bien que Mavrocordato et Colleti, tous braves champions de la Constitution, n'étaient pas seulement libres de leur signature et qu'on leur imposait même de ne tracer leur nom qu'en caractères dont le crayon d'Abel leur donnait la mesure, de façon que la plume des Ministres ne servait qu'à passer de l'encre sur le dessin qui leur était apporté.

Toutefois il était écrit que le jour de la nation se lèverait enfin; et, à mesure qu'on le voyait appro-

πνα και ἄφινε βρυχηθμούς ἄλλοτε εἰς Μίανην, ἄλλοτε εἰς Μιεσηνίαν και ἄλλοτε εἰς Ἀκαρνανίαν, ἡ Ἀρχὴ διὰ τὰ τὸν καθησυχάση ἔρριπτε πρὸς αὐτὸν ποτὲ μὲν τοὺς ἀγαπητοὺς του ἀνθρώπους τοῦ ἀγῶνος λυτρουμένου ἀπὸ τὰς φυλακάς, ποτὲ δὲ μίαν Φάλαγγα, ἐν ἑλληνικὸν στράτευμα, ἐν Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας. Ἄλλ' ἡ τροφὴ αὐτὴ ἔχωνεὺθη πλέον. Τὸ ἔθνος θέλει σήμερον τὴν ἐλευθέραν συζήτησιν παραστατικοῦ Σώματος καθημένην εἰς τὰς βαθμίδας τοῦ Θρόνου θέλει συνταγματικὴν Κυβέρνησιν. Ἴδου ἡ θέλησις τοῦ ἔθνους.

Ἡ Ἐξουσία, διὰ τὰ κατευνάση τὸ πῦρ αὐτὸ τὸ καταφλέγον ἅπλη τὴν Ἑλλάδα, τὸ καλύπτει συνεχῶς μὲ σωρὸν τέφρας· τὸ πῦρ φαίνεται πρὸς μικρὸν ἀπεσβεσμένον· ἀλλ' ἐξαίφνης ἐκχύνει τὰς φλόγας του λαμπροτέρας και ὑψηλοτέρας. Ἴδου τὸ ἔργον τῆς Ἐξουσίας.

Εἰς τὰ σπλάγχνα τοῦ Βασιλείου ὑπῆρχε συστηματικὴ τις συνωμοσία ἐναντίον τοῦ βασιλέως και τοῦ ἔθνους, ἐναντίον τῶν δύο στοιχείων πάσης κοινωνίας, τῆς τάξεως και τῆς ἐλευθερίας· συνωμοσία σκοπὸν ἔχουσα τὴν ὠφέλειαν τινῶν Φατριαρχῶν και Φατριαστῶν, οἵτινες ἐζήτησαν ἀπὸ μὲν τὸν βασιλέα τὰ ὑποκλέψωσι τὴν δυνάμιν του, εἰς δὲ τὸ ἔθνος τὰ δικαιώσωσι τοὺς ὀλεθρίους σπαραγμούς του. Ἡ μεγάλη αὐτὴ συνωμοσία, τὴν ὅποιαν ὁ Σωτὴρ ἠθέλησε τὰ λαμπρῶν μὲ ὀνοματοθεσίαν εὐγενῆ « τὰ σωτήρια Κόμματα τῆς Ἑλλάδος », κατεστράφη μὲ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν Κομματάρχων. Ἄφησεν ὁμῶς λείψνά τινα, τὰ ὅποια κατέφυγον εἰς τὴν Ἐφημεριδογραφίαν. Ἡ Ἀθηναῖα, τὴν παραμονὴν τῆς Ἀρχιγραμματείας τοῦ Ἀρμανσπέργου, ἔψαλε και αὐτὴ γλυκύτατα τοὺς ἔσπερινούς της ὕμνους, ἔπειτα μὲ ἀηδό- νειον λάρυγγα ἐξηκολούθησε κατὰ τὸ Χερουβικόν της πρὸς τὸν νέον Ἀρχιγραμματέα. Εἰς τὴν ἀπόδυσιν ὁμῶς τῆς Λειτουργίας,

cher, à mesure que le lion populaire, se réveillant peu à peu, commençait à rugir dans le Magne, en Messénie et dans l'Acarnanie, pour l'apaiser on lui jetait de tems en tems ou l'élargissement des hommes bien-aimés de la lutte, ou l'institution d'une Phalange, ou l'organisation d'une armée grecque, ou l'installation d'un Conseil d'État. Mais cette nourriture était trop légère pour que les robustes ent- railles du peuple ne la digérassent pas rapidement. Aujourd' hui la nation demande que la liberté de la discussion dans un Corps représentatif soit assise sur les degrés du trône; elle veut un gouvernement constitutionnel. Telle est la volonté de la nation.

Le Pouvoir, voulant éteindre ce feu qui embrase toute la Grèce, le couvre à chaque instant de cendres; ses flammes paraissent un moment étouffées; puis tout à coup se raniment et s'élancent plus hautes encore. Tel est l'effort du Pouvoir.

Dans le sein même du royaume existait une conjuration systématique contre le roi et la nation, contre les deux élémens de toute société, l'ordre et la liberté; conjuration dont le but était de servir les intérêts des partis et de leurs chefs, de s'emparer du pouvoir royal et de perpétuer la discorde au milieu de la nation. Ce vaste complot que le Sauveur avait voulu décorer du titre de « partis salutaires » a été déjoué par l'éloignement de ses premiers moteurs. Mais ses débris se sont réfugiés dans le Journalisme. La Minerve, la veille de l'installation de la Chancellerie, commençait à moduler sur un ton doux et caressant les louanges du nouveau Chancelier. Mais lorsqu' après la cérémonie elle vit

ὅτε τὸν εἶδε νὰ κρατῆ ὄλον τὸ ἀντίδωρον δι' ἑαυτὸν καὶ νὰ μὴ δίδῃ οὐδὲ ψύχαλον εἰς τοὺς Κυρίου Μαυροκορδατικούς καὶ Τρικουπικούς, κάμνουσα τὸν σταυρὸν τῆς ἐπιθύρσειν « ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ! » Καὶ κατ' ἀρχάς μὲν, (πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν,) ἐζήτησε μὲ τὸ καλὸν τὸ ἀνῆκον εἰς ἐκείνους μερίδιον, ἀναφέρουσα μεταξὺ διαφορῶν ἠθικῶν τοῦ Σενέκου ἀποφθεγμάτων καὶ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου ῥητὸν « ἀγάπα τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν » . Ἀπελπισθεῖσα δὲ ὕστερον, ἤρχησε τὰς μεγάλας τῆς φωνᾶς καὶ τὴν γενναίαν τῆς ἀντιπολίτευσιν. Ὁ Σωτὴρ, μὲ ὄλους τοὺς νομίμους τύπους καὶ φέρων εἰς χεῖρας τὴν υἰοθετικὴν διαθήκην τοῦ Κυρίου Κωλέττου, ἤρχησε καὶ αὐτὸς νὰ ζητῇ τὸ ἀνάλογόν του μέρος. Διαβόλου ὅμως συνέργεια! ἡ ἄπιστος Μήδεια, ἀφήσασα εἰς αὐτὸν τοὺς μελανοὺς μόνον ἀτμούς τῆς, ἔγινεν ἄφαντος. Ὁ πόλεμος λοιπὸν ἄναψε, καὶ σήμερον καίεται ὁ ἓνας καὶ ὁ ἄλλος πύλος. Ἐν ᾧ δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδα τρώγονται ἀνάμεταξὺ των καὶ μὲ τὴν Κυβέρνησιν οἱ διάδοχοι τῶν Κομματαρχῶν, ὁ μὲν Κύριος Τρικούπης στερεώσας τὴν πλάτην του εἰς τὴν τρίαιναν τῆς Ἀγγλίας ὡς ἐλέφας ἐπὶ κορμοῦ δρυὸς ἀσείστου, ὁ δὲ Κύριος Μαυροκορδάτος μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν ποίησιν τῆς παυκαρικῆς Ἀδλῆς, ὁ δὲ Κύριος Κωλέττης κινδυνεύων νὰ χάσῃ τὸ παλικαρικὸν περιπάτημά του εἰς τὴν κινουμένην ἄμμον τῆς ἀστάτου Γαλλίας, βλέπουσι καὶ οἱ τρεῖς τὰς μάχας μας ὡς ἀετοὶ ἔτοιμοι νὰ πέσωσι πάλιν ἐπάνω εἰς τὸ κόκκινον ἀπὸ αἷμα φάρμα τῆς Ἑλλάδος καὶ νὰ τὸ διασχίσωσιν. Ἴδού ὁ σκοπὸς τῶν πατριῶν.

Ἄλλη λοιπὸν ἡ θελήσις τοῦ ἔθνους, ἄλλο τὸ ἔργον τῆς Ἐξουσίας, ἄλλος ὁ σκοπὸς τῶν πατριῶν. Ὁ πόλεμος εἶναι μεταξὺ τῶν πατριῶν καὶ τῆς Ἐξουσίας. Ποῦς θέλει ὠφεληθῆ; Τὸ ἔθνος μόνον.

que ce dernier ne voulait pas faire part de son pouvoir à Messieurs les Mavrocordatistes et les Tricou-pistes, elle demeura toute stupéfaite et parut tomber des nues. Il faut avouer qu'elle chercha d'abord à obtenir par la voie de la persuasion la part à laquelle elle prétendait, et qu'en cette occasion elle sut habilement citer plusieurs apophthegmes moraux de Sénèque, voire même la maxime évangélique « aime ton prochain comme toi-même ». Peu de temps après cependant, désespérée de voir que son éloquence ne menait à rien, elle jeta les hauts cris et se lança tête-perdue dans l'opposition. Le Sauveur, le testament bien et dûment paraphé de Coletti à la main, se présenta lui aussi et demanda sa portion contingente du gâteau de la fête. Mais le diable s'en mêla! la perfide Médée partit et lui enleva ses plus chères illusions qui se dissipèrent comme la fumée noire laissée derrière elle. Voilà les premières causes du cri de guerre qui fut poussé entre le Pouvoir et le Journalisme. Mais tandis qu'en Grèce les héritiers en ligne directe ou collatérale de nos chefs de partis font un train d'enfer, M. Tricoupi s'adosse au trident anglais comme un éléphant contre un chêne, M. Mavrocordato ne peut comprendre rien à la poésie de la Cour de Munich, M. Coletti tremble de perdre sa démarche de Palicारे sur le sable mouvant de l'inconstance française; et toutefois tous trois, semblables à des aigles, fixent des yeux ardens sur le spectacle de nos luttes intestines et sont prêts à se jeter sur les vêtemens encore sanglans de la Grèce pour se les arracher en lambeaux. Tel est le but des partis.

Ainsi autre chose est la volonté de la nation, autre l'effort du Pouvoir, autre le but des partis. La

Ναι, μορφοῦται και αὐξανει σήμερον ἡ μεγάλη κλάσις τοῦ ἔθνους, ἤτις, βαρυνθεῖσα τὰς ὀλεθρίας συγκρούσεις τῶν πατριῶν, τὰ προσωρινὰ και ἀθέβαια κινήματα τῆς Ἐξουσίας, ὠφελείται ἀπὸ τὰς Ἐφημερίδας, χωρὶς νὰ πιστεύῃ τόσον εἰς τὴν ἀγνότητα τῶν γραφόντων, και πλουτίζει καθ' ἡμέραν τὸ σημειωματάρειόν της μὲ νέας γνώσεις και μὲ νέας ιδέας. Ἀπὸ πύθον μεταρρυθμίσεως καθολικῆς κυριευμένη, δὲν εὐχαριστεῖται πλέον εἰς τὴν φουσανθῆλλον τοῦ Κωλέττου, ἀλλὰ ζητεῖ τὸν ἀρχαῖκόν χιτῶνα τοῦ Περικλέους. Δὲν ὑποφέρει τὸν ἀρπαγα ἰάπυγα τῆς Ἀλβανίας, ἀλλ' ἐπιθυμεῖ τὸν τακτικὸν στρατιώτην τοῦ Ἰφικράτους. Ζητεῖ ὅλα τὰ στοιχεῖα τοῦ συνταγματικοῦ ἀλαφθήτου· Βουλὴν, ἔθνοφρουρὰν, Ὀρκωτοὺς Κριτὰς, ἀμετακινήτους Δικαστὰς, Ἱπουργεῖον ὑπεύθυνον, δημοσίαν Ἐκπαίδευσιν ἀνεπηρέαστον. Δὲν θέλει πλέον τὴν Ἑλλάδα διασχιζομένην εἰς Κόμματα, ἀλλὰ μονάδα ὁλοσχερῆ. Δὲν θέλει νὰ λάβῃ πέτρας εἰς τὰς χεῖρας και μετὰ τοῦ Σωτῆρος νὰ λιθοβολήσῃ τὸν θρόνον τοῦ Ὄθωνος, διότι θεωρεῖ τὴν συνταγματικὴν Μοναρχίαν ὡς τὸν ἐντελέστερον τύπον τῶν εὐρωπαϊκῶν Κυβερνήσεων, ἀλλὰ δι' ὁδοῦ εἰρηνικῆς βελτιοῦσε, πρὸς πᾶσαν νεοράν της τελειοποιήσιν. Ἀυτῆς τῆς μεγάλης μερίδος τοῦ ἔθνους Δημοσιογράφος ἐγὼ και ἀπὸ ταύτης σκοπιᾶν θεωρῶν τὰ γινόμενα, γελῶ διὰ τὰς μωρίας, διὰ τὴν ἀδυναμίαν τῶν ἀντιμαχομένων μερῶν, και χαίρω διότι βλέπω τὴν Ἑλλάδα καρδαίνουσαν ἐξ αὐτῆς τῆς πάλης τῶν Ἐφημερίδων.

Ὡς νεόνυμφος, ἡ Ἑλπίς ἐστολίσθη μὲ ὅλα της τὰ λαμπρότερα ἐνδύματα, μὲ ὅλους της τοὺς τιμαλφεστέρους ἀδάμαντας. Εὐχόμεθα ὡς ὁ πρῶτος εὐτυχῆς μὴν τοῦ γάμου της νὰ ἦναι και ὅλα της ζωῆς της αἰ λοιπαὶ ἡμέραι! — Ἐν μέσῳ τῶν πολλῶν της φιλελευθέρων ἐκφράσεων, ἡ Ἑλπίς ἔχει και μί-

guerre est entre les partis et le Pouvoir. Mais la nation seule en profitera.

Oui, c'est maintenant que se forme et s'accroît cette grande classe de la nation qui, lasse des interminables conflits des partis et de la marche incertaine du Pouvoir, sait profiter du Journalisme sans beaucoup croire à la pureté des intentions des Journalistes, et sans cesse enrichit ses tablettes de nouvelles idées. Dominée par un ardent désir de réforme, la foule en elle de Coletti ne peut plus la séduire ni la satisfaire, et c'est à l'antique tunique de Périclès qu'elle vise. Elle ne recherche plus le guerrier rapace de l'Albanie, et veut revoir le soldat discipliné d'Iphicrate. Elle veut que le nom de la Constitution soit en toutes lettres inscrit sur la Grèce; Chambre de Députés, Jury, Juges inamovibles, Ministres responsables, instruction publique indépendante du Pouvoir. Elle ne veut plus voir la Grèce déchirée par des factions, et ne désire que l'unité la plus complète. Elle ne veut pas démolir le trône par le belier du Sauveur, parce qu'elle considère la Monarchie constitutionnelle comme le type le plus parfait des gouvernemens européens, et elle poursuit pacifiquement sa marche dans le progrès intellectuel. Et moi, partisan de cette grande classe, je vois de la hauteur de son point de vue tout ce qui se passe entre les partis belligérans, et je ris de leur faiblesse et de leur aveuglement, surtout en pensant que la Grèce gagne à cette lutte de Journaux.

L'Espérance s'est parée comme une nouvelle mariée de ses atours les plus beaux et de ses diamans les plus précieux. Puissent tous les jours de sa vie s'écouler doux comme la lune de miel! — Parmi ses fleurs de rhétorique libérale, elle parle d'une apo-

αν αποθέωσιν του Όθωνος. Αλλ' αϊ θεοποιήσεις των θνητών έγινοντο πριν ο Θεός λόγος καταβῆ ἐκ τῶν οὐρανῶν εἰς τὴν γῆν, πριν τὸ μέγα τῶν ιδεῶν μετοχεταιγήριον, ο Τύπος, ἐφευρεθῆ. — Εἴμεθα σύμφωνοι ὅτι τὸ ἑλληνικὸν Ἰπουργεῖον ἐπρεπε νὰ γνωρίζῃ τὰ περὶ συνοικεσίου τοῦ βασιλέως καὶ ὁ ἐν Παυαρία Πρέσβυς τῆς Ἑλλάδος νὰ λάβῃ μέρος ἐνεργητικὸν εἰς τὴν περὶ τούτου διαπραγματεύσειν. Δὲν δυνάμεθα ὁμῶς νὰ ἐννοήσωμεν πῶς, κατὰ τὸ ἐξαγόμενον παρὰ τῆς Ἑλπίδος πόρισμα, ὁ Όθων εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του θέλει ὀργισθῆ κατὰ τοῦ ἀθλίου του Ἰπουργεῖου, εἰς τὸ ὅποιον μ' ὄλον τοῦτο κατ' αὐτὴν τὴν ἰδίαν Ἑλπίδα δὲν ἔλαβεν ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὴν καλοσύνην νὰ διακοινώσῃ οὐδὲ ἰῶτα περὶ τῆς νυμφεύσεώς του.

Ἡ Ἀθηνᾶ, ἀπὸ παραφορᾶς μανίας πεσοῦσα εἰς ληθαργίαν, εἶχεν ἡσυχάσει ὀλίγον καὶ ἀφήσει καὶ ἡμᾶς ἡσύχους. Πλὴν ἐπῆρε πάλιν τοὺς δρόμους καὶ πάλιν ἤρχησεν ὡς Μαινὰς νὰ λέγῃ τὰ ἐξ ἀμάξης. Μὲ κατηγορεῖ ὡς ἄθεον. Αλλ' ἐγὼ δύναμαι νὰ τὴν ὀρκισθῶ ὅτι ὡς ἀληθῆς Ὀρθόδοξος μὲ τοὺς τρεῖς δακτύλους μου κάμνω τὸν σταυρόν μου ὅταν ἀκούω τὰ παραλαλήματά της. — Ἰδέτε πῶς εἰς τὴν λύσσαν της σπαράττει τὸν Κύριον Ῥίζον . . . Ἀθλιότης αὐτοῦ διότι εἶναι Ἰπουργός, καὶ Ἰπουργός τεσσάρων Ἰπουργείων ! Ποῶς θέλει νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ ; Καθεὶς δίδει τὰ δίκαια εἰς τὸν Δημοσιογράφον καὶ τὴν μέλαιναν ψῆφον κατὰ παντός Γραμματέως. Ἀρκεῖ νὰ πλησιάσῃ τις τὴν Ἐξουσίαν διὰ νὰ νομίζεται ὡς ἐνοχος . . . Ἀλλὰ σιωπῶ ὁ μὲν Κύριος Ῥίζος ἔχει τέσσαρα Ἰπουργεῖα διὰ τὰς ἁμαρτίας του, διὰ τὰς ἁμαρτίας μου καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας πολλῶν ἄλλων, ὁ δὲ Κύρ Αντωνιάδης τέσσαρας ἡδὴ χρόνους μίαν Ἐφημερίδα, εἰς τὴν ὅποιαν

theose du roi Othon. Mais les déifications des rois de la terre ne se font plus depuis que l'imprimerie, ce grand organe de la Pensée, a été inventée.— Nous accordons à l'Espérance que le Ministère grec devait connaître le mariage du roi et que notre Ambassadeur en Bavière aurait dû prendre une part active dans cette négociation. Mais nous ne comprenons pas comment l'Espérance, en parlant logique, peut inférer de-là pour conséquence qu'à son retour Sa Majesté, qui n'a pas eu la complaisance de leur communiquer ses projets, puisse disgracier ses pauvres Ministres.

La Minerve, passant de la fureur à la léthargie, semblait pendant quelque temps s'être calmée et nous laissait en repos. Mais la voilà de nouveau courant les rues et nous jetant comme une Ménade son injurieuse parole. Elle m'accuse d'athéisme. Cependant je puis lui certifier que je ne lis jamais son grimoire quotidien sans me signer de mes trois doigts ainsi que tout bon Orthodoxe doit le faire. — Voyez comme elle verse son venin sur M. Rizo... Malheur à lui d'être Ministre, et surtout d'occuper quatre fauteuils ministériels ! Qui osera prendre sa défense ? Tout le monde rendra justice au Journaliste et déposera la boule noire dans l'urne contre le Ministre. Il suffit d'approcher le Pouvoir pour que la Presse vous déchire à belles dents... Mais je me tais ; car pour ses péchés, pour les miens et pour ceux de beaucoup d'autres, M. Rizo est affligé de quatre Ministères ; et depuis quatre ans le citoyen Antoniadès dirige un Journal dans lequel, il est vrai, il a insulté et calomnié outre mesure, mais où il a aussi

ἐπιποφάντησι καὶ ὕβρισι πολλάκις πολλοῦς, ἔφαλεν ὁμοίως ὁ χριστιανὸς καὶ τινα Τροπάρια πρὸς τὴν ἀγαπητὴν μας Βουλὴν, καὶ διὰ τοῦτο χριστιανικώτατα τὸν συγχωρῶ καὶ αὐτὸς ἐγὼ δι' ὅσα ἔγραψεν ἄδικα θέματα κατ' ἐμοῦ.

Ὁ Σωτὴρ πλέκει στέφανον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἰδίου Ἀρχηγοῦ τῆς Χωροφυλακῆς, τὸν ὁποῖον πρὸ μικροῦ προσέβαλε, καὶ οὐδύρεται διὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιστροφὴν του εἰς Παυρούσαν. Ἀνεξήγηστα τὰ Μυστήρια τοῦ πατριωτισμοῦ του! Ὁ Σωτὴρ πᾶσαν στιγμὴν, ὡς φαίνεται, λαμβάνει ἐμπνεύσεις νέας. Ἕλληνας ἄλλοτε φανατικὸς, δὲν θέλει ψυχρὴν γεννητὴν Παυρούσαν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Παυρούσαν ἄλλοτε ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, εἶν' ἔτοιμος νὰ ὑπερασπισθῆ ὅλους τοὺς Παυρούσαν τοῦ κόσμου καθ' ὅλης τῆς Ἑλλάδος. — Ἄγνωστον παρατηρητὴς τῶν κινήσεων τοῦ Κυρίου Κουντουριώτου, παρακρύπτει τὴν δι' ὀλίγας ἡμέρας χαρμὸσύνον του μεταβάσιν εἰς Ἰδρανῶν; ἠλευθερὴν πατριωτικὴν του ἀπόφασιν διὰ νὰ μὴ παρευρεθῆ τάχα εἰς τὴν κηδείαν τῆς Ἐλευθεροτυπίας. Ἄλλ' ὁ φόνοσ τῆς Θεᾶς αὐτῆς, ἂν, ὁ μὴ γένοιτο! συμβῆ, δὲν θέλει ἐκτελεσθῆ παρὰ εἰς τὸ Κατάστημα τοῦ Συμβουλίου, τοῦ ὁποῖου τὰς κλεῖς κρατεῖ ὁ Κύριος Κουντουριώτης, καὶ αὐτοσ μόνον μετὰ τῶν συναδελφῶν του θέλει τὴν ἀποκεφαλίσαι. Ἐπειτα δὲ ὁ Κύριος Κουντουριώτης, ὁ ὑπέρμαχος αὐτῆς, φεύγων εἰς τὴν αὐτὴν στιγμὴν, δὲν ὁμοιάζει στρατιώτην, ὅστις μίαν ὥραν πρὸ τῆς μάχης λειποτακτεῖ; . . Πλὴν ὁ Σωτὴρ ἀστεϊεύεται, ἢ μάλλον εἰπεῖν συνεθίζει νὰ φανεύῃ ἐκείνοσ, τοὺς ὁποῖουσ φαντάζεται πολιτικούς φίλουσ του, διὰ νὰ λαμβάνῃ ἔπειτα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ προσφέρῃ ἐπὶ τοῦ νεκρικοῦ κραββάτου τὸν ἐπιτάφιόν των. . .

Ἐδῶ παύω, ἐπειδὴ ὁ Σωτὴρ μὲ κεφαλαϊώδη θεοχάρματα γράμματα εἰς τὸ δημόσιον ἀναγγέλλει ὅτι κατὰ τὰς ὁποῖασ

en bon chrétien psalmodié sa prière pour la Constitution ; aussi en bon chrétien moi-même je lui pardonne tout ce qu' il a écrit d' absurde contre moi.

Le Sauveur tresse une couronne qu' il dépose sur la tête de ce même Chef de la Gendarmerie qu' il a d'abord attaqué, et se lamente sur son départ pour la Bavière. ὁ Sauveur, que les Mystères de ton patriotisme sont impénétrables ! On ne sait vraiment d' où lui viennent ses inspirations. Tantôt, Grec fanatique, il se déchaîne en faveur des Grecs contre tous les Bava-rois. Tantôt, Bava-rois de pied en cap, il est prêt à défendre tous les Bava-rois du monde envers et contre tous les Grecs. — Observateur vigilant de tous les pas de M. Coundurioti, il annonce que le prochain retour de celui-ci à Hydra n' est qu' une décision patriotique afin de ne pas assister aux funérailles de la Liberté de la presse. Mais si la Déesse doit être condamnée à mort, la sentence ne peut être prononcée que par le Conseil d' État dont M. Coundurioti tient la clef, et lui seul avec ses confrères peut la guillotiner. Et puis, si c' était vrai, M. Coundurioti, quittant son poste dans un pareil moment, ne ressemblerait-il pas à un soldat qui déserte la veille de la bataille?.. Mais le Sauveur plaisante en tout cela, ou plutôt il est possédé de la manie d' assassiner ceux qu' il lui plaît d' appeler ses amis politiques, afin de se donner ensuite la satisfaction de prononcer leur oraison funèbre . . .

Je termine ici, puisque le Sauveur nous annonce en majuscules éclatantes que d' a près des nouvelles qu' il a reçues les vœux de la Grèce se

ἔχει θετικὰς εἰδήσεις αἱ ἐνχαὶ τῶν Ἑλλήνων εἰσηκου-
σθησαν. Μὴ ἀμφιβάλλων λοιπὸν ὅτι ὁ βασιλεὺς μας Ὄθων
συνέταξε διὰ τὴν Ἑλλάδα συνταγματικὸν Χάρτην, τὸν ὁποῖ-
ον θέλει μᾶς προσφέρει ἐπανερχόμενος, τρέχω νὰ φωτίσω
τὰ παράθυρα δια τῆς οἰκίας μου καὶ νὰ ἐξοδεύσω τὸ τελευ-
ταῖον εἶλαιον τοῦ πίθου μου διὰ τὴν δόξαν τοῦ Συντάγ-
ματος.

sont enfin accomplis. Et moi, dans la douce
persuasion que c'est une Charte constitutionnelle que
le roi vient de rédiger pour nous et qu'il va nous l'
apporter, je cours illuminer ma maison et dépenser
en huile mon dernier sou pour fêter la Consti-
tution.

Κύριοι τῆς Ἀθηνᾶς, τῆς Ἐλπίδος, τοῦ Σωτῆρος καὶ τῆς Ἀναγεννηθείσης, ἀνακωχὴν μίαν στιγμὴν! Αἱ βρονταὶ τῶν πυροβόλων σας μοῦ ἐξεκώφρανον τὰ ὦτα καὶ ὁ καπνὸς τῆς πυρίτιδός σας μοῦ κατεσκότησε τὰ ὄμματά. Ἄς παύσωμεν ὀλίγον τὸν πόλεμον, διὰ νὰ ἰδῶμεν ἐν εἰρήνῃ καὶ ἡσυχίᾳ τί θέλομεν ὅλοι καὶ ποῖα τὰ αἰτία τῶν δεινῶν μας.

Ἡ ἔφημεριδογραφία εἶναι ἱερὸν ἔργον· δὲν πρέπει νὰ χρησιμεύῃ οὔτε ὡς μέσον ἐκδικήσεως εἰς ἀνθρώπους ἀναγκασθέντας νὰ δεχθῶσι διπλωματικὰς ἀποστολάς μακρὰν τῆς Ἑλλάδος, τὴν ὁποίαν κατεσπάραττον, καὶ ζητοῦντας ἔτι νὰ κηρμίνισωσιν ἐκ θεμέθλων τὴν Πολιτείαν, οὔτε ὡς ὄργανον δοξομανίας εἰς χεῖρας ἐνός, τὸν ὁποῖον ἡ κοινωνία μας ἀποβάλλει καὶ κρίνει ἀνάξιον νὰ κατέχῃ ὅποιανδήποτε δημοσίαν θέσιν, οὔτε ὡς ὄπλον ὕβρεων καὶ συκοφαντιῶν εἰς ἄλλον, ὅστις, κύριον σκοπὸν ἔχων τὴν αὔξησιν τῶν συνδρομητῶν του, προσβάλλει ὅπως τύχῃ ὅλους τοὺς ἐν πράγμασι καὶ πολεμῇ ὅλα τὰ καθεστῶτα, μόνον διὰ νὰ τρέφῃ ἀδιακόπως τὴν περιέργειαν τοῦ κοινῆ καὶ νὰ τὸ φορολογῇ. Εἰρηνικὴ ἐν μέσῳ τῶν κυβερνώντων καὶ τῶν κυβερνωμένων, ἀναδεικνύουσα εἰς τοὺς πρώτους τὰς φυσικὰς καὶ ἠθικὰς ἀνάγκας τῶν δευτέρων, ἡ Δημοσιογραφία πρέπει νὰ τείνῃ ἀκαταπαύστως εἰς τὸ νὰ συμβιβάσῃ τὸ παρὸν μὲ τὸ μέλλον, τὰ πράγματα μὲ τὰς ἰδέας, καὶ τοιοῦτοτρόπως νὰ φέρῃ τὴν κοινωνικὴν ἁρμονίαν, χωρὶς τῆς ὁποίας καὶ αἱ μονιμώτεροι κυβερνήσεις ὑποσκάπτονται καὶ τὰ εὐτυχέστερα ἔθνη δυστυχοῦσι.

Messieurs de la Minerve, de l'Espérance, du Sauveur et de la Grèce Régénérée, trêve pour un moment, je vous prie! Le retentissement continuel de votre artillerie m' a assourdi, et son épaisse fumée m'aveugle. Suspendons un instant le combat, pour examiner en paix les motifs de nos maux et pour voir si ce sont les choses ou les hommes à qui nous devons nous en prendre.

Le Journalisme est une puissance trop sainte pour devoir servir d'arme offensive à ceux qui ont été obligés d'accepter des missions diplomatiques loin de la Grèce qu'ils tourmentaient et où ils veulent encore aujourd'hui bouleverser l'ordre social. Il ne doit pas être un instrument d'ambition entre les mains d'un homme que la société repousse comme indigne d'occuper aucun emploi, non plus qu'un moyen d'injure et de calomnie entre les mains d'un autre qui, dans le seul but d'augmenter le nombre de ses abonnés, attaque à tort et à travers toutes les choses établies et met à contribution le public dont il alimente ainsi la curiosité. Organe de paix et de conciliation entre les gouvernans et les gouvernés, son rôle est de faire comprendre aux premiers les besoins physiques et moraux des derniers, de tendre sans cesse à relier le présent à l'avenir, les faits aux idées, pour amener l'harmonie sociale, sans laquelle les gouvernemens les plus solides finissent par s'écrouler et les nations les plus heureuses tombent dans les plus grandes calamités.

Με ψυχρὸν καὶ ἀτάραχον νοῦν ἔρχομαι νὰ ἐκθέσω ἐν συνόψει τὴν πολιτικὴν τῆς Ἑλλάδος κατάστασιν.

Σήμερον ἡ Ἑλλὰς παρουσιάζει φαινόμενον μοναδικὸν εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν ἔθνων. Ἀφ' ἐνὸς μέρους Ὀρκωτοὶ Κριταί, Δημοτικὰ Συμβούλια καὶ ἀπεριόριστος πραγματικῶς Ἐλευθεροτυπία· ἀφ' ἐτέρου Δικασταὶ μετακινήτοί, Νομοθέται παρὰ τῆς Ἀρχῆς ἐκλεγόμενοι καὶ Ἰπουργοὶ ἀναύθινοι· ἐν ἐνὶ λόγῳ, θεσμοθεσίαι ἀντίθετοι πρὸς ἀλλήλας καὶ ὁμῶς συνυπάρχουσαι, ἡ ἔθνικὴ καὶ ἡ κυβερνητικὴ δύναμις ὄχι συγκερασμένα καὶ ὀργανικῶς συνεργαζόμενα πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ἀλλὰ διακεχωρισμένα καὶ θλιβερῶς ἀνταγωνιζόμενα πρὸς ἀλλήλας.

Ἄς ἐμβαθύνωμεν τώρα εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ εἰς τὰ ὀλέθρια ἐπακόλουθα τῆς ἀντενεργείας αὐτῆς τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων.

Οἱ Ἕλληνες ἀπολαύομεν σήμερον τὸ σύστημα τῶν Ὀρκωτῶν Κριτῶν, στηριζόμενοι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ ὅτι δύναται ἡ κοινωνία τὰ ἐκφράση κατὰ συνείδησιν τὴν παρὰ τῆς ἔξουσίας ἀμφισβητουμένην ἀλήθειαν. Ἡ θεσμοθεσία ὁμῶς αὐτῆ, ἣτις ἐπαναπαύεται εἰς τὴν κυριαρχίαν τῆς κοινωνίας καὶ εἶναι ἄμεσον αὐτῆς ἀποτέλεσμα, ἀπάδει πρὸς τὰ λοιπὰ Δικαστήρια ἐξαρτώμενα ὡς ἡ ἄλλη τοῦ Κράτους ὑπαλληλία ἐκ τῆς Ἀρχῆς. Ἐκ τούτου τί συμβαίνει; Ὅσάκις αἱ δικαστικαὶ ἀποφάσεις φαίνονται ὠφελοῦσαι τὸ Ἰπουργεῖον καὶ τείνουσαι πρὸς ὑποστήριξίν του, πάντοτε ἡ Ἐλευθεροτυπία θέλει στιγματίζει τὰ Δικαστήρια ὡς κυβερνητικὰς Ἐπιτροπὰς, καὶ ἂν αὐτὰ ἐξεπλήρωσαν τὰ χρέη των καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν· θέλει δὲ πάλιν ἀνυψώνει καὶ δοξάζει τὰς ἐναντίας ἀποφάσεις των, καὶ ἂν δι' αὐτῶν παρεβιάσθη ὁ νόμος ἡ παρεμorfώθη. Θέλετε παράδειγμα τούτου πρόσφατον; Τὸ Πρω-

C'est avec calme et sang froid que je vais tracer une esquisse de l'état politique de la Grèce.

La Grèce présente aujourd'hui un phénomène inouï dans les fastes des nations. D'une part un Jury, des Conseils communaux et la Liberté de la presse s'exerçant sans aucune restriction; d'un autre côté des Juges amovibles, un Corps législatif choisi par le gouvernement et des Ministres non responsables; en un mot, des institutions opposées les unes aux autres et cependant co-existantes, et les puissances nationale et gouvernementale s'entre-choquant toujours au lieu d'être tempérées l'une par l'autre.

Tâchons maintenant d'approfondir les causes et les tristes conséquences de cet état de lutte, dans lequel se trouvent en Grèce les puissances sociales.

Nous jouissons de l'institution des Jurés, fondée sur le principe que la société peut prononcer suivant sa conscience une confirmation de la vérité, quand elle est contestée par le Pouvoir. Mais cette institution, basée sur la souveraineté nationale, fait contraste avec notre Magistrature qui comme les autres Employés dépend du Pouvoir. Il résulte de-là que, lorsque les Tribunaux prononcent une sentence qui se trouve être en faveur du Ministère, la Liberté de la presse ne manque jamais de le flétrir comme des Commissions gouvernementales, lors même qu'ils auraient jugé avec la plus stricte observation de leur devoir; et en vertu de la même raison la Presse est toujours prête à élever jusqu'aux nues toute décision judiciaire qui se trouve en opposition avec les intentions du Pouvoir, lors même que dans cette occasion la loi aurait été violée ou mal interprétée. Si l'on veut un exemple de ce fait, qu'on voie le procès du Sauveur. Le Tribunal Correctionnel confor-

τοδικίον τῶν Ἀθηνῶν καταδικάζει τὸν Σωτῆρα δυνάμει τοῦ νόμου ὡς ὑβριστὴν καὶ λοιδοροῦν. Ὁ Ἄρειος Πάγιος ἀκυρόνει ἐναντίον τοῦ νόμου τὴν ἀπόφασιν τοῦ Πρωτοδικείου. Μ' ὄλον τοῦτο ὁ μὲν Κ. Δημήτριος Δινιὴν κινδυνεύει νὰ κατακριθῆ ὡς φιλοτύραννος, ὁ δὲ Κ. Χριστόδουλος Κλονάρης ὑπομει-
διᾷ ἐπαινούμενος ὡς ἄλλος Ἄγγλων τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ Ἕλληνες ἀπολαύομεν σήμερον Δημοτικὰ Συμβούλια, δηλαδὴ τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ἐκλεγώμεν κατὰ τόπους τοὺς Ἀντιπροσώπους μας πρὸς συζήτησιν τῶν κοινοτικῶν συμφε-
ρέντων. Δυναίμει ὅμως τῆς ἀρχῆς ταύτης ἀναγνωρίζομένης παρ' αὐτοῦ τοῦ νόμου, ὅτι οἱ ἐκλεκτοὶ τοῦ λαοῦ εἶναι οἱ ἀξι-
ώτεροι νὰ ἀρχώσι καὶ ὅτι δακαίως ἔχουν τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ κοινοῦ, τί παράδοξον ἂν ὁ Τύπος καθ' ἡμέραν ζητῆ νὰ ἐπεκτείνῃ τὰς αὐτὰς βάσεις τοῦ κοινοτικοῦ συστήματος καθ' ὄλον τὸ Κράτος καὶ νὰ οἰκοδομήσῃ ἐπ' αὐτῶν τὴν γενικὴν τοῦ ἔθνους κυβέρνησιν; Τί παράδοξον ἂν ζητῆ Βουλὴν ἐθνικὴν καὶ δὲν ἀρχῆται εἰς τὸ ἐκλεγθὲν παρὰ τῆς Ἐξουσί-
ας Συμβούλιον τῆς Ἐπικρατείας; Ἐκ τούτου λοιπὸν ὁ ἀκα-
τάπυστος διαπληκτισμὸς τῶν ἰδεῶν καὶ τῶν πραγμάτων, ἡ πολιτικὴ τοῦ ἔθνους συνείδησις μετέωρος καὶ ἀόριστος, ἡ καχεξία τῶν κυβερνωμένων καὶ ἡ ἀδυναμία τῶν κυβερνω-
των, οἵτινες, μὴ τολμῶντες νὰ προσκρούσωσιν εἰς τὴν λογικὴν ἀλήθειαν, θυσιάζουσιν εἰς αὐτὴν τὸ σωτήριον κράτος τῶν νόμων.

Οἱ Ἕλληνες ἀπολαύομεν σήμερον τὴν Ἐλευθεροτυπίαν, ἡ-
τις, ἂν καὶ δὲν ἐρμηνεύῃ πάντοτε τὴν κοινὴν γνώμην, καυ-
χᾶται ὅμως ἀδιακόπως ὅτι εἶναι ἡ καθαρωτέρα ταύτης ἀπόρροια. Ὅθεν θέλει καὶ αὐτὴ νὰ ἐγκαθίσθῃ μεταξὺ τῶν ἄλ-
λων ἐθνικῶν θεσμοθεσιῶν, θέλει νὰ ἐξευγενισθῇ λαμβάνου-
σα μέρος εἰς τὰς νομοθετικὰς συζητήσεις καὶ προανακρίνου-

mément à la loi condamne ce Journal pour délit d'insulte, et l'Arcopage au contraire sans tenir compte de la loi casse cette sentence. Cependant M. D. Aignan court risque de passer pour un suppôt du despotisme, tandis que M. Chr. Clonares triomphe et se donne des airs d'un autre Henrion de Pansay.

Nous jouissons de l'institution des Conseils communaux, c'est-à-dire du droit de choisir dans les localités des représentans chargés de soutenir et de discuter les intérêts respectifs de chaque Commune. Mais en vertu de ce principe reconnu par la loi elle-même, que les élus du peuple sont les hommes les plus propres à le gouverner, est-il étonnant que la Presse veuille tous les jours étendre le système des Conseils municipaux et faire arriver le pays à être gouverné par un Pouvoir représentatif? Est-il étonnant qu'elle demande un Corps législatif élu par le gouvernement? De-là ce conflit perpétuel des faits et des idées, cet ébranlement de la conviction générale en matière politique, ce malaise des gouvernés et cette impuissance des gouvernans qui, n'osant s'élever contre la vérité et la logique, lui sacrifient l'autorité salutaire des lois.

Nous jouissons de la Liberté de la presse qui, quoiqu'elle ne soit pas toujours l'interprète de l'opinion publique, se vante pourtant sans cesse d'en être la plus pure émanation, de façon qu'elle veut prendre place aux rangs des institutions nationales et s'ennoblir en prenant part à la discussion des lois, avant même qu'elles ne soient publiées. Mais, comme en l'absence d'un Corps représentatif, en l'absence de la discussion libre et publique de la Tribune

σα τοὺς νόμους τοῦ Κράτους. Ἀλλ' ἵπειδὴ, μὴ οὐσης Βουλῆς, μὴ ὄντος Βήματος φανεροῦ ἐλευθέρων συζητήσεων, ἰνεργεῖται αὐτὴ μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν νόμων, ὀργίζεται διὰ τοῦτο, ἐπιπίπτει κατὰ τῆς Κυβερνήσεως μὴ τὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἐδημιούργησεν αὐτὸς ὁ νόμος, προκηρύττει τὴν ἀνάγκην τῆς συζητήσεως τῶν γενικῶν συμφερόντων ἀπὸ ἀνδρας ἐκλεγόμενους παρὰ τῶν κυβερνωμένων, ζητεῖ λόγον τῶν πράξεων τῶν ἀπὸ τούτων κυβερνωμένων καὶ ἀγανακτεῖ διατὶ ἡ μὲν Ἀρχιγραμματεία νὰ ἦναι ἀνεύθυνος, τὸ δὲ Ἰπουργεῖον νὰ ἔχῃ τὴν μόνον εὐθύνην τῆς ἐκτελέσεως τῶν νόμων καὶ διαταγμάτων.

Τοῦτον εἶναι τὸ σημερινόν μας Πολίτευμα. Ἐὰν δὲ ἀπλῶς ἐμπορικὴ τις ἐταιρεία δὲν δύναται νὰ προβῇ χωρὶς τῆς συμπράξεως καὶ ἀρμονίας τῶν μελῶν τῆς, πῶς εἶναι δυνατόν ὁλόκληρος πολιτικὴ κοινωνία νὰ εὐημερήσῃ ἐν ᾧ ἐμφωλεύουσιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἑτερογενῆ καὶ συγκρουόμενα στοιχεῖα;

Ὀρκωτοὶ Κριταὶ ἀντιπροσωπεύοντες τὴν συνείδησιν τῆς κοινωνίας καὶ Δικασταὶ μετακινητοὶ δημιουργούμενοι παρὰ τῆς Κυβερνήσεως, Δημοτικὰ Συμβούλια ἐκλεγόμενα παρὰ τοῦ ἔθνους καὶ νομοθετικὸν Σῶμα καθιδρυμένον παρὰ τῆς Ἀρχῆς, Ἐλευθεροτυπία, ἥτις, δημηγοροῦσα ἐν ὀνόματι τοῦ ἔθνους, ἀνακρίνει τὰς πράξεις τῶν Ἰπουργῶν καὶ Ἰπουργεῖον ἀνεύθυνον ὡς πρὸς τὴν κοινωνίαν, κυκεῶν θεσμοθεσιῶν σεσωρευμένων μιᾶς ἐπὶ τῆς ἄλλης, ἀλλ' ἀσυγκράτων καὶ πολεμίων, ἰδοὺ ἡ παρούσα τοῦ Πολιτεύματός μας κατάστασις.

Αἱ θεσμοθεσίαι μας κείνται εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος μεμονωμέναι καὶ τμηματικαὶ ὡς αἱ στῆλαι καὶ τὰ κιονόκρανα τῶν ὠραίων μνημείων τῆς Ἀρχαιότητος. Αἰωνία δόξα καὶ τιμὴ εἰς τὸν Ὀθωνα, ἂν τὰς ἀνεγείρῃ καὶ ἀναπληρώσῃ τὰς ἑλλείψεις των! Ἡ χεὶρ αὐτοῦ μόνη δύναται νὰ κατεργάσῃ

législative, le contrôle de la Presse ne peut s'exercer qu'après la promulgation des lois, elle s'irrite alors, attaque le gouvernement avec les armes que la loi a créées, proclame la nécessité de la discussion des intérêts généraux par les élus de la nation, exige que les gouvernans soient responsables de leurs actes et s'indigne de l'inviolabilité de la Chancellerie tandis que le Ministère n'a que la responsabilité de l'exécution des lois et des ordonnances.

Telle est actuellement l'organisation politique de la Grèce. Cependant, s'il est reconnu que la moindre société industrielle ou commerciale ne saurait se maintenir sans le concours harmonique de chacun de ses membres, comment peut-on se flatter qu'un État puisse prospérer tant qu'il renferme en lui des éléments hétérogènes qui se combattent continuellement?

Un Jury représentant la conscience de la société et des Juges amovibles élus par le Pouvoir; des Conseils communaux choisis par la nation et un Corps législatif installé par le gouvernement; la Liberté de la presse qui, en haranguant le peuple, l'excite contre l'administration et un Ministère non responsable envers la nation; en un mot, un assemblage d'institutions entassées les unes sur les autres, mais absolument incohérentes et sans liaison entre elles, voilà la Grèce.

Nos institutions gisent sur le sol classique de la Grèce fractionnées et en désordre comme les débris des monumens de notre antique gloire. Honneur au roi Othon, s'il parvient à les relever, à leur donner un ensemble et une relation d'ordre et de sagesse! Il n'y a que sa main qui puisse mettre fin à nos convulsions morales, aux secousses si douloureuses de notre naissante société. Ce n'est ni Abel, ni Wrède,

τὸν σάλον τῆς κοινωνίας μας. Δὲν εἶναι ὁ Ἄβελ, ἢ ὁ Βρῆδ, ἢ ὁ Μίγγ, ἢ ἄλλος τις αὐθέντης τοῦ Σωτήρος, οἵτινες θέλουν φέρεи τὴν γαλήνην εἰς αὐτὸ τὸ Κράτος. Δὲν εἶναι ὁ Κωλέττης, δὲν εἶναι ὁ Μυροκορδάτος, οἵτινες, ἐλατῆρες ἀναγκαῖοι καὶ σήμερον ἐλλείποντες, ἀφίνουσι ἀτελεῖ τὴν κυβερνητικὴν μηχανήν. Δὲν εἶναι ὁ Ἀρμανσπέργης, ἢ ὁ Φρέης, πρῶτης μας συζητήσεως ἀντικείμενα. Εἶναι αἱ ἀντιφατικαὶ αὐταὶ θεσμοθεσίαι μας, αἵτινες δὲν δύνανται νὰ ὑποστήσωσι τὰς προσβολὰς τοῦ ὀρθοῦ λόγου. Ἀνεκύψαμεν μόλις ἀπὸ πτωσῶν παυαρικῆς κατακτήσεως, καὶ δὲν ἔχομεν ἔτι δύναμιν νὰ φέρωμεν εἰς τέλος τὸ ἐθνικὸν μας οἰκοδόμημα. Εὐρισκόμεθα μεταξὺ ἐρειπίων κατακρημισθέντος συστήματος καὶ στύλων κτιρίου ἀτελειώτου· εἰς κἀνὲν δὲ τούτων δὲν δυνάμεθα νὰ εὐρωμεν στέγασμα ἐναντίον τῶν χειμῶνων.

Ὁ ἀθάνατος Λαφαγέττης, θέλων εἰς τὰ 1830 νὰ συμβιβῶσθαι τὰς ἀναμνήσεις τοῦ παρελθόντος μὲ τὰς ἀπικιτήσεις τοῦ ἐνεστῶτος, ἐφαντάσθη νὰ καθιδρύσῃ Μοναρχίαν μὲ δημοκρατικὰς θεσμοθεσίας. Ὅσοι ἐγνώριζον καλῆτερα τὸν ὄργανισμὸν πάσης κυβερνητικῆς μηχανῆς δὲν ἐπέισθησαν τότε εἰς τοὺς λόγους τοῦ ἥρωος τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀμερικῆς· καὶ τῷ ὄντι τὰ πράγματα κατέψευσαν τὰς ἐλπίδας του. Ἀλλ' ἡμεῖς σήμερον εἶναι ποτὲ δυνατόν νὰ πραγματοποιήσωμεν τὴν πατριωτικὴν εὐχὴν τοῦ Λαφαγέττου μὲ Μοναρχίαν ἔχουσαν κατὰ μέγα μέρος ἀπολύτους τύπους;

Ἡ Ἐλπίς, ὡς φαίνεται, συναισθάνεται καὶ αὐτὴ ὅτι, καθ' ὅσον ἀφορᾷ τὴν σύνθεσιν τοῦ Ἰπουργείου, τὸ περὶ προσώπων ζήτημα εἶναι ἐπουσιῶδες. Ἀλλὰ δὲν συμερίζεται ἀρά γε τὰς ἐχθροπαθείας τοῦ Σωτήρος, ὅταν ἀποδίδῃ τὴν ἀνησυχίαν, ἥτις κατατρέπει τὴν κοινωνίαν μας, εἰς μόνον τὸ ἄτομον τοῦ Ἀρχιγραμματῆως; Ἰποκεκρυμμένως πως δὲν λέγει ὅτι ὁ Ἀρ-

ni Mieg, ni aucun des patrons du Sauveur qui pourrâ ramener le repos en Grèce. Ce n'est pas l'absence de Coletti ou de Mavrocordato qui laisse la machine gouvernementale comme privée de son moteur. Ce n'est pas non plus sur le Comte d'Armansperg ou sur M. Frey que nous devons faire retomber la responsabilité de notre situation. Le vice est dans nos institutions contradictoires qui ne peuvent pas même supporter l'examen du bon sens. Nous venons de nous dégager des décombres de la conquête bavaoise, et nous n'avons pas assez de force pour achever notre édifice national. Nous nous trouvons parmi les ruines d'un système écroulé et les premières colonnes d'un édifice nouveau. Mais ni d'un côté ni de l'autre nous ne pouvons trouver d'abri contre la tempête.

Lafayette d'immortelle mémoire, voulant en 1830 concilier les réminiscences du passé avec les exigences du présent, imagina de fonder une Monarchie entourée d'institutions républicaines. Ceux qui connaissent mieux l'ensemble des ressorts d'un gouvernement ne crurent point aux prédictions du héros des deux mondes; et en effet les résultats démentirent ses espérances. Mais serait-il possible de réaliser aujourd'hui en Grèce les rêves patriotiques de Lafayette avec une Monarchie revêtue en grande partie de formes absolutistes?

L'Espérance paraît bien convenir qu'en ce qui concerne la formation du Conseil ministériel la question des personnes est secondaire. Mais ne partage-t-elle pas les animosités du Sauveur, quand elle n'attribue le malaise social qui nous travaille qu'à la personne de l'Archichancelier? D'une manière détournée ne donne-t-elle pas à entendre que c'est le Comte d'Armansperg qui s'oppose à l'établissement

μανσπέργης παρεμποδίζει σήμερον τὴν σύστασιν συνταγματικῆς Μοναρχίας, μὴ φρονῶν ἑαυτὸν ἰκανὸν νὰ συνεργασθῆ μετὰ κοινοβουλευτικὸν Σῶμα, ἐπειδὴ δὲν γνωρίζει τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν; Ἄς συστήσῃ ὁ Ὄθων Βουλὴν, καὶ ὁ Ἄρμανσπέργης, ἂν ἀληθῶς ἦναι φιλέλληνας, χρεωστῆ νὰ μὲν Σύμβουλος τοῦ ἢ Πρόεδρος Ἰπουργείου ἀνευ Χαρτοφυλακίου. Δόξα αἰωνία περιμένει αὐτὸν, ἂν συνεργήσῃ εἰς τὴν ῥύθμισιν ἐλευθέρως Πολιτείας. Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῆς Ἐλπίδος. Ἄλλ' ὧς πρὸς τὸν Ἄρμανσπέργην ἰδιαίτερος. . .

Ὁ Ἄρμανσπέργης. . . — Σιωπή! (μὲ λέγουσιν) δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὸν προσβάλῃς. Δὲν εἶσαι σὺ Πρέσβυς μετὰ μισθὸν τεσσαράκοντα ἢ πενήκοντα χιλιάδων δραχμῶν, ὥστε νὰ ὑποστηρίξῃς μετὰ ἀδράν δαπάνην Ἐφημερίδα ὑβριστικὴν κατ' αὐτοῦ. —

Ὁ Ἄρμανσπέργης. . . — Σπράγισε τὸ στόμα σου! δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὸν τοξεύῃς τὰ σατυρικά σου βέλη. Δὲν εἶσαι σὺ, ὅστις, ἀπ' οὗ εἰς τὴν ἔθνην καὶ εἰς τὸν Σωτῆρα ἔπλεξε; ἀειθαλεῖς στεφάνους διὰ τὴν κεφαλὴν του, ἔλαβες δ' ἄσας μεγάλας ἀνταμοιβὰς τοῦ πατριωτισμοῦ σου ἐπρόσμενες ἀπὸ τὸν Πρόεδρον κατ' ἀρχὰς τῆς Ἀντιβασιλείας καὶ ὕστερον ἀπὸ τὸν Ἀρχιγερματία. —

Ὁ Ἄρμανσπέργης. . . — Φάγε τὴν γλῶσσαν σου! δὲν ἔχεις δικαίωμα νὰ τὸν πολεμήσῃς. Δὲν εἶσαι σὺ, τὸν ὁποῖον ἐπῆρεν ἀπὸ τὴν χεῖρα νέον ἄγνωστον καὶ ἀνεβίβασεν εἰς Ἰπουργήματα, ὥστε, μετὰ τὴν ἀριστερὰν λαμβάνων τὸν μισθὸν σου, μετὰ τὴν δεξιὰν νὰ γυμνάζῃς κατ' αὐτοῦ τὸν ἐλεύθερον κάλαμόν σου. Δὲν εἶσαι σὺ, ὅστις, ὀρμώμενος ἀπὸ τὸ καλῶς ἐφωδιασμένον πικρὸν αὐτοῦ φρούριον τῆς οἰκίας σου, νὰ δύναισαι ἀκινδύνως καὶ βωμάλειως νὰ τὸν κτυπῆς. —

Ὁ Ἄρμανσπέργης. . . — Βουβάσου, θεομπαίκτη! δὲν ἔχεις

d'un gouvernement constitutionnel, se croyant, comme il ne sait pas la langue du pays, hors d'état de prendre une part bien active dans les discussions d'un Corps représentatif? Que le roi Othon établisse une Chambre de Députés, et le Comte d'Armanberg, s'il est réellement philhellène, doit demeurer ou son Conseiller ou Président du Ministère sans portefeuille. Il rattachera son nom à la gloire de la Grèce, s'il coopère à l'établissement définitif de l'ordre et de la liberté dans notre patrie. Voilà tout ce que j'avais à dire de l'Espérance. Mais quant à ce qui est du Comte d'Armanberg en particulier. . .

Le Comte d'Armanberg. . . — Silence, me dit-on; tu n'as pas le droit de le critiquer. Tu n'es pas Ambassadeur à gros appointemens pour soutenir à grands frais un Journal qui lui adresserait des injures quotidiennes. —

Le Comte d'Armanberg. . . — Ferme ta bouche; tu n'as pas le droit de lui lancer tes traits satiriques. Ce n'est pas toi qui, après avoir tressé dans le National et le Sauveur des guirlandes pour en orner sa tête, n'as pas manqué d'obtenir toute la récompense de ton patriotisme d'abord par le Président de la Régence, puis par le grand Chancelier. —

Le Comte d'Armanberg. . . — Mais tais-toi donc; tu n'as pas le droit de le combattre. Est-ce toi que le Comte a rencontré jeune homme obscur, qu'il a élevé aux emplois et qui, tout en recevant de la main gauche tes appointemens, puisses de la droite donner champ à ta plume? Est-ce toi qui, retranché dans ta famille bien approvisionnée par les soins du Comte, puisses, sans beaucoup risquer, décharger contre lui ta grosse artillerie? —

Le Comte d'Armanberg. . . — Chut encore une

δικαίωμα νὰ τὸν κατασπαράττης. Δὲν εἶσαι σὺ, ὅστις ἐξή-
τησες μὲ ἀναφορὰς ταπεινὰς αὐξήσῃν τοῦ μηνιαίου σου καὶ
τὴν ἐπέτυχες. Σὺ δὲν ζητεῖς γῆν. Σὺ δὲν ζητεῖς Σταυρούς.
Σὺ πρὸς αὐτὸν δὲν ἔβαλες μισοίτην κἀνένα Πρέσβυν ξένης
Δυναμείας. —

Δούλοι σεῖς, ὅσοι ἐτρέμετε εἰς Ναύπλιον νὰ διαβῆτε
τὴν ὁδὸν τοῦ Ἄβελ διὰ νὰ μὴν ἐξυπνίσῃ ὁ ἦχος τῶν βημά-
των σας τὸν εὐερεθιστόν σας αὐθέντην· σεῖς, ὅσοι ἐφοβεῖσθε
ν' ἀποκριθῆτε μ' ἓνα στεναγμόν σας εἰς τὰ οἰκτρὰ παράποννα
τῶν εἰς τὰς φυλακὰς ἀποθνησκόντων προμάχων τοῦ ἀγῶνος!
προτείνετέ μας εὐσυνειδήτως σχέδιον ἐθνικῆς εὐτυχίας, καὶ
πρῶτος ἐγὼ ρίπτω, ἂν πρέπη, τὸν λίθον μου κατὰ τοῦ ξένου...
Ὁ λίθος αὐτὸς θέλει ριφθῆ καὶ ἀπὸ χεῖρα ὄχι δούλην, ὄχι μι-
σθωτὴν, ὄχι ἀγνώμονα, ἀλλ' ἐλευθέραν, ἀλλὰ ξένην παντὸς
ἰδιοτελοῦς σκοποῦ . . .

Πλὴν ἀκούω ἤχον ταχυδρομικῆς σάλπιγγος . . . Ἐπὶ φο-
ράδος ἰσχυρῆς, ἀντιζήλου ἀξίας τῆς ροσσιανῆς, ὁ Ταχυδρό-
μος εἶναι εἰς τὴν θύραν μου. Εἰς τὸ δισάκκιόν του ἔχει,
λέγει, γράμματα ἐπίσημα πρὸς ἐμέ. Μὲ συγχωρεῖ ὁμως
οὔτε καιρὸν, οὔτε περιέργειαν ἔχω νὰ τ' ἀνοίξω τώρα. Ἴσως
ρίψω αὔριον ἐν βλέμμα εἰς αὐτὰ καὶ ἀποκριθῶ, καθὼς πρέ-
πει, πρὸς τὸ Ἰπουργεῖον, παρὰ τοῦ ὁποίου στέλλεται.

Πρὸς δὲ τὸν Σωτῆρα, ἐπειδὴ καθ' ἣν στιγμήν μὲ δίδε-
ται νωπὸς καὶ δροσεροβρεγμένος ἔτυχε νὰ ἔχω ἀνὰ χεῖρας
τὸν Πλούταρχον, ἀπευθύνω μόνον τὸ ἀκόλουθον ἀνέκδοτον
τοῦ φιλοσόφου τῆς Χαίρωνείας. « Εἰς τὴν Λακεδαίμονα, ἀ-
κόλαστός τις ἄνθρωπος ἐπρόβαλε γνώμην ἀρμόζουσαν, ἀλλ'
ὁ δῆμος τὴν ἀπέρριψεν· οἱ δὲ ἔφοροι ἐκλήρωσαν ἓνα τῶν
γερόντων καὶ τὸν ἐπρόσταξαν νὰ εἰπῇ τὸν αὐτὸν λόγον, με-
τακεράσαντές τον τρόπον τινὰ ἐκ ῥυπαροῦ εἰς καθαρὸν ἀγ-
γεῖον διὰ νὰ γένη εὐπρόσδεκτος. »

fois, impie; tu n'as pas le droit de t'acharner contre
lui. Ce n'est pas toi qui lui as demandé par d'hum-
bles pétitions une augmentation de traitement et
qui l'as enfin obtenue. Tu ne lui demandes pas que
je sache ni terres ni décorations. Tu ne t'es pas servi
près de lui de l'intervention d'un Ministre étranger.—

Esclaves, vous qui trembliez, en traversant à Nau-
plie la rue d'Abel, de peur que vos pas ne réveillassent
votre maître irascible; vous qui craigniez de répon-
dre par un soupir aux sanglots des défenseurs de
notre liberté mourant dans les cachots; proposez, si
vous le pouvez, un projet d'organisation pour le bon-
heur national, et moi le premier je jeterai, s'il le faut,
la pierre contre l'étranger... Et cette pierre sera
lancée non point par une main servile, ingrate et sa-
lariée, mais bien par une main qui ne porte l'empreinte
d'aucunes entraves, par une main d'homme libre
et dans le cœur duquel l'égoïsme n'a jamais pénétré...

Mais j'entends sonner du cor... C'est le Courrier;
juché sur sa monture étique, digne rivale de la ros-
sinante, il est à ma porte. Il a, s'écrie-t-il, des let-
tres officielles pour moi. Je lui demande bien mille
excuses; mais je n'ai ni assez de tems ni assez de cu-
riosité pour les ouvrir. Demain peut-être aurai-je un
moment pour les parcourir et répondre convenable-
ment au Ministère qui l'expédie.

Quant au Sauveur, comme à l'instant où ilm'arri-
ve encore tout baigné de l'humidité de la presse je
suis à lire mon Plutarque, je lui adresse l'anecdote
suivante que cite le philosophe de Chéronée « A La-
cédémone, un homme de mauvaise vie ayant propo-
sé une opinion assez bonne, elle fut rejetée par le
peuple; et les Ephores tirèrent au sort parmi les
vieillards pour que celui qui serait désigné par le ha-
sard fût chargé de présenter la même proposition, de
même que l'on verse une liqueur d'un vase souillé
dans un vase pur pour ne pas révolter le goût de
celui à qui on l'offre. »

Ἐμβαίνων, ἔστρεψα κατὰ πρῶτον τὰ βλέμματα εἰς μίαν γωνίαν· ἐκεῖ ἔμπροσθεν σωροῦ Ἐφημερίδων ἐκάθητο γράφων πατριωτικὸν ἀναμφιβόλως ἄρθρον εἰς γνώρισός μου λογιώτατος, ὠχρὸς καὶ ἰσχνὸς ὡς ἡ ταλαίπωρος Ἑλλάς, τῆς ὁποίας τὸ σκελετῶδες σῶμα δὲν ἀφίουν οὐδὲ στιγμήν οἱ σφόδρα πατριῶται νὰ λάβῃ ὀλίγην σάρκα. Ἡ κόμη του ἤτον ἄνω κάτω, καὶ ἡ κεφαλή του ὁμοία εἰς τὴν εὐταξίαν μὲ τὴν Ἑλλάδα καθὼς αὐτοὶ φαντάζονται νὰ τὴν καταφέρωσιν.

Εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος ἐκράτει τὸν Ταχυδρόμον καὶ τὸν ἀνεγίνωσκε βρογχάζων εἰς πυλῦσαρκος Ἰπάλληλος.

Παρακεῖ συνδιελέγετο σπουδαίως εἰς ἐκ τῶν ἀποίκων τοῦ Πειραιῶς ἔμπορος Χῖος μετὰ τινος βιομηχανίου ἐπιχειρήσαντος νὰ συστήσῃ μεταξουργικῆς κατάστημα εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ μετ' ἄλλου γηραλέου γεωργικοῦ ζητοῦντος νὰ εἰσάξῃ τὴν σπορὰν τοῦ Ἰνδικοῦ καὶ τοῦ ὀπίου εἰς τὴν Ἀργολίδα.

Ἀμφίβαλλα ποῦ νὰ καθήσω, ὅτε ὁ Χῖος, ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ, « λάβε τόπον πλησίον μας » εἶπε·

« Δὲν ἀνέχομεν εἰς μίαν Κομματάρχου μας μερίδα,

Ἄλλ' εἰς ὅλην τὴν πατρίδα. »

« ὦ! (ἐφώναξε συγχρόνως, βάλλων ἐπὶ τοῦ ὠτίου τὸν κάλαμόν του καὶ ἀποτεινόμενος πρὸς ἐμὲ ὁ Δημοσιογράφος λόγιος.) Ἦμην ἔτοιμος νὰ σὲ καταχωρήσω μακρὴν πλατὺν εἰς τὸ Μαρτυρολόγιον τῆς Ἀθηνᾶς καὶ νὰ σὲ κατατάξω μὲ τοὺς χιλίους μας Μάρτυρας, τῶν ὁποίων ἄλλων στρεβλόνομεν τοὺς πόδας, ἄλλων τὰς χεῖρας, τέσσαρας τώρα χρόνος ὅπως ἠμπορῶμεν εἰ χριστιανοί. Ἄλλ' ἡ παρουσία σου ἀνέβα-

En entrant, je tournai les yeux vers un coin de la salle, où près d'un tas de Journaux était assis un homme de ma connaissance occupé à écrire et rédigeant sans doute quelque article patriotique. Pâle et décharné comme le squelette de la Grèce que nos ultralibéraux secouent avec tant de violence, il avait les cheveux en désordre, et sa tête offrait la parfaite image de la situation où ses pareils veulent réduire le pays.

De l'autre côté, un énorme Employé, largement étalé sur un siège, ronflait et lisait par intervalles le Courrier.

Plus loin, un des colons du Pirée, honnête négociant Chiote, s'entretenait avec un industriel entrepreneur d'une manufacture de soieries et un propriétaire qui se propose d'introduire en Grèce la culture de l'indigo et de l'opium.

Je balançais encore où je devais m'asseoir, quand le Chiote me dit: « Nous n'appartenons à aucune faction, mais à la patrie. Prenez donc place près de nous; nous vous y convions. »

« Ha! s'écria simultanément le publiciste, en s'adressant à moi et accrochant sa plume sur son oreille. J'étais prêt à vous mettre tout vivant dans le Martyrologe de la Minerve avec les mille victimes que nous tourmentons à qui mieux mieux depuis quatre ans. Mais votre présence me fait ajourner mon dessein. . . Cependant expliquez-moi, de grâce, ce qui me paraît une énigme. N'est-ce pas vous qui écriviez naguère contre la tyrannie? Pourquoi vous élè-

λε τὸν σκοπὸν μου... Αὔσε με, σὲ περκαλῶ, τὸ σίνιγμα.
 Δὲν εἶσαι σὺ, ὅστις ἕως χθὲς ἀκόμη ἔγραφες κατὰ τῆς τυραν-
 νίας; Διὰ τί μᾶς πολεμεῖς σήμερον τὴν Δημοσιογραφίαν;
 Διὰ τί δὲν ἐνόηεις τὴν φωνήν σου μὲ τὴν ἰδικήν μας ἐναν-
 τίον ὅλων αὐτῶν τῶν ὀλεθρίων καθεστῶτων; — Προκροῦ-
 σται νέοι, (τὸν ἀπεκρίθη,) ἐλπίζω κἄν ὅτι, πρὶν μ' ἀκούσε-
 τε τὸν πτωχόν, δὲν θέλετε μ' ἐξαπλώσει ἐπὶ τοῦ ἐφημεριδο-
 γραφικοῦ κραβδάτου σας διὰ νὰ συντέμετε ἢ νὰ ἐκτείνετε
 βασιανιστικῶς τὰ μέλη μου. Δὲν προσβάλλω ἐγὼ τὴν Δη-
 μοσιογραφίαν, ἀλλὰ τοὺς ὅσοι καταχρῶνται αὐτὴν, καθὼς
 πᾶς ἀληθὴς Χριστιανὸς, φοβούμενος μήπως ἀμαυρωθῇ τοῦ
 Χριστοῦ ἡ θρησκεία διὰ τὰς παρεκτροπὰς ἀκολάστων ἱερέων,
 ὀργίζεται κατ' αὐτῶν καὶ τοὺς στηλιτεύει. Οὐδ' ἐπιχειρῶ,
 καθὼς σεῖς, τὴν ἐκ θεμελιῶν ἀνασκαφὴν τῆς πολιτείας μας,
 διότι τὸ ἔργον ἤθελεν εἶσθαι ὄχι μόνον ἀδύνατον, ἀλλὰ καὶ
 ἀσύμφορον ἀδύνατον, καθότι τῆς Κυβερνήσεως ἡ δύναμις
 εἰς τὴν παροῦσαν τῶν πραγμάτων μας στάσιν εἶναι πολλὴ
 ἀνωτέρα πάσης ἐνόπλου Ἀντιπολιτεύσεως, ἣτις ἤθελε συγ-
 κεντρωθῇ ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος ἀσύμφορον, καθότι τὸ ἔθνος
 εὐρίσκεται, ἂν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς ἄδὸν ἠθικῆς καὶ φυσικῆς
 ἀναπλάσεως. Τέλος δὲ ἡ Κυβέρνησις αὐτὴ δὲν ζητεῖ οὐδὲ
 δύναται, πνευματικὴ ἀντλία δεσποτισμοῦ, νὰ μᾶς ἀφαι-
 ρέσῃ πᾶσαν αὐτὴν ζωογόνον ἐλευθερίαν καὶ νὰ μᾶς ἀφή-
 σῃ ἀπνεύστους. Δυνάμεθα, ναί, καὶ χρεωστοῦμεν νὰ τὴν μεμ-
 φθῶμεν διὰ πολλὰς ἐλλείψεις της, ἀλλ' ὄχι καὶ ν' ἀποδώσω-
 μεν εἰς αὐτὴν σύστημα πολέμιον τοῦ ἔθνους. Τὸ μόνον μέ-
 σον, κατ' ἐμὲ, τῆς εἰς τὰ κρείττω ἡμῶν μεταβολῆς εἶναι,
 ὄχι βέβαια ἢ διὰ Γερντισαρισμοῦ ἀνατροπὴ τῆς πολιτείας,
 ἀλλ' ἢ διὰ τῆς εἰρηνικῆς συζητήσεως τελειοποιήσεως τῶν
 διανοιῶν μας καὶ βελτίωσις τῆς ὑλικῆς μας καταστάσεως.

vez-vous aujourd'hui contre le Journalisme? Que ne
 voulez-vous unir votre voix à la nôtre contre ce fu-
 neste ordre de choses? — Procrustes nouveaux, lui
 répondis-je, j'ose espérer qu'avant de m'écouter vous
 ne m'étendrez pas sur votre lit de tortures pour m'y
 allonger ou me recourir à volonté. Ce n'est pas le
 Journalisme que j'attaque, mais ceux qui en abusent;
 de même que tout bon chrétien, dans l'intérêt de la
 religion chrétienne, poursuit les prêtres qui la désho-
 norent. Je ne cherche pas non plus, comme vous au-
 tres, à tout renverser : une telle œuvre je la crois
 impossible, attendu que la force dont peut disposer
 le gouvernement est de beaucoup supérieure à toute
 opposition armée qui chercherait à se concentrer en
 Grèce; et je la crois même nuisible, parce qu'il me
 semble que la nation se trouve dans une voie assez
 belle de restauration morale et physique. Après tout
 le gouvernement ne cherche ni ne peut nous ravir
 l'air de liberté nécessaire à l'existence de la nation.
 On peut sans doute lui reprocher des défauts, mais
 non pas un système despotique et corrompue. Le
 seul moyen propre à favoriser le progrès de la nati-
 on, loin d'être l'emploi de la force brutale, est, à mon
 avis, le développement de nos intelligences et l'amé-
 lioration de notre situation matérielle, que la paix
 seule peut opérer. L'immortel Coraï doutait, (et
 sans beaucoup de raison,) qu'il fût bon pour le peu-
 ple Grec de se soulever contre la tyrannie ottomane,
 croyant la révolution graduellement et tacitement
 opérée par la propagation des lumières; et vous, ap-
 pôtres imprudens de l'anarchie, parce que les uns
 vous avez perdu vos places, les autres, bien que ram-
 pant comme de vrais reptiles, vous n'avez pu vous
 glisser dans les Bureaux, et que d'autres enfin vous

Ὁ αἰμνηστος Κοραΐς ἐδίσταζεν, (οὐκ εὐλόγως κατ'ἐμέ.) ἂν ἔπρεπε νὰ ἐπιχειρήσωμεν τὴν κατὰ τῶν Ὀθωμανῶν αἰματώδη ἐπανάστασιν, φρονῶν αὐτὴν βαθμηδὸν καὶ σιωπηλῶς ὑπενεργουμένην διὰ τῆς νοεῆς ἀναπτύξεως τοῦ ἔθνους· καὶ σεῖς, ἄφρονες ἀπόστολοι τῆς ἀναρχίας, θέλετέ σήμερον, διότι ἄλλοι ἐξεπέσατε τῶν Γραφείων, ἄλλοι δὲν ἐδυνήθητε, καίτοι ἔρποντες, νὰ εἰσδύσετε εἰς αὐτὰ, καὶ ἄλλοι τέλος ἐπιθυμεῖτε τὴν ἐπάνοδον τοῦ Πρέσβειος τῶν Παρισίων ἢ τοῦ Μονάρχου, θέλετε νὰ σᾶς ἀκολουθήσωμεν ἡμεῖς ὅλοι κινουν-τας τὸν ἠλεκτρικὸν τροχὸν τοῦ στασιασμοῦ, νὰ ἐμβῶμεν εἰς τὸν χορὸν τῶν γαλθανίζομένων καὶ νὰ μεταδώσωμεν πάλιν νέον κλόνον εἰς τὴν Ἑλλάδα! Θέλετε νὰ συνεργήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς τὴν ἀνατροπὴν τῆς Κυβερνήσεως, τῆς ὁποίας καὶ ἡ οὐδτερότης αὐτῆ ὡς πρὸς τὸ ἔθνος ἤθελεν εἶσθαι ἀκόμη ὠφέλιμος, καθὼ δυναμένη διὰ τῆς ἡσυχίας καὶ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀφ'αυτοῦ προόδους τοῦ ἔθνους!.. Ἄλλ' ἡ Ἑλλὰς δὲν πρέπει ν'ἀποκτήσῃ τὴν ἐλευθέραν ἐκείνην νομοθεσίαν, ἣτις μόνη δίδει ἀνατροπὴν γενναίαν εἰς τὰ ἔθνη καὶ παράγει ἀληθεῖς ἄνδρας; Ἀναντιρρήτως· καὶ φρονῶ χρέος ἀπαραίτητον ὑμῶν τῶν Δημοσιογράφων νὰ ἱεροκηρύττετε ὅλα τὰ δόγματα τῆς συνταγματικῆς Μοναρχίας καὶ νὰ καταστήσετε αὐτὴν πολιτικὴν, διὰ νὰ εἶπω οὕτω, θρησκείαν τοῦ ἔθνους. Διὰ τοῦτο καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἀνέλυσα ἐσχάτως τὴν μεταξὺ τῶν ἀντίφρασι τῶν θεσμοθεσιῶν μας... — Ὅλα σου καλὰ καὶ ἄγια! (μοῦ διέκοψε τὸν λόγον ὁ Ἰπάλληλος, ἀνασηκῶ-νων μάλιστα ἀπὸ τὴν ὑπουργικὴν ἑφημερίδα του βαρεῖς καὶ νυσταγμένους ὀφθαλμούς.) Πάρα πολὺ ὄμως, εὐλογημένε, μοῦ ἐκτύπησες τὸν Ταχυδρόμον. » Ἦθελα νὰ σιωπήσω, ἐν-θυμούμενος τὴν πρὸς τοὺς παγεῖς περιφρόνησιν τοῦ Ἰουλίου Καίσαρος. Ἄλλ' ὁ βαρύνωμος Ἰπάλληλος, νέος Μίλων Κρο

désirez le retour de l'Ambassadeur de Paris ou de Munich, vous voudriez que nous suivissions vos pas tandis que vous mettez en mouvement la roue électrique de l'émeute, et que nous nous fissions galvaniser pour donner des secousses de révolte dans le pays! Vous voudriez nous engager à nous liguier avec vous contre le gouvernement dont la neutralité même serait encore utile à la Grèce, en ce qu'elle pourrait au moins par l'ordre accélérer le progrès instinctif de la nation!.. Mais la Grèce ne doit-elle pas acquérir ces institutions desquelles naissent les grands hommes et les grandes choses? Oui, sans doute; et je crois qu'un des premiers devoirs de nos Publicistes est de se rendre les Apôtres des dogmes de la Monarchie constitutionnelle et d'en faire, pour ainsi dire, la religion politique de la nation. Et c'est pourquoi j'ai aussi dernièrement analysé la nature du conflit de nos institutions... — Oui; oui; tout cela est bel et bon! s'écria le lecteur ventru du Courier, en fixant sur moi des yeux écarquillés et fatigués de sommeil. Mais, morbleu! vous avez par trop attaqué le Courier. » J'aurais voulu me taire, en me rappelant le mépris de Jules César pour les gros et gras personnages de ce monde. Mais le corpulent Employé, nouveau Milon, persistait dans son défi, et voulait à toute force entamer bataille avec moi. « Si je vois, dis-je alors, le Journalisme de l'opposition si loin de la vraie route, je vois de même le Journalisme ministériel tout aussi loin de la ligne qu'il devrait suivre. Le Courier n'est-il pas un Journal ministériel? Mais a-t-on jamais vu qu'il se fût inquiété de développer le système du Ministère? Ce Ministère est-il avec ou sans principes? Veut-il la

τονιάτης, επέμενε εις την μετέμω ἀθλητικὴν μονομαχίαν.
 • Ἄν βλέπω, (εἶπα τότε,) τόσον ἀπεπλανημένην τῆς ἀλη-
 θοῦς ὁδοῦ τὴν δημοσιογραφίαν τῆς Ἀντιπολιτεύσεως, βλέ-
 πω ἐπίσης καὶ τὴν τοῦ Ἰπουργείου ἀπόματα τῆς εὐθείας
 γραμμῆς. Ὁ Ταχυδρόμος δὲν εἶναι ὑπουργικὴ ἔφημερίς;
 Πῶς εἶναι λοιπὸν εἰς αὐτὴν ἀνεπτυγμένον τὸ σύστημα τοῦ
 Ἰπουργείου; Ἄν ἔχει κάμμίαν ἀρχὴν αὐτὸ τὸ Ἰπουργεῖον;
 Θέλει τὴν συνταγματικὴν Μοναρχίαν, ἢ δὲν τὴν θέλει; Τὴν
 θέλει ταχέως, ἢ βραδέως; Καθ' ὅλους τοὺς ὁρθῶς σκεπτο-
 μένους ἄνδρας, μία ἔφημερίς Ἰπουργείου δὲν εἶναι ἀξιοκα-
 ταφρόνητος· εἶναι εἰς τῶν ἀναγκαίων ἐλαττήρων εἰς τὴν πο-
 λυσύνθετον μηχανὴν τῆς πολιτείας. Ἐξ ἐνὸς μέρους ἡ Ἀντι-
 πολιτευσίς ῥητορεύουσα ὑπὲρ τοῦ ἔθνους καὶ ἀπαιτοῦσα πάν-
 τοτε τὴν ὑπὲρ τὸ δέον ταχέαν κίνησιν, πολλὰκις δὲ καὶ τὸ
 ἀδύνατον· ἐξ ἄλλου τὸ Ἰπουργεῖον διὰ τοῦ περιοδικοῦ ὀργά-
 νου τοῦ ζητοῦν ἀναβολὴν τινα καὶ ἀναπτύσσον τὰς δυσχε-
 ρείας ἂν γένει τῆς ἐκτελέσεως, καὶ οὕτως ἡ θεωρία εἰς πάλ-
 λην διηνεκῆ μετὰ τῆς πείρας, κριτῆς δὲ τούτων ὁ ὑπεράνω
 καθήμενος ἀπαραβίαστος καὶ ἀνεύθυνος Μονάρχης· ἰδοὺ ἡ
 συνταγματικὴ Μοναρχία. Ἀκολούθως μὲ τὰς ἰδέας μου ταύ-
 τας, φίλοι ὁμογενεῖς, (ἐπέφερα εὐθύνων τὴν ὁμιλίαν μου
 πρὸς τὸν ἔμπορον, τὸν βιομηχανον καὶ τὸν γεωπόνον κτημα-
 τίαν,) ἵπειδὴ λόγος πολλὸς γίνεται σήμερον εἰς τὰς ἔφημε-
 ρίδας μᾶς περὶ συστάσεως Ἰπουργείου, ἔρχομαι νὰ εἰς ἐκ-
 θέσω τὴν ὡς πρὸς τὸ ἀντικείμενον τοῦτο γνώμην μου πάν-
 τη διαφέρουσαν ἀπὸ τὴν τῶν ἄλλων. — Ὁ Σωτὴρ ὑπὲρ τίνος
 ἐργάζεται; ὑπὲρ τοῦ Κωλέττου. — Ἡ Ἐλπίς ὑπὲρ τίνος φω-
 νασκεῖ; ὑπὲρ τοῦ Μαυροκορδάτου. — Ἡ Ἀθηνᾶ ποῖον εὖχε-
 ται νὰ ἰδῆ ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ Ἰπουργείου; τὸν Τρικούπη. —
 Ἀλλ' ἐρωτῶ· οἱ ἄνδρες οὗτοι· ἀντιπροσωποῦν ἄρά γε τὰς παρ-

Monarchie constitutionnelle ou ne la veut-il pas? La
 veut-il bientôt ou dans une époque plus reculée? D'
 après l'opinion de tous les gens sensés un Journal
 ministériel n'est pas chose méprisable; c'est un des
 ressorts de la machine gouvernementale. D'un côté
 l'opposition voulant toujours imprimer un mouve-
 ment trop rapide et souvent même impossible; de
 l'autre le Ministère demandant par son organe pério-
 dique un délai nécessaire et faisant comprendre les
 difficultés de l'exécution; ainsi la théorie en lutte
 perpétuelle avec la pratique, et au dessus de la lice
 assis en Juge suprême l'inviolable et le non respon-
 sable Monarque; voilà la Monarchie constitutionnel-
 le. Par suite de ces idées, ajoutai-je en m'adressant
 au commerçant, à l'industriel et à l'agriculteur, com-
 me il est question dans les discussions du Journalis-
 me d'un changement de Ministère, je viens vous faire
 part de mon opinion à cet égard.—Pour qui travail-
 le le Sauveur? pour Coletti.—Pour qui déclame l'Es-
 pérance? pour Mavrocordato. — Pour qui sont les
 vœux de la Minerve? pour Tricoupi. — Mais je le
 demande; ces hommes professent-ils les principes de
 ces Journaux? Par quels travaux, par quels sacrifi-
 ces les ont-ils soutenus ces principes? Seraient-ils
 prêts à donner leur démission s'il s'agissait, par
 exemple, de l'abolition de la libre Pensée, ou bien si le
 roi refusait d'admettre l'inamovibilité des Juges? Ont-
 ils jamais fait leur profession de foi politique à la
 nation? Sait-on s'ils sont pour la loi d'abeas corpus
 et le Jury d'Angleterre, s'ils veulent une Chambre
 ou deux? Sait-on s'ils veulent un Corps législatif élu
 directement ou indirectement, s'ils exigent un cens

αὐτῶν τῶν Ἐφημερίδων πρεσβευόμενας ἀρχάς; Ἰπέτησάν ποτε ἀγῶνας ἢ θυσίας πρὸς ὑποστήριξιν αὐτῶν τῶν ἀρχῶν; Εἶν ἔτοιμοι νὰ δώσωσι παρτίτησιν προκειμένης, λόγου χάριν, τῆς καταργήσεως τῆς Ἐλευθεροτυπίας, ἢ μὴ γενομένου δεκτοῦ παρὰ τοῦ βασιλέως ὀργανισμοῦ τινος ἀμετακινήτων Δικαστῶν; Ἐξεφράσθησαν ἂν ἔχωσιν ὡς πολιτικόν των Πιστεύω τὴν ἀτομικὴν ἀσφάλειαν ἢ τοὺς Ὀρκωτοὺς τῆς Ἀγγλίας, ἂν θέλωσι Βουλὴν μίαν ἢ δύο, ἂν θέλωσι Βουλὴν ἐκλεγομένην ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, ἂν θέλωσιν ἐκλογίμους καὶ ἐκλέκτορας μετὰ τιμῆματος;.. Ὅχι οὐδεμία φροντίς γίνεται περὶ τούτου. Ἀλλὰ τί λέγεται; « Ὁ Κύριος Κωλέττης ἦτον εἰς τὰ μέγαρα. — Ὁ Κύριος Μαυροκορδάτος ἐκινδύνευσεν εἰς τὸ Μετολόγιον. — Ὁ Κύριος Τρικούπη; εἶναι τίμιος. — Ναι, τοὺς τιμῶμεν, Κύριοι Δημοσιογράφοι, δι' ὅλα ταῦτα. Πλὴν πᾶν Ἰπουργεῖον πρέπει νὰ ἔχῃ σύστημα ἰδιῶν καὶ ἀρχῶν ἀποτελουσῶν τὴν ἐθνικὴν εὐδαιμονίαν, καὶ ὁ βασιλεὺς μας πρέπει ἀπὸ ἰδέας μᾶλλον, ἢ ἀπὸ πρόσωπα νὰ συνθέσῃ τὸ Ἰπουργεῖόν του, ἐπειδὴ τὰ μὲν πρόσωπα ὑπηρετοῦν καλῶς ἢ κακῶς τὴν Κυβέρνησιν, αἱ δὲ ἰδέαι τὸ ἔθνος. Ἄς λάβῃ λοιπὸν ὁ Ὄθων τοὺς καταλληλοτέρους ὑπηρετάς τῶν ἰδεῶν, ἄς ἀπαιτήσῃ ἀπ' αὐτοῦ, πρὶν τοὺς ἐμπιστευθῆ ἴσως ὑψηλὰ χρέη, ἐκθεσῖν τῶν κυβερνητικῶν των μέσων καὶ τῶν ἀρχῶν, κατὰ τὰς ὁποίας φρονοῦν ὅτι δύναται ἡ Ἑλλὰς νὰ εὐτυχήσῃ. Τότε καὶ ἡ Ἑλλὰς θέλει ἀναγνωρίσει ὅτι ἀπέκτησεν ἀληθῶς Ἰπουργεῖον, καὶ ὁ Τύπος θέλει ἀγωνίζεσθαι ὄχι πλέον περὶ προσώπων, ἀλλὰ περὶ ἀρχῶν, καὶ οἱ σπουδαῖοι θέλουσι τυδλάχιστον σκέπτεσθαι πρὶν ἀποβλέψωσιν εἰς κατοχὴν Ἰπουργείων. Ὅταν οἱ Γάλλοι λέγωσι τ' ὄνομα τοῦ Γιζότου, δὲν ἐννοοῦν τὸν ἄνθρωπον, ἀλλ' ἀντίστασιν ἐσωτερικὴν κατὰ τοῦ ἐπαγαστατικοῦ πνεύματος καὶ οὐδεμί-

des electeurs et des éligibles? . . Mais non; pas un mot de tout cela. On ne sait que nous répéter: « M. Coletti était à Mégare. — M. Mavrocordato s'est exposé à Missolonghi. — M. Tricoupi est un honnête homme. » Certes, nous ne manquons pas d'estimer autant qu'ils le méritent Messieurs Coletti, Mavrocordato et Tricoupi. Mais tout Ministère doit être un système de principes et d'idées formant le bonheur national, et le roi doit plutôt composer son Ministère d'idées que de personnes, les personnes ne servant bien ou mal que le gouvernement et les idées servant la nation. Que le roi donc s'entoure d'hommes qui professent des idées et des principes dont l'application peut faire prospérer la Grèce. C'est ainsi que le pays aura un vrai Ministère, que la Presse luttera non plus pour des personnes, mais pour des principes, et que les ambitieux réfléchiront mûrement avant de prétendre aux porte-feuilles. Quand les Français citent M. Guizot, ils ne veulent pas parler de l'homme, mais d'un système de résistance à l'esprit révolutionnaire tant à l'intérieur qu'à l'extérieur. Quand ils rapportent le nom de M. Carrel, ils ne veulent pas parler de l'individu, mais d'un gouvernement représentatif ayant un Président à sa tête et agissant à l'extérieur par la propagande. Il est temps que nous aussi nous abandonnions les chefs des factions vermoulues pour nous rallier à des hommes-principes. Ce sont ces hommes-principes qu'il vous faut à vous hommes de la classe moyenne et laborieuse, vous qui ne songez jamais aux personnes et ne pensez qu'aux principes. Mais par malheur vous n'êtes pas encore assez nombreux, votre voix ne peut encore se faire entendre, et c'est pourquoi les idées

αν διαδοσιν αὐτοῦ εἰς τὰ ἔξω Κράτη. Ὅταν ἀναφέρωσι τὸν Καρρέλον, δὲν θέλουν νὰ παραστήσωσι τὸ αὐτομορ, ἀλλὰ Κυβέρνησιν ἐσωτερικῶς παραστατικὴν, ἔχουσαν Πρόεδρον ἐπὶ κεφαλῆς, καὶ τὴν ἐξάπλωσιν ἐξωτερικῶς τοῦ αὐτοῦ συστήματος. Εἶναι καιρὸς νὰ ζητῶμεν καὶ ἡμεῖς ἀνθρώπους τοιοῦτους ἀντιπροσωποῦντας ἀρχὰς, καὶ ὄχι πλέον Κομματάρχας πεπαλαιωμένους, καὶ ὄχι πλέον τὴν τετριμμένην ἐκείνην κόνιν τῶν καταστραφέντων Κομμάτων. Τοιοῦτοι ἄνδρες συμφέρουν εἰς σᾶς τὴν ἐργατικὴν μεσαιὴν κλάσιν· δὲν σᾶς μέλει περὶ προσώπων· σᾶς μέλει περὶ ἀρχῶν. Ἄλλ' ἀκόμη σεῖς δὲν ἐπληθύνθητε εἰς τὸ ἔθνος, ἀλλ' ἀκόμη σεῖς δὲν ἔχετε φωνὴν, καὶ διὰ τοῦτο ἡ πατρίς χωλαίνει, καὶ διὰ τοῦτο αἱ νέαι τῆς βιομηχανοῦ Εὐρώπης ἰδέαι ἀκόμη δὲν ἐριζώθησαν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ἔδαφος. » Αὐτὰ εἰπὼν, ἐξηρχόμην τῆς Λέσχης. « Μὴ σὲ ἀκούσωσιν ὅμως, φίλε μου, οἱ Συντάκται τῆς Ἐλπίδος καὶ τοῦ Σωτήρος. » (εἶπε κατ' ἰδίαν πρὸς ἐμὲ φεύγοντα καὶ μέχρι τῆς θύρας συνοδεύων με ὁ καλὸς Χῖος.)

— Ἡ Ἐλπίς, (ἐσυλλογούμην καθ' ὁδὸν,) ζητεῖ μόνον δύο ἢ τρεῖς ἐκ τῶν προνομιαίων ἀνθρώπων, τοὺς ὁποίους ἡ ἑλληνικὴ ἐπανάστασις ὕψωσεν ἐπὶ τῆς μεγάλης ἀσπίδος τῆς, νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰς ὑπουργικὰς τῶν ἑδρας, ἐπειδὴ κατὰ συνέπειαν ἀπεκρῦφου τινὸς διπλωματικῆς· λυκοφιλίας ἢ συνθήκης, τὴν ὁποίαν ἡμεῖς οἱ ἄπλοὶ καὶ χυδαῖοι δὲν γνωρίζομεν, εὐρίσκονται συνενωμένοι σήμερον οἱ ἀπὸ τὰ 1821 μέχρι τῶν 1835 σταθερῶς πρὸς ἀλλήλους διχονοήσαντες. Ἄλλ' ἡ Ἐλπίς ἔχει ἀάμμίαν βεβαιότητα ὅτι δὲν θέλουν οἱ ἄνδρες αὐτοὶ διαιρεθῆ πάλιν, ἅμα ἐπιστρέψωσιν ἀπὸ τὰς Πρεσβείας εἰς τὰς ὑπουργικὰς τῶν θέσεις; Οἱ Ἕλληνες τοὺς δεχόμεθα μὲ ἀνοικτὰς ἀγκάλας ὡς παλαιούς μας συναγωνι-

industrielles n'ont pas encore pu prendre racine sur le sol de la Grèce. » À ces mots, je me levai pour sortir; et le négociant Chioite me reconduisit en me disant à l'oreille: « Prenez garde que les Rédacteurs de l'Espérance et du Sauveur ne vous entendent. »

— L'Espérance, me disais-je en chemin, veut que trois ou quatre de nos personnages privilégiés que la révolution a élevés sur son pavois soient replacés dans leurs postes ministériels, attendu que, par suite de quelque pacte mystérieux pour nous autres hommes vulgaires, ceux qui s'entre-déchirèrent pendant quatorze ans se trouvent maintenant réunis dans une même enceinte d'intérêts. Mais quelle certitude a l'Espérance de croire qu'une fois réintégrés dans leur position, ces Messieurs ne se déchireront pas derechef à belles dents? Nous les accueillerions sans doute parmi nous à bras ouverts. Mais nous ne voudrions pas les revoir dans le Ministère, de peur qu'ils n'entraînaient de nouveau la nation des discussions de principes dans les querelles de personnes et ne l'écartassent ainsi de son véritable but, la Monarchie constitutionnelle. Nous l'avons déjà vu; ce ne fut qu'après leur éloignement que l'esprit de faction commença à se dissiper. Quant au Sauveur, ce n'est plus un Journal grec. Aussi ne s'occupe-t-il plus des intérêts de la Grèce. Désespéré depuis long-temps de pouvoir en imposer à la nation, il a ostensiblement abjuré tout caractère national et n'écrit plus que pour les étrangers. Français au commencement de 1836, Français et Anglais au milieu de la même année et enfin aujourd'hui Français, Anglais et Russe, ou plutôt ni Russe, ni Anglais, ni Français, tantôt il cherche à contrefaire le cri perçant du Coq gaulois, tantôt il livre la Grèce en pâture au Léopard d'An-

στάς. Ἀλλὰ δὲν θέλομεν πλέον νὰ καθέξωσι τὰ Ἰπουργεῖα, διότι θέλουν πάλιν ἀποκλανήσαι τὸ ἔθνος ἀπὸ τὴν συζήτησιν τῶν ιδεῶν εἰς τὴν περὶ προσώπων ἔριν καὶ τὸ ἀποτρέψει ἀπὸ τὸ πρὸς τὴν συνταγματικὴν Μοναρχίαν βράδισμά του. Τὸ εἶδομεν· ἔγινε χρεία νὰ μακρυνθῶσιν αὐτὰ ἀπὸ τὰ Ἰπουργεῖα, διὰ νὰ παύσωσι τὰ ὀλέθρια Κόμματα καὶ ν' ἀρχήσῃ νὰ μορφοῦται ἡ μεγάλη τοῦ ἔθνους Μερὶς, ἡ ζητοῦσα ἐλευθέρας θεσμοθεσίας. Ὅσον δὲ περὶ τοῦ Σωτῆρος, δὲν εἶναι πλέον Ἑλληνικὴ ἔφημερις, οὐδὲ πραγματεύεται πλέον περὶ ἑλληνικῶν συμφερόντων. Ἀπελπισθεὶς πρὸ πολλοῦ τοῦ νὰ ἐξαπατήσῃ τὴν Ἑλλάδα, ἀπηρνήθη ἀναφανδὸν τοὺς Ἕλληνας καὶ γράφει μόνον διὰ τοὺς ξένους. Γάλλος εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ 1836 ἔτους, Γάλλος καὶ Ἀγγλος περὶ τὰ μέσα τοῦ ἰδίου, καὶ σήμερον περὶ τὰ τέλη τοῦ Γάλλου, Ἀγγλοῦ καὶ Ῥώσσοι, δηλαδὴ οὔτε Ῥώσσοι, οὔτε Ἀγγλοί, οὔτε Γάλλοι, ποτὲ μὲν σαίνει τὴν οὐρὰν καὶ προστρέβεται εἰς τοὺς πόδας τῆς Γαλλίας, ποτὲ δὲ παραινεῖ τὴν Ἀγγλίαν κατὰ ποῖον τρόπον νὰ λάβῃ σταθερὰν ὑπεροχὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα, ποτὲ δὲ ψαλμωδεῖ Τροπάρια τῆς ὀρθοδόξου ἀνατολικῆς Ἐκκλησίας καὶ, νέος Χρυσόστομος, μᾶς κηρύττει τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ. Ἄφ' οὗ ἤλλαξε γλῶσσαν ἑκατοντάκης, ἀφ' οὗ μετεμορφώθη χιλιάκις, κατήντησε σήμερον ἡ παρωνυχὶς τῆς Ἐλπίδος καὶ Ἀθηνᾶς. Ἄλλ' εἶναι πιθανὸν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μεταβάλλῃ φύσιν καὶ νὰ λάβῃ τὴν μόνην μορφήν, τὴν ὁποίαν ἀκόμη δὲν ἐνεδύθη; . . Ἄπαγε τῆς βλασφημίας! ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Σωτῆρος δὲν γίνεται πλέον. —

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ἘΦΗΜΕΡΙΔΟΣ ΤῶΝ ἘΦΗΜΕΡΙΔΩΝ.

gleterre, tantôt enfin il psalmodie les louanges de l'Église orthodoxe et, nouveau Chrysostome, il prêche la parole divine. Après avoir cent fois changé de langage et successivement subi mille métamorphoses, il est maintenant devenu comme un diminutif de l'Espérance et de la Minerve. Mais croirait-on qu'il pût désormais prendre la seule forme qu'il n'ait jamais revêtue? . . Pensée sacrilège! Est-il possible que le Sauveur se fasse encore homme? —

FIN DU JOURNAL DES JOURNAUX,